

Capitolul Unu

Monstrul

Am găsit monstrul pe o lespede de stâncă aflată deasupra lacului. Timp de trei zile, eu și fratele meu îl urmăriserăm prin labirintul de peșteri, până la bâr logul său din vârful muntelui. Iar acum îl priveam, în colăcit deasupra comorii sale, cu blana lui deschisă la culoare și solzii scânteind în lumina lunii.

Știa că eram acolo. Cu siguranță ne mirosise apropiindu-ne, nările sale largi adulmecându-ne sudoarea și frica. Și-a ridicat ușor capul cu creastă, aproape leneș. Monede și nestemate zornăiau și se mișcau în timp ce trupul monstrului se descolăcea.

— Ucide-l! am strigat eu.

Aveam sabia în mână și pe fratele meu alături, înar mat cu propria lui sabie scânteietoare.

Viteza cu care a lovit bestia m-a surprins. Am încercat să mă arunc într-o parte, dar gâtul ei musculos s-a izbit de brațul meu drept, și am simțit cum brațul mi se rupe și atârână fără vlagă într-o parte. Dar sabia era în mâna mea stângă și, cu un urlat de durere, am lovit pieptul monstrului, lama alunecând pe puternicele sale coaste.

Eram conștient că fratele meu lovea bestia în partea de jos, încercând în același timp să evite loviturile pe care aceasta le dădea cu coada sa țepoasă. Monstrul s-a năpustit spre mine din nou, cu gura larg deschisă. L-am lovit cu putere peste cap, încercând să nimeresc gura sau ochii, dar era iute ca o cobră. M-a trântit la pământ, pe ricolul de aproape de marginea prăpastiei. Monstrul s-a dat înapoi și s-a înălțat, pregătit să atace, apoi a țipat de durere, căci fratele meu îi retezase unul dintre picioarele din spate.

Însă monstrul tot pe mine mă ataca — de parcă eram singurul său adversar.

M-am ridicat cu ajutorul brațului nevătămat. Înainte ca monstrul să poată lovi, m-am repezit către el. De data aceasta, sabia mea s-a înfipt adânc în pieptul lui, atât de adânc încât abia am putut să o trag afară. Un șuvoi de lichid negru a apărut sub lumina lunii, iar monstrul s-a înălțat cât era el de lung, înfricoșător de privit, și apoi a căzut.

Capul s-a sfărâmat de pământ și acolo, prin blana în sângerată și creasta despicată, s-a zărit fața unei frumoase fete.

Fratele meu a venit lângă mine, și o priveam amân doi, minunându-ne.

— Am rupt blestemul, mi-a spus el. Am salvat orașul. Și am eliberat-o.

Ochii fetei s-au deschis și a privit de la fratele meu la mine. Știam că nu mai avea mult de trăit, și o întrebare mă mistuia. Am îngenunchat.

— De ce? am întrebat-o. De ce m-ai atacat doar pe mine?

— Fiindcă tu, a șoptit ea, ești adevăratul monstru.

Și zicând acestea, a murit, lăsându-mă tulburat.

M-am dat înapoi clătănându-mă. Fratele meu nu ar fi putut auzi cuvintele ei — fuseseră rostite atât de încet —, iar când m-a întrebat ce-mi spusese, pur și simplu am scuturat din cap.

— Brațul tău, a spus el îngrijorat, ținându-mă să nu-mi pierd echilibrul.

— Se va vindeca.

Mi-am întors privirea spre grămada de comori.

— Avem mai mult decât vom putea cheltui vreodată, a murmurat fratele meu.

M-am uitat la el.

— Comoara e numai a mea.

S-a holbat la mine uluit, acest frate al meu care se mânia atât de mult cu mine, încât am fi putut fi una și aceeași persoană. Și, într-adevăr, așa stăteau lucrurile, căci eram gemeni univitelini.

— Ce vrei să spui? a zis el.

Am ridicat sabia, proptindu-i vârful pe gâtul lui, împingându-l pas cu pas spre marginea hăului.

— N-ar trebui să împărțim, a pretins el, exact cum am împărțit orice altceva în egală măsură?

Am râs atunci, am râs de acea minciună.

— Nu există gemeni complet egali, am spus eu. Deși arătăm la fel, noi nu suntem egali, frate, căci tu ai fost născut cu două minute mai devreme. Încă din pântecul mamei noastre m-ai furat. Dreptul primului născut îți aparține. Iar aia este o comoară care o face pe asta să pară doar niște monede date de pomană unui cerșetor, însă eu o vreau pe toată. Și o voi avea.

În acel moment, monstrul s-a agitat, iar eu m-am în tors alarmat — doar ca să văd cum își dădea ultima suflare. Dar, exact atunci, fratele meu și-a scos sabia.

— N-o să mă înșeli! a țipat el.

Ne-am luptat înainte și înapoi pe lespede. Eram amândoi puternici, lași în umeri, cu mușchi încordați care se bucurau de efort. Fratele meu fusese dintotdeauna spadasinul mai bun, și, cu brațul rupt, eram și mai dezavantajat. Dar hotărârea mea, rece ca un șarpe, era puternică și nu a durat mult până când l-am dezar mat și l-am îngenuncheat. Chiar și când m-a privit cu propria mea față și m-a implorat cu propria mea voce, i-am vârât sabia în inimă și i-am curmat viața.

Am oftat ușurat și am privit luna, simțind cum aerul rece de mai îmi mângâie chipul.

— Acum voi avea toate bogățiile din lume, am spus eu. Și sunt, în sfârșit, singur.

Pentru un moment, s-a auzit doar foșnetul brizei dinspre lacul glacial — apoi au izbucnit aplauzele.

Stând pe balconul larg, m-am întors spre public, care ne privea din rândurile de scaune din sala de bal. Mama și tata erau prezenți, precum și prietenii lor, cu fețele lor încântate scăldate de lumina lumânărilor.

Fratele meu Konrad a sărit în picioare și, împreună, am alergat către monstrul răpus și am ajutat-o pe verișoara noastră să iasă din costum. Părul ei bogat, de cu loarea chihlimbarului, i se răsfirea pe umeri, iar tenul măsliniu îi strălucea în lumina torțelor. Aplauzele au de venit și mai furtunoase. Ne-am luat toți trei de mâini și am făcut o plecăciune.

— Henri! am strigat. Vino!

I-am făcut semne cu mâna să se apropie. Prietenul nostru cel mai bun, un tip deșirat, blond, a apărut șovă ielnic din locul său de pândă, de lângă ușile de sticlă.

— Doamnelor și domnilor, am anunțat publicul. Henri Clerval, ilustrul nostru dramaturg!

— Bravo! a strigat tatăl meu, și lauda sa a răsunat în întreaga încăpere.

— Elisabeth Lavenza în rolul monstrului, doamnelor și domnilor, a spus Konrad cu o fluturare de sabie.

Verișoara noastră a făcut o foarte frumoasă reve rență.

— Numele meu este Konrad. Iar acesta — m-a privit cu un zâmbet răutăcios — este eroul poveștii noastre, maleficul meu frate geamăn, Viktor!

Acum toată lumea era în picioare, oferindu-ne aplau ze furtunoase.

Aplauzele erau ametoitoare. Necugetat, am sărit pe ba lustrada de piatră, să mai fac o plecăciune, și mi-am în tins mâna spre Konrad să mi se alăture.

— Viktor! am auzit-o pe mama strigând. Coboară de acolo imediat!

Am ignorat-o. Balustrada era largă și zdravănă, și, la urma urmei, nu era prima dată când stăteam pe ea — dar întotdeauna o făcusem în mare taină, căci înălțimea la care se afla era considerabilă: cincisprezece metri până pe malul lacului Geneva.

Konrad m-a apucat de mână, însă în loc să se lase ri dicat, a început să tragă și a încercat să mă coboare.

— O sperii pe mama, a șoptit el.

De parcă nu se jucase și Konrad pe balustradă!

— Haide, am spus eu. Doar o singură plecăciune!

Mâinile noastre încă erau împreunate, și am simțit cum strânsoarea lui devenea mai intensă, concentrată să mă aducă înapoi pe balcon. Și, deodată, am devenit furios pe el pentru că era atât de rațional, pentru că nu îmi împărtășea bucuria în fața aplauzelor — pentru că mă făcea să mă simt ca o primadonă copilăroasă.

Mi-am smucit mâna, însă prea repede și prea puter nic.

Am simțit cum mă clatin. Eram deja tras în jos de pelerina grea, încât a trebuit să fac un pas în spate. Numai că nu aveam unde să pășesc, și deodată mi-am dat seama că picam, iar mâinile mele băteau aerul. Am încercat să mă arunc în față, dar era prea târziu. Mult prea târziu.

Pe jumătate întors, am văzut munții întunecați și lacul și mai întunecat și, exact sub mine, malul stân cos — și moartea, grăbindu-se să mă ia.

Am căzut spre stâncile crestate.

Dar n-am ajuns până acolo, căci am aterizat cu pu tere pe acoperișul îngust al unui bovindou de la etajul inferior al castelului. Am simțit o durere în piciorul stâng în timp ce mă prăbușeam și apoi mă rostogoleam — corpul meu a început să alunece peste margine, cu pi cioarele înainte. Mâinile mele băjbâiau, dar nu era nimic de care să mă agăț și nu era cu puțință să mă opresc. Coapsele mi-au trecut peste margine, apoi pieptul și capul — dar acoperișul avea o buză de piatră, și acolo mâinile mele agitate au găsit într-un final un refugiu.

Am rămas atârnat. Am lovit cu picioarele geamul, dar ochiurile sale de sticlă, încastrate în plumb, erau foarte solide. Chiar dacă aș fi putut sparge sticla, mă îndoiam că puteam să mă balansez înăuntru dintr-o asemenea poziție.

Chiar și mai important, știam că nu puteam să rezist așa prea mult timp.

Cu toată forța, am încercat să mă trag în sus. Capul meu a răsărit de sub acoperiș și am reușit să-mi prop tesc bărbia pe marginea de piatră. Brațele mele încor date tremurau de epuizare și nu puteam să fac mai mult.

Deasupra mea se auzea mare agitație și am întrezărit o mulțime de oameni aplecându-se peste balustradă, cu fețele palide luminate de torțe. I-am văzut pe Elisa beth și pe Henri, pe mama și pe tata — dar privirea mea a rămas ațintită asupra lui Konrad.

Își legase mantia în jurul unui stâlp al balustradei astfel încât atârna ca o funie. Am auzit țipetele de protest ale mamei și strigătele furioase ale tatălui în timp ce Konrad sărea peste balustradă. A apucat mantia și, pe jumătate coborând, pe jumătate alunecând, a ajuns până la capătul ei.

În timp ce puterile îmi păraseau brațele și mâinile, priveam fascinat. Picioarele lui Konrad atârnavă la vreo doi metri deasupra micului meu acoperiș, iar locul de aterizare nu era generos. A privit în jos și a dat drumul mantiei. A aterizat pe acoperiș în picioare, legănându-se — în icnetele tuturor spectatorilor —, apoi s-a ghemuit, jos și în siguranță.

— Konrad, am răsuflat greu.

Știam că mai aveam doar câteva secunde până când mușchii aveau să-mi cedeze și degetele să mi se desfacă. S-a întins după mine.

— Nu! am mârâit eu. O să te trag după mine!

— Vrei să mori? a țipat el, încercând să mă apuce de încheietură.

— Așază-te! i-am spus. Cu spatele la perete. Proptește-ți picioarele în margine!

A făcut cum i-am zis, apoi s-a întins cu ambele mâini spre mine. Nu știam cum avea să meargă, pentru că aveam aceeași greutate, și gravitația era împotriva noastră.

Și totuși... și totuși... fiecare cu mâinile încheiate pe încheieturile celuilalt, cu picioarele lui împingând în marginea de piatră, a tras cu toată forța — și apoi cu ceva mai multă forță — și m-a ridicat peste marginea acoperișului. M-am prăbușit peste fratele meu, tremu râd și plângând și răsând, toate în același timp.

— Neghiobule, a rostit pe nerăsuflate în timp ce ne îmbrățișam strâns. Neghiob mare ce ești! Erai cât pe ce să mori.

Capitolul Doi Biblioteca Întunecată

— E un lucru îngrozitor, am spus eu, să fii infirm în floarea vârstei.

— Ți-ai luxat glezna, a spus Konrad ironic. Elisabeth, de ce naiba-l plimbi pe-aici în căruciorul ăla?

— O, a spus Elisabeth răsând. Mi se pare amuzant. Deocamdată.

— Doctorul Lesage a spus să nu pun piciorul în pământ timp de o săptămână, am protestat eu.

Lumina soarelui de după-amiază pătrundea prin geamurile camerei de zi vestice, una dintre multele camere mari și elegante mobilate ale castelului. Era duminică, la patru zile după scurta mea întâlnire cu moartea. Tata plecase la Geneva să rezolve niște probleme urgente și mama îl însoțise ca să-și viziteze o mătușă bolnavă din oraș. Cei doi frați mai mici, Ernest, care avea nouă ani, și Wilhelm, care abia învățase să meargă, erau cu Jus tine, dacăda lor, în curte, plantând, pentru amuzament, o mică grădină de legume.

— Sincer, a spus Konrad, clătinând din cap, e ca o doică împingând un cărucior de copii.

M-am întors spre Elisabeth.

— Cred că fratele nostru își dorește o plimbare în scaunul cu roțile. Se simte exclus.

M-am uitat la Konrad, sperând să văd o reacție satisfăcătoare. Fața lui era perfect identică cu a mea, și până și părinții noștri aveau uneori probleme să ne distingă de la distanță, căci aveam aceeași înfățișare melancolică: păr negru și bogat care ne cădea peste ochi, pomeți înalți, sprâncene groase, un maxilar pătrășos. Mama se plângea adeseori de ceea ce ea numea „arcuirea crudă” a buzelor noastre. Era destul de sigură că trăsătura nu venea din partea familiei Beaufort, ci dinspre familia Frankenstein.

— Viktor, a spus fratele meu, încep să cred că glezna ta nu e nici măcar luxată. Te prefaci. Din nou. Haide, sus cu tine!

— Nu sunt refăcut complet! am obiectat eu. Elisabeth, tu erai de față când doctorul m-a examinat. Spune-i! Elisabeth a ridicat o sprânceană.

— Eu mi-amintesc că a spus că e posibil să fie luxată. Ușor.

— Atunci ar trebui să poți să mergi șchiopătând! a de clarat Konrad, încercând să mă ridice din scaun. Doar nu vrei să zaci!

— Mama se va supăra! am spus eu, apărându-mă. Aș putea să rămân beteag pe viață.

— Voi doi, a spus Elisabeth oftând, apoi a început să chicotească ușor, căci trebuie să fi fost o scenă amuzantă cu noi doi luptându-ne, în timp ce scaunul cu roțile se rotea și aluneca dintr-o parte în alta.

Într-un final, s-a răsturnat, iar eu am căzut pe podea.

— Nebunule! am țipat eu, ridicându-mă în picioare. Așa te porți cu un invalid?

— O mică divă, asta ești, a spus Konrad. Uită-te la tine, stai în picioare!

M-am aplecat în față, strâmbându-mă pentru a im presiona, dar Konrad a început să râdă, și am izbucnit și eu în râs. Era ca și cum m-aș fi privit râzând — și era greu să nu fac la fel.

— Încă mă doare, am spus eu, încercând cu grijă pi ciorul.

Mi-a dat cârjele aduse de doctorul Lesage.

— Încearcă-le pe astea, a spus el, și las-o pe Elisabeth să se odihnească.

Elisabeth a îndreptat căruciorul și s-a așezat gra țioasă în scaunul moale.

— Ticălos mic ce ești, a spus ea, îngustându-și ochii căprui. E foarte confortabil. Înțeleg de ce nu doreai să te ridici din el!

Elisabeth era o verișoară îndepărtată, din partea tatei. Avea doar cinci ani când mama ei a murit, iar tatăl s-a re căsătorit și a abandonat-o imediat la o mănăstire de maici din Italia. Când tata a aflat despre asta, vreo doi ani mai târziu, a mers degrabă la mănăstire și a adus-o acasă la noi.

La început, era ca o pisică sălbatică. Se ascundea. Konrad și cu mine, care aveam pe atunci șapte ani, eram mereu în căutarea ei. Pentru noi era un minunat joc de-a v-ați ascunselea. Dar pentru ea nu era amuzant; nu voia decât să fie lăsată în pace. Dacă o găseam, devenea fu rioasă. Sâsâia, mârâia și lovea. Uneori mușca.

Mama și tata ne-au spus că avea nevoie de timp. Eli sabeth, au spus ei, nu dorise să plece de la mănăstire. Măicuțele fuseseră foarte drăguțe cu ea, iar afecțiunea lor fusese cel mai apropiat lucru cunoscut de ea drept dragoste de mamă. Nu dorise să fie luată de lângă ele și să trăiască alături de niște necunoscuți. Mie și lui Konrad ni se spusese să o lăsăm în pace, dar bineînțeles că n-am făcut-o.

Am continuat să o urmărim timp de două luni. Apoi, într-o zi, când am găsit-o în cel mai nou ascunziș, chiar ne-a zâmbit. Aproape că am scâncit de surprindere.

— Închideți ochii, ne-a ordonat ea. Numărați până la o sută și căutați-mă din nou.

Atunci a devenit într-adevăr un joc, iar din acel mo ment, toți trei am fost de nedespărțit. Râsul ei a umplut casa, iar supărarea și tăcerea ei s-au evaporat, însă temperamentul i-a rămas același.

Elisabeth era pătimașă. Se pierdea greu cu firea, dar când se întâmpla, toată furia ei de felină sălbatică de odi nioară revenea. Crescând împreună, ea și cu mine de multe ori ne băteam din cauza unor neînțelegeri — odată chiar m-a mușcat, când sugerasem că fetele au creiere mai mici decât băieții. Konrad nu a putut niciodată să o înfurie la fel ca mine, dar ea și cu mine ne luptam pe viață și pe moarte.

Acum aveam cincisprezece ani, și totul rămăsese de parte în trecut.

— Ei bine, a spus Konrad, rânjind ștregar către Eli sabeth, vei avea în sfârșit parte de plimbarea în scaun.

A împins-o la viteză maximă din camera de zi pe coridor, cu mine grăbindu-mă să țin pasul cu cârjele mele, apoi aruncându-le și alergând după ei cu glezna mea miraculos vindecată.

Portretele mari ale strămoșilor noștri mă priveau în gâmfate în timp ce alergam pe lângă ele. O armură com pletă, ținând o sabie încă pătată de sânge, străjuia dintr-o nișă. În față, am văzut cum Konrad și Elisabeth au dispărut în bibliotecă și i-am urmat. Konrad era în mijlocul încăperii mari, cu pereții acoperiți de cărți, învârtind-o pe Elisabeth într-un cerc strâns, până când ea i-a strigat să se oprească.

— Sunt prea amețită, Konrad!

— Prea bine, a spus el. Atunci, hai să dansăm.

Și a luat-o de mâini și a ridicat-o din scaun, deloc de licat.

— Nu pot! a protestat ea, clătinându-se ca o bețivă în timp ce Konrad valsa stângaci cu ea prin cameră.

Privindu-i, am simțit o fărâcă trecătoare a unui sen timent pe care nu l-am recunoscut. Părea că eu dansam cu Elisabeth, dar nu era așa.

Ea m-a privit, râzând.

— Viktor, oprește-l! Trebuie că arăt ridicol!

Crescând cu noi, era obișnuită cu astfel de hârjoneală. Nu eram îngrijorat pentru ea. Dacă voia, se putea smulge din strânsoarea lui Konrad.

— Cum dorești, domnița mea, a spus Konrad, te eli berez.

A rotit-o încă o dată, apoi i-a dat drumul. Încă râ zând, Elisabeth s-a aplecat într-o parte, încercând să-și păstreze echilibrul, apoi a căzut peste rafturi și, dând jos cu mâna un rând întreg de cărți, a alunecat pe podea.

M-am uitat la fratele meu geamăn cu severitate pre făcută.

— Konrad, ticălosule, uite ce-ai făcut!

— Nu. Uite ce-am făcut eu! a exclamat Elisabeth.

Raftul cu cărți din spatele ei se răsucise pe niște ba lamale invizibile, scoțând la iveală o deschizătură în

gustă.

— Incredibil! am spus eu. Un pasaj secret pe care nu l-am descoperit încă!

Château Frankenstein fusese ridicat de către stră moșii noștri cu mai bine de trei sute de ani în urmă, aproape de satul Bellerive, la nici șapte kilometri de Geneva. Castelul fusese construit deopotrivă ca fortăreață și casă, iar zidurile sale groase și turnurile înalte se înălțau de pe un promontoriu ce veghea deasupra lacului, înconjurat din trei părți de apă.

Deși aveam o casă frumoasă și în Geneva, obișnuiam să stăm acolo doar pe timpul iernii, iar odată cu primele semne de primăvară, ne mutam înapoi la castel. De-a lungul anilor, Konrad, Elisabeth și cu mine petrecuserăm ore și zile întregi explorând numeroasele etaje, ca merele somptuoase și sălile de bal, hangarul pentru bărci, grajdurile și meterezele. Existau temnițe subte rane umede, gratii care coborau și blocau intrările — și, bineînțeles, pasaje secrete.

Crezuserăm, cu naivitate, că le descoperiserăm pe toate. Iar acum ne holbam cu încântare la această deschizătură din peretele bibliotecii.

— Ia un sfeșnic, mi-a spus Konrad.

— Ia tu un sfeșnic, am ripostat eu. Eu pot să văd în întuneric.

Am împins raftul gros astfel încât să se deschidă și mai mult înăuntru — destul cât să se poată strecura ci neva pe o parte. Întunericul din fața noastră era de ne pătruns, însă eu am pășit hotărât, cu mâinile întinse înainte.

— Nu fi prost, a spus Elisabeth, apucându-mă de braț. Poate sunt scări — sau poate nu e nimic. Ai căzut deja o dată săptămâna asta.

Konrad a trecut pe lângă noi, cu un sfeșnic în mână, deschizând calea. Strâmbându-mă, am urmat-o pe Elisabeth, și n-am apucat să fac doi pași când Konrad ne-a oprit.

— Stați! Nu e nicio balustradă — și golul e adânc.

Am rămas toți trei acolo, lipiți unul de altul, pe o mar gine îngustă sub care se deschidea un puț pătrat larg. La lumina sfeșnicului nu i-am deslușit fundul.

— Poate că e un horn vechi, a sugerat Elisabeth.

— Dacă e un horn, de ce sunt scări? am întrebat eu, deoarece din pereții de cărămidă ieșeau în afară trepte mici de lemn.

— Mă întreb dacă tata știe de asta, a spus Konrad. Ar trebui să-i spunem.

— Ar trebui mai întâi să coborâm, am spus eu. Să vedem unde duce.

Am privit cu toții treptele subțiri, doar cu puțin mai groase decât capetele de scândură.

— S-ar putea să fie putrede, a remarcat fratele meu.

— Atunci, dă-mi mie lumânarea, am spus eu nerăb dător. O să le încerc din mers.

— Nu e sigur, Viktor, mai ales pentru Elisabeth, care poartă fustă și pantofi cu toc...

Din două mișcări iuți, Elisabeth și-a scos pantofii. I-am văzut ochii licărind plini de nerăbdare în lumina sfeșnicului.

— Nu par chiar atât de putrede, a spus ea.

— Prea bine, a zis Konrad. Dar stați aproape de pe rete — și pășiți cu grijă!

Îmi doream tare mult să cobor primul, dar Konrad ținea lumânarea în mână și deschidea calea. Elisabeth l-a urmat, ridicându-și fustele. Eu eram ultimul. Ochii mei erau fixați asupra treptelor, iar cu o mână atingeam ușor peretele, atât pentru siguranță, cât și pentru echilibru. Trei... patru... cinci trepte... apoi o cotitură la nouăzeci de grade de-a lungul următorului zid. M-am oprit și m-am uitat înapoi la raza îngustă de lumină de la ușa bibliotecii. M-am bucurat că o lăsaserăm întredeschisă.

De sub noi se ridica un miros neplăcut de mucegai, ca de alge de lac putrezite. După alți câțiva pași, Konrad a strigat:

— E o ușă aici!

Pe o latură a puțului luminat de sfeșnic, am văzut o ușă mare de lemn. Suprafața ei nefinisată era plină de zgârieturi. Acolo unde ar fi trebuit să fie mânerul, se afla o gaură, iar deasupra acesteia, scrise cu vopsea, erau cuvintele:

INTRĂ DOAR CU SALUTUL PRIETENULUI

— Nu e prea prietenos să n-ai mâner, a remarcat Elisabeth.

Konrad s-a împins de câteva ori cu putere în ușă.

— E încuiată, a spus el.

Scările continuau să coboare, iar fratele meu a ținut sfeșnicul cu mâna întinsă, încercând să lumineze adâncurile.

Am privit atent.

— Cred că văd fundul!

Era într-adevăr fundul, și am ajuns la el după alte douăzeci de trepte. În mijlocul podelei de pământ umed se afla o fântână.

Am mers pe lângă ea și am privit înăuntru. Nu pu teamă să-mi dau seama dacă vedeam doar o apă unsă roasă sau mai mult întuneric.

— De ce ar ascunde o fântână aici? a întrebat Elisa beth.

— Poate că e o fântână de asediu, am spus eu, mulțumit de mine.

Konrad a ridicat o sprânceană.

— O fântână de asediu?

— În cazul în care castelul era asediat, iar toate celelalte surse de apă erau inaccesibile.

— Are sens, a spus Elisabeth. Și poate că ușa pe lângă care am trecut duce către un tunel secret de ieșire!

— Ți-ai dat seama? a întrebat Konrad, apropiindu-se de mine.

Am simțit un fior străbătându-mă. Ne-am aplecat cu toții. Lucrul ăla era pe jumătate îngropat în pământ, foarte mic și alb, subțire, cu un capăt noduros.

— Poate e o falangă? am spus eu.

— De animal sau de om? a întrebat Elisabeth.

— Am putea să-l scoatem, a zis Konrad.

— Poate mai târziu, a spus Elisabeth. Fără îndoială că e doar o pârțică dintr-o altă rudă Frankenstein.

Am chicotit cu toții, iar zgomotul a reverberat în jurul nostru într-un fel neplăcut.

— N-ar fi bine să ne întoarcem? a spus Konrad.

Mă întrebam dacă era speriat. Eu eram, dar nu voiam să se vadă.

— Ușa aia..., am zis eu. Mă întreb unde duce.

— Poate că e pur și simplu zidită pe cealaltă parte, a spus Konrad.

— Îmi dai voie? am spus eu, și i-am luat lumânarea din mână.

Am urcat înapoi pe treptele crăpate și m-am oprit în dreptul ușii. Am ținut flacăra lângă gaura mică, dar tot nu puteam să văd ce era dincolo. I-am dat lumânarea lui Elisabeth și am întins mâna către gaura întunecată.

— Viktor, ce faci? a întrebat Konrad.

— Poate că e o capcană înăuntru, am spus eu, chioară, ca să-mi ascund agitația. Fără îndoială, ceva o să mă apuce de mână.

Am îndoit mâna și am strecurat-o în gaură — și imediat ceva mi-a apucat-o.

Degetele erau reci și foarte, foarte puternice, și mă țineau atât de strâns încât am urlat atât de durere, cât și de groază.

— Viktor, asta e cumva o glumă? a întrebat Elisabeth furioasă.

Am tras de mână cu toată forța, încercând să mi-o eliberez.

— M-a prins! am răcnit eu. Mi-a prins mâna!

— Ce ți-a prins mâna? a țipat Konrad de dedesubt.

În isteria mea, tot ce puteam gândi era: Dacă are mână, are și cap, iar dacă are gură, are și dinți.

Am bătut cu cealaltă mână în ușă.

— Dă-mi drumul, fiaro!

Cu cât trăgeam mai tare, cu atât mai tare mă strângea. Dar, în ciuda panicii, mi-am dat seama deodată că strânsoarea nu părea a fi din carne. Era prea tare și inelastică.

— Nu e o mână adevărată! am țipat eu. E un fel de mașinărie!

— Viktor, neghiobule, ce-ai mai făcut acum? a spus Konrad.

— Nu-mi dă drumul!

— Mă duc să aduc ajutor, a zis Elisabeth, pășind cu grijă pe lângă mine și urcând treptele înguste.

Dar exact înainte să ajungă la ușă, s-a auzit o bufniță turdă și lumina dinspre bibliotecă a dispărut.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Konrad.

— S-a nchis singură! a strigat Elisabeth. Există un mâner, dar nu se răsuțește!

A început să lovească ușa groasă și să strige după ajutor. Vocea ei a răsunat în puț ca bătaia de aripi panicată a unui liliac.

În tot acest timp, eu mă chinuiam să-mi eliberez mâna.

— Calmează-te, a spus Konrad, care era lângă mine. Elisabeth, poți să te întorci cu lumânarea, te rog?

— O să rămân captiv aici pentru totdeauna! mă văi căream eu, gândindu-mă la osul pe care îl văzuserăm în pământ. Acum înțelegeam zgârieturile adânci de pe ușa, fără îndoială urme de unghii disperate. Va trebui să-mi tăiați mâna!

Extenuat, m-am oprit din lupta cu mâna mecanică și imediat s-a oprit și strânsoarea acesteia — dar nu m-a eliberat.

— „Intră doar cu salutul prietenului”, a spus Elisa beth, citind mesajul de pe ușă. E un fel de ghicitoare. „Salutul prietenului...”

— Strivind mâna cuiva! am spus eu.

— Nu, a spus ea. Când vorbești cu un prieten, îl sa luți, îl întrebi ce-a mai făcut și... dați mânai Viktor, poate vrea să dați noroc!

— Dăm noroc de zece minute!

Dar oare asta făcusem? Trăsesem și mă zbătusem ne bunește. M-am forțat să respir adânc, liniștitor. Am încercat să ridic mâna cât de lin am putut. În mod surprinzător, mi s-a îngăduit să fac asta. Apoi am apăsât în jos încet — apoi din nou am ridicat și am coborât mâna. Instantaneu, degetele mecanice s-au desfăcut, mâna mi-a fost eliberată, iar ușa s-a deschis câțiva cen timetri, cu un scârțâit.

Am tras mâna vătămată, mișcând din degete ca să fiu sigur că niciunul nu era rupt.

— Mulțumesc, i-am spus lui Elisabeth. A fost o idee foarte bună.

— Zurbagiule, s-a răstit ea furioasă. Aventura ta ne-a încuiat înăuntru... Viktor, acum ce faci?

— Nu vrei să aruncăm o privire înăuntru? am spus eu, împingând ușa cât să se deschidă încă puțin.

— Cred că ești nebun, a spus Konrad, după tot ce ți-a făcut ușa.

— S-ar putea să fie singura ieșire, am spus eu.

Eram conștient că mă văicărisem și țiipasem destul de mult. Cel puțin nu plânsesem. Dar voiam să salvez aparențele — și eram într-adevăr curios să știu ce era înăuntru.

— Haide, i-am spus lui Elisabeth, smulgând lumâna rea din mâna ei.

Am deschis ușa larg, m-am dat într-o parte și am așteptat. Nimic nu a zburat afară. Am pășit înăuntru prudent și m-am uitat după ușă.

— Uitați-vă aici! am exclamat eu.

O mașinărie complicată, doar rotițe și scripeți, era prinsă de spatele ușii. Lângă gaură era o mână mecanică uluitoare, cu degete de lemn cu articulații.

— Ce broască ingenioasă! a exclamat Konrad uluit.

— Și uită-te aici, am spus eu, arătând în sus. Pun pariu că frânghiile alea duc la ușa bibliotecii. Nu s-a închis și s-a blocat după ce mașinăria mi-a prins mâna? Aș pune rămașag că o putem deschide de-aici. O capcană inteligentă menită să păzească încăperea.

— Dar de ce, a întrebat Elisabeth încet, trebuie să fie păzită?

Ne-am întors cu toții, în același timp, către încăperea. Pielea de pe gât mi s-a făcut ca de găină, căci sincer, nu știam la ce să mă aștept.

Am ridicat lumânarea. Eram într-o cameră surprin zător de mare. În apropiere era o torță care ieșea afară dintr-un suport de perete, și am aprins-o degrabă. Camera s-a luminat, o strălucire portocalie pâlpâind deasupra meselor încărcate cu recipiente de sticlă și instrumente metalice cu forme ciudate — și rânduri după rânduri de rafturi pline de volume groase.

— E doar o bibliotecă, am răsuflat eu ușurat.

— Cred că suntem primii care au descoperit-o, a spus Elisabeth uimită.

Mi-am trecut degetul peste praful gros de pe cea mai apropiată masă, privind pânzele de păianjen care atâr nau din colțurile tavanului jos.

— Așa o fi, am șoptit eu.

— Ciudate instrumente, a zis Konrad, uitându-se la vasele de sticlă și la balanțele și instrumentele ascuțite așezate pe masă.

— Seamănă puțin cu o spițerie, am remarcat, cerce tând vatra mare și plină de funingine. Poate că unul din tre strămoșii noștri prepara leacuri primitive.

— Asta ar explica fântâna, a spus Elisabeth. Aveau nevoie de apă.

— Dar de ce într-o cameră secretă? m-am întrebat eu cu voce tare. M-am apropiat de unul dintre rafturi și am privit cotoarele crăpate ale cărților. Titlurile sunt toate în latină, greacă și... limbi pe care nu le-am mai văzut ni ciodată.

Am auzit-o pe Elisabeth râzând și m-am întors.

— Uite o vrajă să scapi de melcii din grădină, a spus ea, răsfoind printr-un volum negru. Și alta să faci pe ci

neva să se îndrăgostească de tine.

Ochii ei au stăruit mai mult pe aceasta.

— Și uite una să-ți îmbolnăvești dușmanul și să moară...

Vocea ei s-a stins.

— E o poză foarte tulburătoare a unui corp plin de răni deschise.

— Am râs, sau am încercat să râdem, dar eram cu toții, cred eu, uluiți de acest loc straniu și de cărțile care se aflau în jurul nostru.

— Iar aici, a spus Konrad, răsfoind printr-un alt volum, sunt instrucțiuni cum să vorbești cu morții.

M-am uitat la fratele meu. Aveam adeseori senti mentul straniu că așteptam să-și arate el emoțiile, pen tru ca astfel să le înțeleg mai bine pe ale mele. Exact atunci am văzut frică — dar nu și puternica mea fasci nație pentru acest loc.

A înghițit în sec.

— Ar trebui să plecăm.

— Da, a spus Elisabeth, punând la loc cartea ei.

— Eu vreau să mai stau puțin, am protestat eu.

Nu mă prefăceam. În mod normal, cărțile nu prea mă interesau, dar acestea aveau o strălucire întunecată și voiam să trec cu degetele peste paginile lor străvechi și să privesc îndelung straniul lor conținut.

Am zărit o carte intitulată Occulta Philosophia și am scos-o avid de pe raft.

— Filozofie ocultă, a spus Konrad, privind peste umă rul meu.

Am răsfoit primele pagini de pergament, ca să găsesc numele autorului.

— Cornelius Agrippa, am citit cu voce tare. Aveți idee cine a fost tipul ăsta?

— Un magician german medieval, a spus o voce, iar Elisabeth a țipat, pentru că răspunsul venise din spatele nostru.

Ne-am răsucit pe călcâie și l-am văzut stând în ușă... pe tata.

— Din câte văd, ați descoperit Biblioteka Obscura, a spus el, lumini și umbre dansând haotic pe chipul lui ridat.

Era un bărbat bine făcut, cu părul argintiu și des, ca o coamă leonină, și cu privirea pătrunzătoare de vânător. N-aș fi vrut să mă aflu în fața lui în sala sa de judecată.

— A fost o întâmplare, a spus Elisabeth. Am căzut peste cărți, iar ușa s-a deschis în fața noastră.

Starea de spirit a tatei era rareori la fel de gravă ca aparența sa feroasă, și acum el zâmbea.

— Și bineînțeles că a trebuit să coborâți pe scări.

— Bineînțeles, am spus eu.

— Și aș presupune corect, Viktor, că tu ai fost cel care a dat mâna cu ușa?

L-am auzit pe Konrad chicotind.

— Da, am recunoscut eu, și aproape că mi-a strivit mâna!

— Nu, a spus tatăl meu, nu a fost construită să stri vească mâna, ci doar să o țină în loc. Pentru totdeauna.

M-am uitat la el, șocat.

— Serios?

— Când am descoperit acest pasaj secret în tinerețea mea, nimeni nu coborâse pe trepte de mai bine de două sute de ani. Iar ultima persoană care făcuse asta era încă acolo. Ce mai rămăsese din ea, oricum. Oasele antebra țului îi atârnav de ușă. Restul corpului putrezit căzuse în puț.

— Ne-am întrebat dacă văzusem o... falangă acolo jos, a spus Elisabeth.

— Fără îndoială că mi-a scăpat, a replicat tata.

— Cine era? a întrebat Konrad.

Tata a clătinat din cap.

— După îmbrăcăminte, un servitor — îndeajuns de ghinionist să descopere pasajul secret.

— Dar cine a construit toate astea? am întrebat eu.

— Ah, a continuat tata. E vorba de strămoșul vostru, Wilhelm Frankenstein. Fără îndoială că a fost un geniu, și unul foarte bogat. Cam cu trei sute de ani în urmă, când a construit castelul, a creat și Biblioteka Obscura.

— Biblioteka Obscura, a spus Elisabeth, apoi a tradus din latină. Biblioteca întunecată. De ce a fost ținută în întuneric?

— Wilhelm a fost alchimist. Și în timpul vieții sale, practicarea alchimiei era adesea ilegală. Era obsedat de transmutația materiei, în special transformarea metale lor simple în aur pur.

— Auzisem de asta. Imaginează-ți bogățiile, puterea!

— A reușit? am întrebat eu.
Tata a râs.
— Nu, Viktor. Nu e cu puțință.
Am insistat:
— Dar poate că asta explică de ce era atât de bogat.
Zâmbetul tatei era aproape trist.
— E o poveste strașnică, dar absurdă. A arătat cu mâna spre rafturi. Trebuie să înțelegeți că aceste cărți au fost scrise cu secole în urmă. Sunt încercări primitive de a explica lumea. Conțin câteva frânturi de informație, dar în comparație cu cunoștințele noastre moderne sunt doar niște vise copilărești.
— Alchimiștii nu preparau și leacuri? a întrebat Elisabeth.
— Ba da, sau cel puțin au încercat, a spus tata. Unii credeau că pot stăpâni toate elementele și că sunt în stare să creeze elixire care să ofere viață eternă. Iar alții, printre care și ilustrul nostru strămoș, și-au îndreptat atenția către lucruri chiar și mai fantastice.
— Cum ar fi? a întrebat Konrad.
— Să stea de vorbă cu spiritele. Să învie morții.
Am simțit cum mă străbate un fior.
— Wilhelm Frankenstein practica vrăjitoria?
— Pe atunci vrăjitoarele erau arse pe rug, a șoptit Eli sabeth.
— Nu există vrăjitorie, a spus tata hotărât. Dar Bise rica Romano-Catolică a condamnat practic toate aceste cărți. Cred că puteți înțelege de ce biblioteca a fost ținută ascunsă.
— N-a fost niciodată prins, nu-i așa? am întrebat eu.
Tata a scuturat din cap.
— Dar într-o zi, la patruzeci și trei de ani, fără să spună nimănui unde pleacă, a încălecat pe un cal și a părăsit castelul. Și-a lăsat soția și copiii în urmă, și n-a mai fost niciodată văzut.
— Asta e... chiar înfricoșător, a murmurat Elisabeth, privindu-l pe Konrad, apoi pe mine.
— Interesantă istoria familiei noastre, nu-i așa? a spus tata pe un ton șugubăț.
Privirea mea s-a întors din nou spre rafturile care străluceau în lumina torței.
— Putem să ne mai uităm la ele?
— Nu.
Am tresărit, căci vocea sa își pierduse veselia afec tuoasă și devenise dură.
— Dar, tată, am obiectat eu, chiar tu ai spus că a fi în setat de cunoaștere este un lucru măreț.
— Asta nu e cunoaștere, a replicat el. Asta este coru perea cunoașterii. Iar aceste cărți nu trebuie citite.
— Atunci de ce le păstrezi? am întrebat eu sfidător. De ce nu le arzi pur și simplu?
Pentru o clipă, fruntea lui s-a încrețit de mânie, apoi s-a liniștit.
— Le păstrez, dragul meu băiat arogant, pentru că sunt artefacte ale unui trecut imoral și ignorant — și e un lucru bun să nu uiți de greșelile trecute. Ne păstrează umili. Ne mențin vigilenți. Înțelegeți, băiatul meu?
— Da, tată, am spus eu, dar nu eram sigur că înțele sesem.
Mi se părea imposibil ca toate acele cărți să conțină doar minciuni.
— Bine, să plecăm din acest loc întunecat, ne-a spus tata. Ar fi cel mai bine să nu spuneți nimănui despre el — în special fraților voștri mai mici. Scările sunt des tul de periculoase și voi știți deja despre primejdiile ușii. S-a uitat la noi grav. Și promiteți-mi că n-o să vă mai gă sesc aici niciodată.
— Promitem, am spus toți trei, aproape la unison.
Deși nu eram atât de sigur că puteam să rezist far mecului straniu al acestor cărți.
— Minunat! Și, Viktor, a adăugat cu un rânjet strâmb, sunt fericit să te văd pe picioarele tale din nou. Iar acum, dacă nu mă înșel, cred că e timpul să pregătim cina pen tru servitori.

*

— Cu siguranță e de ajuns, am mormăit eu, aruncând încă un cartof curățat de coajă într-un castron plin.
— Mai trebuie câțiva, cred, a spus Konrad, conti nuând să curețe sânguincios.
A privit către Ernest, care stătea lângă noi la masa cea lungă, cu fruntea încrețită de concentrare, în timp ce curăța un cartof. El nu semăna deloc cu Konrad și cu mine. Semăna cu mama noastră, cu păr blond și ochi albaștri mari.
— Adu-ți aminte, împinge cuțitul dinspre tine, a spus Konrad încetișor. Doar nu vrei să te tai la mână. Așa!
Foarte bine.

Ernest a radiat de fericire la auzul laudei lui Konrad; băiatul practic îl idolatriza.

Am pus încă un cartof în castron și m-am uitat prin bucătăria aglomerată. Mama și Elisabeth pregăteau jam bonul și pălăvrăgeau fericite cu câteva dintre servitoare. Mama era foarte îndrăgită de către toți servitorii. Era mai tânără decât tata cu aproape douăzeci de ani, și era foarte frumoasă, cu păr blond des, o frunte înaltă și ochi sinceri și blânzi. Nu-mi aduc aminte s-o fi auzit vorbind aspru cu nimeni din personalul nostru.

La capătul îndepărtat al mesei, tata toca păstârnac și morcovi pentru tigaia de prăjit, și vorbea cu Schultz, ma jordonul său de douăzeci și cinci de ani, care acum sorbea din cel mai bun vin de Xeres în timp ce tata muncea.

Casa noastră era una ciudată.

Orașul Geneva era republică. Nu aveam rege sau regea sau prinț care să ne guverneze. Eram conduși de Consiliul General, ales de către cetățenii de sex masculin. Aveam servitori, la fel ca toate familiile bogate, dar erau cei mai bine plătiți din Geneva și aveau mult timp liber. Altfel, precum spunea tata, ar fi dus-o ceva mai bine ca sclavii. Doar pentru că nu aveau avantajele noastre materiale și educaționale nu însemna că erau inferiori, obișnuia să spună tata.

Atât mama cât și tata erau considerați extrem de liberali de către mulți oameni.

Liberal însemna lipsit de prejudecăți.

Liberal însemna să gătim cina pentru servitorii noștri în fiecare duminică seara.

— Domnule, situația din Franța e groaznică, a spus Schultz către tatăl meu.

— Teroarea răspândită de aceste gloate e condamnată, a căzut de acord tata.

— Încă mai credeți că Revoluția este un lucru așa de bun, domnule? a întrebat Schultz în modul său direct, și am văzut cum ceilalți servitori din bucătărie s-au oprit din ce făceau și s-au întors, curioși și agitați în același timp, așteptând replica stăpânului lor.

— În Franța, regele și regina fuseseră decapitați, iar proprietarii de pământ erau târați din paturile lor în toiul nopții, arestați și executați — toate în numele Revoluției. Și eu îl priveam pe tata, întrebându-mă până unde se înfăptuia liberalismul său.

— Încă sunt încrezător, a spus el calm, că francezii vor crea o republică pașnică, așa cum e a noastră, care recunoaște că toți bărbații au fost creați egali.

— Și toate femeile, a intervenit mama, apoi a adăugat caustic: Vreau să spun, egale cu bărbații.

— Ah! a spus tata cu un zâmbet blând. Și asta va veni cu timpul, draga mea.

— Ar veni mai repede, a replicat mama, dacă educația fetelor n-ar fi concepută să le transforme în creaturi supuse și lipsite de caracter, care își irosesc adevăratul potențial.

— Nu și în această casă, a spus Elisabeth.

Tata i-a zâmbit.

— Mulțumesc, draga mea.

Mama s-a dus și l-a sărutat afectuoasă pe creștetul capului grizonant.

— Așa-i, această casă este într-adevăr excepția de la regulă.

Tata era unul dintre cei patru magistrați ai republicii noastre. Competența sa era jurisprudența — dar nu exista subiect în lume care să nu-i capteze atenția, într-adevăr, respectul său pentru învățare era atât de mare încât renunțase la multe dintre îndatoririle sale civice și afaceri ca să se dedice educației noastre. Castele erau școala sa, propriii copii elevii săi — și aceasta o includea și pe Elisabeth.

În fiecare zi, Elisabeth se așeza între mine și Konrad în bibliotecă, pentru a primi lecții de greacă, latină, literatură, științe și politică de la tata și de la mama și de la oricare profesor considerau ei de cuviință.

Și mai exista un elev în excentrica noastră clasă: Henri Clerval.

Henri era foarte isteț, iar tatăl meu obținuse permisiunea tatălui lui Henri pentru ca prietenul nostru să fie școlit în casa noastră. Era singurul copil al familiei, iar mama lui murise cu câțiva ani în urmă. Iar cum tatăl său negustor era adesea plecat cu afaceri săptămâni întregi, sau chiar cu lunile, Henri își petrecea multe din zilele — și nopțile — sale la castelul Frankenstein, iar noi îl consideram ca făcând practic parte din familie.

Eu îmi doream doar să fi fost și el acolo ca să mă ajute să curăț cartofii.

Nicio altă familie nu făcea asta. Admiram idealurile înalte ale părinților — dar era oare absolut necesar ritualul ăsta bizar de duminică? Uneori mă întrebam dacă servitorii noștri erau într-un tot de acord cu asta. Unii dintre ei, în special cei în vârstă, nu păreau în largul lor, ba chiar erau ușor țăfnoși văzându-ne cum le acaparam bucătăria. Și adeseori ne ofereau ajutor când ne vedeau cotorbăind sau făcând ceva greșit.

În ceea ce mă privește, nu așteptam cu nerăbdare să vină duminică. Aș fi vrut mai degrabă să am cina gătită și servită la etaj. Dar Konrad nu îmi mărturisise astfel de sentimente nedemne, așa că le-am păstrat și eu pentru mine.

O mânuță durdulie, ca o stea de mare, s-a întins pe neașteptate pe masa din bucătărie și a tras un pumn de coji. M-am uitat în jos și l-am văzut pe micul Wilhelm îndesându-și-le în gură, încântat.

Wilhelm, oprește-te! a spus Konrad, împingând deoparte restul de coji. Nu poți să mănânci așa ceva!

Pe dată, Wilhelm a început să bocească.

— Ca-to-fiori! To-fiori!

Am pus jos cuțitul și am îngenuncheat să îl consolez pe fratele nostru cel mai mic.

— Willy, trebuie să aștepți până când sunt prăjiți. Sunt mai buni așa. Mult, mult mai buni.

Wilhelm s-a smiorcăit curajos.

— Mai buni.

— Așa e, am spus eu, și l-am îmbrățișat.

Brațele sale plinuțe s-au încolăcit strâns în jurul gâtului meu. Țineam foarte mult la Willy. Abia învățase să meargă și era o adevărată teroare. Era gălăgios, uneori enervant, și îi plăcea să fie în centrul atenției, la fel ca și mine, așa că îmi era drag. Și, surprinzător, părea să mă prefere în locul lui Konrad. Mă întrebam pentru cât timp.

— Îi dau dinții, a spus mama din cealaltă parte a ca merei. Probabil vrea ceva să molfăie.

Am văzut o lingură de lemn curată pe masă și i-am întins-o lui Wilhelm. Cu o recunoștință înduioșătoare, a apucat-o și a băgat-o adânc în gură. O privire de extaz pur i-a apărut pe față.

— Merge de minune, am spus eu.

— Ce-ți mai face piciorul, tinere domn? m-a întrebat unul dintre noile ajutoare de la grajd.

— Și-a revenit, mulțumesc, am răspuns eu.

— Sceneta aia a dumitale a fost grozavă, a spus el.

— Ți-a plăcut ticăloșenia mea, așa-i? am întrebat eu, mulțumit — și sperând să primesc alte laude.

Mulți dintre servitori priviseră piesa de teatru din rândurile din spate.

A dat din cap.

— O, da!

— Partea de scrimă de la sfârșit mi-a luat mult până să o stăpânesc. Fără îndoială că ai văzut swingul ăla spec taculos de la final.

— Te rog, nu-l încuraja, a spus Elisabeth, dându-și ochii peste cap, sau o să vrea să reia întreaga scenă pentru noi.

— Mi-a plăcut partea prefăcută, a spus ajutorul de la grajd, dar felul în care tânărul stăpân Konrad te-a salvat la final, ăla a fost eroism adevărat.

— A, da, am spus eu, uitându-mă din nou la cartof, cu siguranță a fost.

— Cum ai reușit, domnule? l-a întrebat ajutorul de grajd pe fratele meu cu admirație totală. Eu n-aș fi reușit nici pentru tot aurul din lume, nu cu frica mea de înălțimi.

— A, n-a fost așa de înalt, Marc, i-a spus Konrad, chi cotind. Îi știa numele individului — bineînțeles. Konrad știa întotdeauna servitorii după nume. Și cum ți se pare Bellerive?

— Peisajul e foarte frumos, a spus Marc.

— Când ai ocazia, să iei unul dintre cai și să te duci pe dealuri să admiri Geneva și munții Jura.

— Așa voi face, mulțumesc, domnule.

Unul dintre motivele pentru care nu îmi plăceau aceste cine era faptul că fratele meu se pricepea mult mai bine decât mine la asta. Când într-un final ne-am așezat cu toții la masă, stăpâni și servitori, uniți într-o familie foarte numeroasă și neobișnuită, Konrad a început să vorbească cu toată lumea.

A întrebat-o pe Maria, intendentă noastră, cum i se vindeca brațul nepotului ei. L-a întrebat pe Philippe, grăjdarul, despre starea lui Prancer, iapa noastră gestantă. Și n-a durat mult până când servitorii să-și spună poveștile, pe care sincer adoram să le aud, căci viețile lor erau atât de diferite față de a mea. Kurt, valetul nostru, fusese odată soldat și luptase într-o bătălie însângerată, pierzându-și câteva degete de la picioare; Marie-Claire, camerista mamei, servise o ducesă haină în Franța, care o bătea cu papucul dacă prăjitura avea gust rânced.

După masă i-am ajutat cu toții pe servitori să spele vasele, tigăile și oalele, și m-am minunat din nou de câtă muncă depuneau pentru noi zi de zi.

Și m-am simțit foarte fericit că făceam asta doar o dată pe săptămână.

*

Să plutesc pe lac, privind cerul senin al nopții: perfec țiune.

Era marți, după cină. Henri, Elisabeth, Konrad și cu mine ne lăsasem purtați de apele lacului într-o barcă cu

vâsle, întinși pe perne. Era una dintre distracțiile noas tre preferate.

Crescuserăm atât de aproape de apă încât era ca o a doua casă pentru noi. Konrad și cu mine învățaserăm să navigăm nu mult după ce învățaserăm să mergem. Cu noștințele noastre erau atât de solide încât părinții noștri nu se îngrijorau niciodată când ne petreceam timpul pe lacul Geneva.

În acea seară, aveam motiv de sărbătoare, căci Henri urma să stea cu noi o lună întreagă. Tatăl lui tocmai por nise într-o lungă călătorie de afaceri, iar părinții noștri îl invitaseră cu dragă inimă pe Henri să stea cu noi pe toată durata călătoriei.

— Mă întreb de ce Wilhelm Frankenstein a plecat așa, dintr-odată, a spus el, după ce îi istorisise toată povestea Bibliotecii întunecate. Are potențial pentru o scenetă minunată.

Când Henri era entuziasmat, îmi aducea aminte de o pasăre palidă, ciudată. Capul lui blond se întorcea smu cit de la o persoană la alta, ochii îi străluceau, iar uneori își flutura degetele în aer pentru a-și accentua spusele, de parcă își putea lua zborul oricând.

— Poate că a fost vrăjit, și-a dat Elisabeth cu părerea, înnebunit de câte învățase!

— Interesant, a spus Henri, dând din cap aprobator.

— Mai degrabă a dat peste un necaz pe drum, a spus Konrad.

— Tâlhari care l-au ucis și i-au aruncat trupul de pe munte, a sugerat Henri incitat. Îmi plac tâlharii. Ar constitui o intrigă excelentă.

— Sau poate, am spus eu, chiar a descoperit secretul vieții eterne și a plecat să înceapă o nouă viață în altă parte.

— O, asta e bună, a exclamat Henri. Îmi place și asta foarte mult.

A căutat în buzunar un stilou și o bucată de hârtie și a oftat când n-a găsit nimic.

Pentru o clipă, am rămas cu toții tăcuți, bucurându-ne de legănatul ușor al bărcii și de aerul înmiresmat.

— Uite, încă o stea căzătoare! a arătat Konrad.

— Creația Domnului e atât de vastă, a murmurat Eli sabeth, privind lung la cerul nopții.

— Tata nu crede în Dumnezeu, am spus eu. Zice că este un sistem depășit...

— Știi foarte bine ce zice, m-a întrerupt Elisabeth. Un sistem de credință depășit care a controlat și a abuzat de oameni, și care va păli sub strălucirea științei. Cât de original ești tu, Viktor, să-ți imiți tatăl!

— Tu ești mai înțeleaptă decât el, bineînțeles, am spus eu.

— Terminați, amândoi, a oftat Konrad.

Elisabeth m-a privit furioasă.

— Nu spun că sunt mai înțeleaptă. Spun că ceea ce zice el e greșit.

— Ha! am replicat, abia așteptând să începem o ceartă.

— Nu putem să mai vorbim despre Wilhelm Frankenstein? ne-a întrerupt Henri. Eu chiar cred că povestea lui are stofă de...

Dar Elisabeth nu putea fi abătută de la subiect.

— Viktor, mă îndoiesc că tu ești într-adevăr ateu, și dacă ești, asta e pentru că tatăl tău te-a învățat să fii.

— Iar tu ești catolică deoarece mama ta te-a învățat să fii. Și niște măicuțe, bineînțeles!

— Prostii, a ripostat ea. Am chibzuit atent, și n-am găsit altă explicație pentru... — a arătat cu mâna spre cerul nopții, spre lac și spre noi — ...toate astea!

— Nu există dovezi că Dumnezeu ar exista, am spus eu, citându-l pe tata.

— Există cunoaștere, și există și credință, a spus Eli sabeth. Sunt două lucruri diferite. Cunoașterea are nevoie de fapte. Credința are nevoie de crezare. Dacă ar exista dovezi ale existenței lui Dumnezeu, atunci n-ar fi credință, nu crezi?

Asta m-a buimăcit pentru o clipă.

— Chiar nu-ți înțeleg punctul de vedere, am spus eu. Credința mi se pare inutilă. Cineva poate să aibă credință în orice. Flori care cântă sau...

— Inutilă? a țipat Elisabeth. Credința mea m-a susținut vreme de mulți ani!

— Viktor, gata! a spus Konrad. O să-i rănești senti mentele.

— O, Elisabeth își poate purta singură de grijă, am spus eu. Doar nu-i o florică plâpândă.

— Cu siguranță nu sunt, a ripostat ea. Dar în viitor voi discuta doar cu egali mei intelectuali.

— Mă bate gândul să te-arunc în lac, am spus eu, dând să mă ridic în picioare.

— Aș vrea să te văd încercând, a replicat Elisabeth, cu o sclipire de pisică sălbatică în ochi.

— Te rog, te rog, nu-l provoca, a spus Henri, apucând alarmat marginile bărcii ce se legăna. Viktor acceptă în totdeauna provocările. Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată?

— Aproape că ne-am răsturnat, și-a amintit Konrad, în timp ce câțiva stropi de apă săreau peste marginea

bărcii.

— Nu-mi place să mă ud, a spus Henri. Viktor, te rog stai jos.

M-am uitat cu ochii mijiți la Elisabeth; ea mi-a întors privirea.

— Am citit, a spus Henri iute, că dacă te uiți îndeja juns de mult timp la ceruri, ți se dezvăluie viitorul. Ai în cercat vreodată, Viktor?

Era un truc așa de evident încât nu m-am putut abține să nu râd. M-am cuibărit înapoi confortabil în perne.

— Și tu ce vezi, Henri? l-am întrebat pe prietenul meu cel diplomat.

— Păi, a spus el, viitorul mi-e foarte clar. O să devin negustor și, cu timpul, o să preiau afacerea tatălui meu.

Elisabeth s-a ridicat în coate, indignată.

— E deprimant de practic din partea ta, Henri.

— Nu e nimic rău în a fi practic, a remarcat Konrad.

— Dar, Henri, cum rămâne cu interesul tău pentru li teratură? a întrebat Elisabeth.

— N-o poți mânca, asta e problema, a spus el. Am în cercat, e foarte uscată, deloc hrănitoare. Și un bărbat tre buie să-și câștige existența.

— Dar uite cât de apreciată a fost piesa ta! i-a rea mintit ea.

— M-am simțit ca un impostor primind laudele, a spus Henri. Ideea a fost a ta.

Era adevărat. Dar Elisabeth se gândise că publicul ar fi oripilat să afle că o tânără domniță inventase o ase menea poveste violentă și sângeroasă.

— Păi, a spus Elisabeth încântată, mi-e destul de ușor să inventez o poveste, dar scrierea ei a fost numai opera ta, Henri. Ai sufletul unui poet.

— Ei, a spus Henri. Un negustor n-are nevoie să scrie versuri. Ce-ți spun stelele tale?

— O să scriu un roman, a spus Elisabeth hotărâtă.

— Despre ce? am întrebat eu, surprins.

— Nu știu încă subiectul, a răspuns ea râzând. Doar că o să fie ceva minunat. Ca un trăsnet!

— O să ai nevoie de un pseudonim, a spus Konrad, căci ideea ca o femeie să scrie un roman era scandaloasă.

— Poate că o să șochez lumea cu propriul meu nume, a spus ea. „Elisabeth Lavenza” sună atât de literar, nu credeți? Ar fi păcat să-l irosc.

— Și căsnicia? a întrebat Konrad.

— Trebuie să fie un om remarcabil ca să mă facă să mă mărit, a spus ea. Bărbații sunt ca argintul viu.

Veșnic schimbători. Uitați-vă la tatăl meu. S-a recăsătorit și m-a alungat. Am fost aruncată ca o mobilă veche. Și m-a vi zitat doar o dată în doi ani.

— Om de nimic, am spus eu.

— Nu toți bărbații sunt atât de răi, sunt sigur, a adău gat fratele meu.

Ea a râs.

— Fără îndoială. O să am un soț magnific și mulți copii frumoși și talentați. Gata, m-am făcut destul de râs. Viktor, tu ce vezi în viitorul tău?

M-am gândit pentru o clipă, apoi am rostit:

— Când mă uit la stele, mă gândesc la planetele care gravitează în jurul lor, și aș vrea să călătoresc printre ele. Și dacă am putea face asta, n-am fi niște zei?

— Un țel modest, așadar, a spus fratele meu geamăn. Viktor vrea doar să devină zeu.

— Râzând, i-am dat un cot în coaste.

— Sunt plin de speranțe înalte și ambiții elevate. Și dacă nu pot să călătoresc pe alte planete...

— Întotdeauna e bine să ai un plan de rezervă, a in tervenit Henri.

— ...atunci o să creez ceva, vreo operă măreață care să fie folositoare și uluitoare pentru toată umanitatea.

— Vrei să spui vreo mașinărie de vreun fel? a întrebat Konrad.

— Da, poate, am spus eu, gândindu-mă ceva mai se rios acum. Un mecanism care să transforme lumea — sau poate o nouă sursă de energie. Se pare că acum în fiecare zi se face o nouă descoperire științifică. În orice caz, n-o să fiu niciodată uitat.

— Fără îndoială, statui și monumente vor purta nu mele tău! a spus Konrad cu un rânjel pe față.

— Prea bine, ia să auzim micile tale visuri! am repli cat eu.

Konrad s-a uitat lung către cer.

— O să urmez exemplul tatei, a spus el gânditor. Aș vrea să-l ajut să guverneze Geneva, să o fac și mai mi nună decât este acum. Dar aș vrea să văd și lumea. Poate să traversez oceanul și să văd noua Americă, sau coloniile britanice din nord. Se spune că încă mai există regiuni vaste acolo, neatinse de europeni.

— Deci tu ne-ai părăsi pe toți, a întrebat Elisabeth, și te-ai căsătorit cu vreo prințesă băștinașă exotică? Konrad a chicotit.

— Nu. O să călătoresc cu un suflet-pereche.

— Tu m-ai lua doar ca să-ți car proviziile, am glumit eu. Mai bine ți-ai găsi un alt tovarăș de călătorie. Dar îmi plăcea ideea de a avea o aventură minunată împreună cu fratele meu geamăn.

Fusese dintotdeauna jocul nostru preferat, încă de când eram foarte mici, să stăm unul lângă altul pe poalea bibliotecii, cu atlasul uriaș în fața noastră, alegând țări pe care aveam să le vizităm împreună.

Încă mai tânjeam după o astfel de călătorie, doar noi doi. Spre vest, către Lumea Nouă: un loc izolat, sălbatic — unde nimeni nu ne-ar compara.

Capitolul Trei

Alfabetul magilor

— En garde! am găfăit eu, ridicându-mi floreta.

Konrad și cu mine eram aproape de finalul parti dei și eram la egalitate. Cine înscria următorul punct urma să fie câștigătorul. În sala de arme din château, Signor Rainaldi, maestrul nostru de scrimă, ne privea de pe margine, împreună cu Elisabeth și Henri, amândoi îmbrăcați pentru meciul lor.

Am preluat ofensiva și am făcut o fandare lipsită de imaginație, pe care Konrad a parat-o cu ușurință. Eram obosit și mișcărilor mele deveneau mai încete.

— Poți mai mult de-atât, frățioare, a spus Konrad.

Nu puteam să-i văd fața din spatele măștii, dar mă îndoiam că era la fel de asudată ca a mea.

Aproape din prima clipă în care Konrad a pus mâna pe o floretă, păruse să aibă un talent înnăscut pentru scrimă. Nu însă și eu. Așa că am exersat și am tot exersat, rugându-l pe Signor Rainaldi să facă antrenamente suplimentare cu mine astfel încât să țin pasul. A meritat, căci Konrad și cu mine eram acum aproape egali, deși tot mă învingea mai des. Scrima cu fratele meu geamăn era o provocare unică, deoarece ne știam instinctiv unul pe celălalt atât de bine încât era aproape imposibil să ne surprindem reciproc.

I-am parat atacul și mi-am plănuit următoarea mișcare.

— Mai alert, mai alert! se plângea instructorul nostru. Am văzut bărbați bătrâni cu mai multă vervă!

— Nu vreau să-l obosesc pe fratele meu, a replicat Konrad.

Am eschivat o dată, apoi am lovit fără putere în mijlocul floretei lui Konrad.

— Nu crezi că e-n zadar? mă ațâța Konrad.

— Într-adevăr, am spus eu.

Dar asta era ceea ce voiam. Lasă-l să te batjoco rească. Aveam un plan în minte acum.

Konrad a revenit în poziția en garde și am început să ne învârtim precauți. Îl priveam, așteptându-i atacul, aș teptând să-și îndoaie genunchiul în timp ce se avânta. Când a făcut-o, eram pregătit.

Am făcut o passata sotto, o manevră dificilă pe care o exersasem în secret săptămâni întregi. Am coborât mâna dreaptă până la podea și mi-am strecurat corpul sub lama lui Konrad. În același timp, m-am avântat cu propria-mi floretă. Lama lui a lovit doar aerul. A mea l-a nimerit în burtă.

— O lovitură, o lovitură clară! a strigat maestrul nostru. Meciul a fost câștigat de Viktor. O passata sotto. Foarte bine, tinere domn!

Ochii mei s-au îndreptat spre Elisabeth, care aplauda împreună cu Henri. Mi-am dat jos masca, zâmbind larg. Nu se întâmpla prea des să-l înving pe Konrad, iar victoria era într-adevăr dulce.

— O mișcare foarte extravagantă, a spus Konrad. Fe licități!

Și-a dat jos masca și am fost surprins de paloarea sa.

— Te simți bine, tinere domn? a întrebat maestrul nostru, încruntându-se.

Elisabeth a venit lângă noi.

— Ați luptat prea aprins, a spus ea. Konrad, așază-te pentru o clipă.

Tremurând, i-a făcut semn să-l lase în pace.

— Sunt bine. Sunt bine.

Elisabeth i-a pus mâna pe frunte.

— Ești fierbinte.

— Doar de la eforturile noastre, am spus eu, râzând voios. A fost un meci pe cinste. Să-ți aducem scaunul cu rotile?

Are febră, Viktor, a spus ea pe un ton tăios.

Când m-am uitat mai atent la fratele meu, mi-am dat seama că era într-adevăr bolnav. Pielea lui părea uscată și sub ochi se vedeau cearcăne vineții.

— N-am febră, a spus Konrad — și apoi a leșinat. Elisabeth și cu mine l-am prins înainte să ajungă pe podea. Nu a rămas inconștient mult timp, și când s-a trezit, Henri îi adusese deja pe mama și pe tata, și acum stă teau lângă el.

— În pat cu tine, Konrad, a spus tata. O să-i spunem Măriei să-ți aducă niște supă.

L-am ajutat pe tata să-l ridice în picioare și l-am condus împleticindu-ne din sala armelor, cu Elisabeth și mama în urma noastră. Tot speram ca fratele meu să se uite la mine, să îmi facă jucăuș cu ochiul ca să mă liniștescă, dar părea amețit și retras în sine.

— Au fost prea multe nopțile pe balcon, repetând piesa? a întrebat Elisabeth neliniștită, de parcă ea era de învinovățit.

— Mai degrabă prea mult timp pe lac fără mantie, a spus mama.

— O să se facă bine până la cină, am spus eu, încercând să par încrezător. Doar o răceală, fără îndoială.

*

Doctorul Lesage a sosit mai târziu în acea după-amiază să-l examineze pe Konrad. Spre ușurarea tuturor, a spus că nu era ciumă. A recomandat odihnă la pat în următoarele trei zile și doze regulate din tonicul său patentat.

Mama ne-a interzis să intrăm în camera lui, de frică să nu ne îmbolnăvim și noi. Elisabeth a vrut să ajute la îngrijirea lui Konrad, dar, în ciuda protestelor ei, a trebuit să-l salutăm doar din cadrul ușii.

— Nu sunt o gazdă prea bună pentru tine, Henri, a spus Konrad din patul său.

— Atunci grăbește-te și tratează-l cum trebuie, am spus eu.

— Nu fi neghiob, a spus Henri. Odihnește-te, Konrad.

— Să te faci repede bine, a spus Elisabeth.

Konrad a dat din cap.

— Așa o să fac. Promit.

Însă cinci zile mai târziu, încă era ținut la pat.

Eram cu toții mai abătuți la lecțiile noastre de dimi neață, pe când Elisabeth, Henri și cu mine stăteam în bibliotecă și-l ascultam pe tata povestindu-ne despre principiile democrației și despre primii filozofi greci.

Chiar și în cele mai bune momente mi-era greu să mă concentrez, iar acum părea aproape imposibil. Mă uitam întruna la scaunul gol al lui Konrad. Tata părea și el dis-tras. De obicei, prelegerile sale erau pline de Sturm und Drang și obișnuia să se plimbe prin bibliotecă, lovind masa și bombardându-ne cu salve de întrebări. Dar as tăzi ne-a dat drumul devreme și ne-a spus să luăm o gură de aer.

La prânz, când mama ni s-a alăturat la masă, părea îngrijorată.

— Cum se simte? a întrebat Elisabeth neliniștită.

— Are din nou febră mare și se plânge că-l dor mâinile și picioarele. Zice că-i bubuie capul când îi citesc. Tata a luat-o pe mama de mână.

— E foarte puternic. Febra o să-i scadă curând. Totul o să fie bine.

Pe parcursul după-amiezii, febra lui Konrad a crescut. Doctorul Lesage a venit și a adus niște prafuri care ajutau să lupte împotriva infecției.

Înainte de cină, însoțit de Elisabeth și Henri, am fost să-l văd pe Konrad. Dormea. Am stat în ușă și am privit cum Maria îi ștergea delicat fruntea cu o cârpă rece. Konrad a tresărit, s-a răsucit și a început să murmure lucruri fără sens. Maria a încercat să-i netezească așternuturile, șușuind pentru a-l calma.

— N-am mai văzut niciodată o frunte care să ardă așa de tare, a spus ea în șoaptă către noi.

Privindu-l pe fratele meu atât de bolnav, m-am simțit copleșit de sentimente intense. Și dacă nu-și revenea? Dacă urma să-l pierd? Să-l privesc pe el era ca și cum mă priveam pe mine, ca și cum îmi vedeam propriul trup chinat de febră și durere.

Și, chiar mai ciudat, am simțit furie. Cum de îngăduise Konrad să se întâmple așa ceva? Cum de putuse să devină așa de bolnav cineva atât de sănătos, atât de inteligent și de sensibil?

Mi-era rușine de aceste gânduri.

Și mi-era rușine de cât de neputincios eram, cum nu eram în stare să-l ajut.

În seara aceea, la cină, n-am putut să mâncăm. Trupul mă durea și îmi simțeam stomacul înnodat.

— Viktor, a spus mama. Tu ești bine?

— Nu sunt sigur.

— Ești palid, a spus ea.

M-am uitat la Henri și apoi la Elisabeth și am văzut privirea ei iute, agitată, aruncată mamei. Deodată, sto macul mi s-a întors, și a trebui să plec alergând de la masă la cel mai apropiat closet, unde am vărsat, o dată și încă o dată, cu ochii înlăcrimați. Nu-mi aminteam să mă fi simțit vreodată mai rău de-atât.

Ceea ce pățise Konrad mi se întâmplase și mie.

*

O noapte eternă petrecută răsucindu-mă, tremurând și transpirând. Când eram treaz, eram cuprins de teroare, iar când dormeam, în reprize scurte și chinuite, visele îmi erau groaznice. Într-unul, Konrad și cu mine jucam teatru, voioși la început, dar apoi din ce în ce mai furioși, și când l-am răpus cu sabia, era o sabie adevărată și din piept îi curgea sânge adevărat, iar eu râdeam fără oprire — și mă trezeam leoarcă și gâfâind.

Pe parcursul nopții, am fost vag conștient că mama, tata și servitorii m-au supravegheat.

Într-un sfârșit, trebuie să fi dormit cum trebuie, căci atunci când am deschis ochii din nou, era dimineață, iar doctorul Lesage era lângă mine, luându-mi pulsul.

— Haide să ne uităm la tine, tinere domn Franken stein, a spus doctorul, ajutându-mă încet să mă ridic în capul oaselor.

M-am supus fără vlagă consultului său. Părea să nu se grăbească deloc, ceea ce mi-a mărit agitația.

— E aceeași boală ca a lui Konrad, am spus supărat.

— Voi vorbi cu mama ta, a zis doctorul și, spunând acestea, a ieșit.

Următoarele cinci minute mi s-au părut ore. Eram îngrozit. M-am uitat pe geam și am văzut soarele strălucitor și munții și mi s-a părut că nu aveau nimic de-a face cu mine. Era o lume diferită, una de care fusesem sepa rat pentru totdeauna. Eram sigur de veștile pe care urma să le aud.

Nu mama a fost cea care a venit într-un sfârșit, nici tata, ci Elisabeth. Furia se citea pe chipul ei.

— N-ai nimic! a spus ea.

— Poftim? am exclamat eu.

S-a așezat pe marginea patului și a izbucnit în plâns.

— Ești în regulă, a spus ea. Doctorul Lesage a spus că ești absolut în regulă.

Puterea minții trebuie că e un lucru miraculos, căci în acel moment am simțit cum febra și boala mă părăsesc. M-am ridicat și am mângâiat-o pe umăr, dar mi-a dat mâna la o parte.

— Nu mă prefăceam, am protestat eu. M-am simțit cu-adevărat... groaznic, de parcă toată forța mi-a părăsit trupul.

— Ne-ai îngrijorat pe toți, a spus ea. Și totul a fost doar în mintea ta!

— Nu știam! am ripostat eu, dar m-am simțit prost și rușinat.

Și ciudat de gelos, de asemenea, căci deodată mi-am dat seama că ea nu plângea pentru mine, ci pentru Konrad.

— Doctorul a spus că nu e ceva neobișnuit, a zis ea, ștergându-și ochii.

— Ce anume?

— A mai văzut așa ceva la gemeni. Știa de cineva care, atunci când fratele său și-a zdrobit brațul într-un acci dent, a țipat, și pe urmă n-a putut să-și folosească mâna timp de săptămâni bune din cauza durerii...

— Trebuie să-l văd pe Konrad, am spus eu. Cum se simte?

M-am ridicat în picioare și mi-am dat seama că eram în cămașa de noapte. Deși eu și Elisabeth crescuserăm împreună, acum am simțit că eram prea sumar îmbră cat. Am observat o roșeață în obraji ei când și-a întors privirea.

— Febra nu e așa de mare.

— E o veste bună.

— Ar fi fost mai bine dacă nu avea deloc.

— Și-a dat seama doctorul Lesage ce are?

A scuturat din cap.

— Tot ce știe e că nu e o infecție tipică. Nu e conta gioasă. E o boală înăuntrul său cu care trebuie să se lupte singur.

— Hai să mergem să-l vedem, am spus eu.

*

— Ah, Viktor, a spus Konrad. Înțeleg că ai mai avut o scurtă întâlnire cu moartea.

— O boală închipuită, am recunoscut eu sfios.

Și-a pus mâna fierbinte peste a mea.

— Încearcă să te ferești de probleme, frățioare, a spus el.

— Bineînțeles, am răspuns. Totuși, ar fi mai bine dacă ai termina cu lenevitul, ca să ai grijă de mine.

— Ah, o să-mi revin curând. Astăzi mă simt ceva mai bine.

Elisabeth a zâmbit către mine. Geamurile camerei lui erau larg deschise, iar mirosul ierbii proaspăt cosite de pe pajiști a pătruns în cameră, împreună cu clipocitul la cului, și mi s-a părut că primăvara putea să lecuiască de una singură orice boală.

— Ai adus-o pe mama într-o stare groaznică, am spus eu.

Konrad și-a dat ochii peste cap.

— Toată lumea se agită degeaba. V-aduceți aminte de Charlie Fancher? A fost bolnav de friguri timp de două săptămâni, până când s-a lecuît. O să-mi revin și eu cu rând.

— Foarte bine, am spus eu, căci Henri și Elisabeth pregătesc o altă piesă, și de data asta tu o să fii eroul.

— Minunat, a spus el.

Dar mai târziu, când a încercat să se ridice, n-a avut putere să stea în picioare mai mult de un minut fără să tremure. Fața lui mi se părea suptă.

Era la fel de plâpând ca un nou-născut.

*

Pe parcursul următoarelor zile, am încercat să rămân op timist și să mă conving că starea lui Konrad se ameliorează.

Febra nu a mai revenit cu ferocitatea de dinainte, dar refuza să-l lase în pace. După ce se potolea în cursul di mineții, apărea iar către seară — ca o furtună infernală care se oprea doar ca să își recapete puterile.

Acum, când știam că nu era ceva contagios, Elisabeth își petrecea o bună perioadă din timp ajutându-i pe mama și pe servitori să-l îngrijească, citindu-i ca să-i distragă atenția de la dureri. Când se simțea îndeajuns de bine, Henri și cu mine treceam să vorbim cu el, sau chiar să jucăm o partidă de șah. Acestea rareori ajungeau la final, căci se plângea de dureri de cap, sau uneori se simțea prea rău ca să se concentreze.

În mod ciudat, mă simțeam incomplet plimbându-mă prin chateau fără fratele meu geamăn. Nu că am fi fost mereu împreună, dar absența lui se simțea mai puternic acum. Odată, când aveam șase ani și mama avusese probleme în timpul sarcinii sale cu Ernest, tata ne-a trimis să stăm la rude diferite pentru două săptămâni.

A fost cea mai singuratică și mai nefericită perioadă din viața mea.

Dar acum era mai rău.

De ce nu se făcea Konrad bine?

*

— Viktor, trebuie să mă duci tu la liturghie, a spus Eli sabeth duminică dimineață, în timpul micului dejun.

Mi-am ridicat privirea de la oul fiert din fața mea, cu gura plină de pâine, neînțelegând pentru o clipă, deoarece eram atât de obișnuit ca fratele meu să o conducă la catedrala din Geneva sau la bisericuța din Bellerive.

— Da, bineînțeles, am răspuns eu.

— Philippe o să pregătească pentru voi cabrioleta, a spus tata.

Deși părinții mei nu erau religioși, nu voiau să o lip sească pe Elisabeth de credința ei, și eram sigur că nu trecuse nicio duminică fără ca ea să meargă la slujbă.

Era o ușurare să ies din chateau, să fiu în aerul cald al primăverii, ținând frâiele în mână, conducând ca brioleta pe drumul lacului. Am mers în tăcere, dar grijile legate de Konrad țineau pasul cu noi.

Când am ajuns la bisericuță, Elisabeth a spus:

— Dacă vrei, poți intra.

Cred că o să aștept aici.

— Ai putea să aprinzi o lumânare pentru Konrad.

— Doar știi că eu nu cred în asemenea lucruri.

A încuviințat din cap și s-a uitat la ceilalți enoriași care intrau în biserică cu familiile. A fost prima dată când mi-a trecut prin cap că trebuie să se fi simțit tare singură în toți acești ani, ascultând liturghia fără nimeni alături.

— Konrad venea cu tine?

— Nu de la început.

Am ajutat-o să coboare și am urmărit-o intrând în bi serică. M-am gândit la cum avea să aprindă o lumânare

și să se roage — și am invidiat-o.

*

— Ce faci? a întrebat Ernest, intrând în bibliotecă.

Era luni după-amiază, și îmi petrecusem aproape în treaga zi cu cărți împrăștiate în jurul meu, luând notițe furios.

Încerc să învăț despre corpul uman și despre bolile sale, am spus eu.

Fratele meu de nouă ani a venit lângă mine, uitându-se lung la ilustrațiile cărții.

— Viktor, Konrad o să se facă bine, nu-i așa? a întrebat el.

Spre rușinea mea, mi-am dat seama cât de puțin mă gândisem la Ernest și la cum îl afectase probabil boala fratelui său mai mare. Micul Wilhelm era prea tânăr să înțeleagă — și era o alinare mare pentru mine să îl țin în brațe uneori și să încerc să mă pierd în căldura lui și în râsul și veselia sa care mă făceau să uit — dar la nouă ani, Ernest, ca și noi ceilalți, trebuia să îndure schimba rea lugubră care ne cuprinsese casa.

Am pus stiloul jos și am zâmbit exact la fel ca tata când încerca să ne îmbărbăteze.

— Bineînțeles că o să se facă bine. N-am nicio îndoială. E puternic, la fel ca restul familiei Frankenstein!

A arătat solemn cu degetul spre carte.

— Leacul e acolo?

Am râs.

— Nu știi. Poate.

A devenit interesat de diagrama unei spline umane.

— Aia ce face?

— Se credea că ne controlează stările.

— O să găsești leacul, Viktor, a spus el. Ești aproape la fel de deștept ca și Konrad.

— Aproape la fel de deștept? m-am răstit eu. Și de unde știi tu asta, țâncule?

Ochii lui s-au deschis larg de uimire și supărare, și în clipa următoare mi-am regretat izbucnirea. Cum puteam să-l învinuiesc pe el, când, de fapt, era atât de evident? Konrad fusese dintotdeauna elevul mai bun, și tatăl meu nu se străduia deloc să o ascundă. Însă cuvintele lui Ernest dureau. Chiar și unui copil de nouă ani îi era clar că fratele meu geamăn era cea mai strălucitoare stea din constelația familiei.

Dacă aș fi fost cu doar un an mai mic decât Konrad — sau cel puțin fratele său geamăn ne-identice — ar fi fost mai ușor de suportat. Dar el și cu mine trebuia să fim la fel în orice privință. Ce scuză aveam eu să fiu mai slab?

Elisabeth a apărut în ușă.

— Ernest, Justine te caută în grădină.

I-am oferit lui Ernest un zâmbet de scuză și l-am mângâiat pe umăr, dar privirea sa de la plecare era pre-caută.

— Încă mai ești aici? a întrebat Elisabeth, intrând.

— Tu ai rugăciunile tale, am spus eu. Eu nu mă pot ruga, dar trebuie să fac ceva, altminteri înnebunesc.

M-am uitat înapoi în carte, neliniștit, un volum uriaș, în latină. Latina mea nu era prea bună, și fiecare propoziție era un chin, dar refuzam să renunț. Fusesem un elev mediocru, dar aveam să remediez asta prin muncă asiduă.

Elisabeth a închis ușor cartea.

— N-ai cum să-l vindeci de unul singur.

— De ce nu? am întrebat eu. Cineva trebuie să o facă.

Ochii mei s-au îndreptat spre raftul care ascundea pasajul secret spre Biblioteca întunecată.

— Ai stat aici toată ziua, a spus ea. Nu poți să-l abanonezi pe Henri pur și simplu.

Am oftat.

— Îmi pare rău dacă Henri se simte abandonat, dar sunt atât de multe cărți aici de înțeles...

— Du-te și călărește, a sugerat ea. O să devii depri mat dacă mai petreci mult timp aici. Du-l pe Henri în luncă pentru o oră sau două.

M-am uitat cu un aer jalnic la masa mea.

— Doar o pauză scurtă, am spus eu.

Așa că Henri și cu mine ne-am schimbat în hainele de călărie și am luat caii pentru câteva ore. Chiar m-am bucurat de razele de soare și de vântul ce-mi mângâia fața, deși mă simțeam vinovat că îl lăsasem pe fratele meu în pat.

Pe drumul spre casă, am îndrăznit să sper. Când aveam să-i văd pe mama și tata, aveau să fie zâmbitori și să

spună că febra lui Konrad dispăruse și că el își reve nise și totul avea să fie bine.
Dar n-a fost așa. Era la fel.

*

În ziua următoare, un al doilea doctor l-a însoțit pe doctorul Lesage ca să-l examineze pe Konrad. Era un bărbat chipeș, elegant, care se numea doctorul Bartonne și care deborda de încredere ca o colonie amețitoare. Mi-a dis plăcut chiar din clipa în care l-am văzut.

A intrat în cameră cu pași mari, a aruncat o privire la fratele meu și a spus că are o boală a sângelui. Prin urmare, trebuia să i se ia sânge. Doctorul a pus niște li pitori scârboase pe tot trupul palid al fratelui meu și le-a lăsat să-i sugă sângele până când Konrad a leși nat. Individul era tare satisfăcut și a anunțat că îl curățase pe Konrad de toate otrăvurile care îi cauzaseră febra, și că atunci când fratele meu avea să se trezească în dimineața următoare, avea să se simtă slăbit, dar mai bine.

Într-adevăr, în acea noapte n-a mai avut febră așa de mare — dar cine n-ar fi mai rece dacă sângele i-ar fi fost supt de lipitori? Cu toate acestea, speram cu toții că asta avea să-i grăbească însănătoșirea.

Dimineața a venit, însă, odată cu ea, și febra. Doctorul Bartonne a fost chemat din nou. După ce a plecat, am căutat-o pe mama, să o întreb ce spusese doctorul.

Străbătând coridorul de la etaj, am auzit-o fără să vreau vorbind cu Maria în camera de zi vestică. M-am oprit înainte să ajung în dreptul ușii, căci îmi dădeam seama după tonul încet al Măriei că vorbeau despre ceva extrem de grav.

— ...poate fi de ajutor, a spus Maria, căci mulți spun că are puteri mari.

— Maria, îl iubești, ca noi toți, de altfel, a răspuns mama. Dar știi că Alphonse nu suportă să vorbească despre alchimie. Crede că sunt niște prostii primitive, iar eu tind să-i dau dreptate. Te rog, nu vorbi cu el despre asta.

— Prea bine, doamnă, a spus Maria.

— Știu că ești bine intenționată, Maria. Să nu crezi că sunt supărată pe tine.

— Nu, doamnă. Doar că... am auzit fără să vreau ce-a zis doctorul despre... că nu știe să-l lecuiască și că, dacă își pierde și mai mult puterile...

Sângele mi-a înghețat în vine în timp ce mă chinu iam să aud. Ce spusese doctorul? Însă n-am mai auzit altceva, în afară de smiorcăială și suspine, și mi-am dat seama că cele două se îmbrățișau și se consolau una pe cealaltă. Apoi am auzit vocea mamei, tremurând ușor.

— Maria, ești o membră dragă, tare dragă a familiei, a spus ea.

— Nu l-aș putea iubi mai mult nici dacă era fiul meu.

— Facem cu toții ce putem. Alphonse a auzit de un alt doctor, un domn Murnau, care e specialist în boli rare la Universitatea din Ingolstadt. Am trimis un mesager să facă cercetări.

— Atunci, o să mă rog în continuare, doamnă, a spus Maria, dacă asta nu vă deranjează.

— Bineînțeles că nu, Maria, cu siguranță nu. Trebuie să recunosc că și eu m-am rugat în ultimul timp. Totuși, mă îndoiesc că mă ascultă cineva.

— Cu tot respectul, doamnă, cineva vă ascultă. Nu trebuie să disperați.

M-am întors și m-am îndepărtat încet pe coridor, căci nu doream ca ele să știe că trăsesem cu urechea.

Îmi doream atât de mult să aflu ce spusese Maria despre alchimie.

Oare știa de vreun leac ce-l putea ajuta pe Konrad?

*

În acea noapte, în timp ce dormeam, mintea mea m-a dus în biblioteca tatei, și acolo am stat, înconjurat de cărți de medicină, chinuindu-mă cu greaca și latina, în cercând să-l vindec pe Konrad.

Am dat o pagină și acolo, încastrată în foaia groasă, era o sămânță. Am scos-o cu mare emoție de acolo și am pus-o în căușul palmei, căci știam că trebuie să o plan tez imediat, altminteri avea să moară. Dar ușa către hol era încuiată și, deși am zgâlțâit-o și am țipat, nimeni n-a venit să o deschidă.

Panica mi-a crescut, căci sămânța începuse să se strice. Am simțit o boare de aer, deși niciun geam nu era deschis, și m-am uitat în cealaltă parte a bibliotecii și am văzut că ușa secretă era întredeschisă.

Îi promisesem tatei, dar ce altceva puteam să fac? Să mănța trebuia plantată și știam că acolo jos găseam o fântână, și apă, și pământ.

Ținând sămânța strâns în mână, am trecut repede de ușă, mirându-mă când în loc de niște scânduri crăpate am dat peste o scară circulară de marmură. La capătul treptelor, scăldată într-o lumină solară imposibilă, era fântâna, înconjurată de sol fertil și înmiresmat.

Am săpat cu mâinile o gaură mică și am plantat să mînța. Aproape imediat, un lujer verde s-a ridicat, s-a îngroșat și i-au crescut crengi subțiri — și de acele ra muri se legănau oase mici și albe.

M-am înfricoșat de asta și am pășit înapoi, dar ve deam și fructe — roșii și suculente — crescând printre oase. Iar pe cea mai înaltă creangă — căci copacul era deja mai înalt ca mine — a înflorit o carte.

Am început să urc, dar copacul continua să crească, ridicând cartea și mai sus. Am urcat și mai repede, disperat și furios, știind că trebuia să am cartea aia.

Dar n-am reușit să ajung la ea.

*

— Trebuie să ne întoarcem în Biblioteca întunecată, am spus eu hotărât.

Era dimineața de după visul meu și ne plimbam pe dealurile din spatele satului Bellerive — eu, Elisabeth și Henri. Ziua n-ar fi putut fi mai frumoasă. Un cer de un albastru imaculat se întindea între lanțurile muntoase cu vârfurile albe care înconjurau lacul. Peste tot natura era verde: flori sălbatice răsăreau pe câmpuri, copaci în floare, frunze tinere se desfăceau pe crengi. Viață peste tot — și Konrad acasă, ținut la pat.

— Cu ce scop, Viktor? a întrebat Elisabeth.

— Ca să-l vindecăm pe Konrad, am spus eu.

— Nu-i mai bine să lăsăm asta pe seama doctorilor? a întrebat Henri.

— Blestemați să fie doctorii! am spus eu. Nu-s decât ceva mai buni ca spițerii cu pastilele lor. N-aș avea încredere în ei nici să-mi perie câinele! Starea lui Konrad se înrăutățește pe zi ce trece. Trebuie să trecem la acțiune.

— Acțiune? a spus Henri. Ce fel de acțiune?

— Pentru cineva cu o imaginație așa de bogată, uneori ești tare greu de cap, Henri, am spus eu. Trebuie să căutăm un leac al nostru.

Elisabeth părea cu adevărat șocată, și a început:

— Viktor, i-am promis tatălui tău...

— ...că nu ne va mai găsi niciodată în bibliotecă. Da. Astea au fost întocmai cuvintele lui. Nu intenționez să încalc acea promisiune. Nu ne va găsi acolo.

— Nu asta a vrut să spună, și știi bine!

Am dat din mână enervat.

— Acolo există cunoaștere care nu a fost încercată.

Henri își freca agitat părul blond.

— Tatăl tău a spus că sunt doar prostii.

Am pufnit zgomotos.

— Gândiți-vă amândoi. Cărțile alea au fost ținute ascunse pentru că-i speriau pe oameni. De ce? Trebuie să fie ceva în ele, un fel de putere. Oamenii nu se tem de lu cruri prostești și inofensive.

— Și dacă sunt primejdioase? a spus Elisabeth.

— Ce alte opțiuni ne-au rămas? am întrebat eu. Să ne uităm cum doctorul Bartonne folosește lipitorile încă o dată? Sau porumbei morți? Sau poate-l rugăm pe dra gul doctor Lesage să-și scarpine peruca și să amestece praful cu încă o sticlută din Tincturile Tonifiante ale lui *Frau Eisner*?

— Tatăl tău..., a început Elisabeth, dar am între rupt-o.

— Tatăl meu este un om sclipitor, dar nu poate să știe totul. Tu însăși ai spus că se poate înșela.

Am simțit de parcă în aerul din fața mea apăruse o ușă, iar eu trecusem prin ea și nu aveam să mă mai întorc niciodată. Toată viața mea considerasem că tata le știa pe toate. Voisem ca el să le știe pe toate. Mă făcea să mă simt în siguranță. Dar fusese încredzător că doctorii aveau să-l vindece pe Konrad — și nu reușiseră.

— Trebuie să încercăm și alte metode, am spus eu. Situațiile extreme cer soluții extreme. Trebuie să fim pregătiți să riscăm dacă vrem să-i salvăm viața lui Konrad.

— Chiar crezi că e o chestiune de viață și de moarte? a spus Elisabeth și m-am simțit vinovat, căci vedeam că ea nu se mai gândise la asta în acest fel — sau pur și simplu refuzase să o facă.

Părea speriată.

— Tot ce știi e că doctorii sunt nedumeriți. Sunt în grijați.

Henri s-a uitat neliniștit către munții Jura, dar Elisabeth m-a privit cu o hotărâre solemnă.

— Biserica a condamnat cărțile alea, a spus ea.

— Biserica l-a condamnat pe Galileo pentru că a spus că soarele nu se rotește în jurul Pământului. Se poate înșela și ea.

— Locul ăla mă înspăimântă, a spus Elisabeth.

Henri a înghițit în sec și, neliniștit, s-a întors cu pri virea de la ea la mine.

— Ești sigur că există un răspuns în cărțile alea în terzise?

— Tot ce știu e că dacă nu încercăm măcar, o să în nebunesc. Nu mai pot aștepta nici măcar o zi. Și am ne voie de amândoi, am spus eu. Cunoștințele voastre de latină și greacă sunt mai bune decât ale mele.

Vedeam ezitarea lui Elisabeth, dar apoi privirea i s-a schimbat.

— Când? a întrebat ea.

— În noaptea asta.

— Bine, a spus ea. Ne întâlnim la o oră după miezul nopții.

*

La puțin timp după ce clopotele bisericii din Bellerive bătuseră de ora unu, ne-am întâlnit toți trei în hol și ne-am îndreptat spre bibliotecă. Henri se tot uita înjur agitat, mișcându-se ca o pasăre, cercetând dincolo de lu mina ce pâlpâia din sfeșnicele noastre, de parcă aștepta ca să se năpustească ceva asupra lui. De câte ori stătea la chateau, se plângea de foșnete ciudate pe timpul nopții. Și, în ciuda asigurărilor noastre, continua să creadă că locul era bântuit.

— Simt ceva, a șoptit el. Vă spun eu, există o prezență aici, sunt sigur.

— Ar trebui să-i spunem adevărul, a spus Elisabeth către mine, făcându-mi poznașă semn cu ochiul.

— Adevărul despre ce? a chițăit Henri.

Am oftat.

— Vărul Theodore.

Henri a făcut ochii mari.

— Nu mi-ai zis niciodată de vărul Theodore.

Am ridicat din umeri.

— A murit de mic și asta era locul lui preferat de joacă.

— Deci l-ai văzut? a întrebat Henri.

— Păi, doar o *parte* din el, am replicat eu. Știi, a fost, ăăă...

A fost un accident nefericit, a încheiat Elisabeth pe un ton solemn, apoi a chicotit.

— Ticăloșilor, a spus Henri, mijindu-și ochii. Știți că am o imaginație bogată, dar nu vă sfițiți, chinuiți-mă mai departe.

— Îmi pare rău, Henri, a spus Elisabeth, strângându-l de braț cu afecțiune.

Am tăcut când ne-am apropiat de camera lui Konrad, căci nu voiam să-l deranjăm sau să o trezim pe mama, care știam că dormea lângă patul lui în acea noapte.

Nu exista moment al zilei în care boala fratelui meu să nu-mi umple gândurile. Trecând pe lângă dormitorul său, mi-l imaginam dormind în pat, îi vedeam trupul luptându-se fără oprire. O tristețe imensă m-a cuprins. M-am bucurat că păseam prin întuneric, căci ochii îmi erau umezi.

Eram cu toții îmbrăcați în hainele de noapte, cu man tiile pe umeri, căci lângă lac nopțile erau uneori reci când un vânt de nord aducea cu sine o răcoare glacială.

— Ți-ai dat seama vreodată, a spus Henri către mine, privind portretele ce licăreau în holul principal, ce grup sinistru alcătuiau strămoșii tăi? Uită-te la individul de-acolo! Ai mai văzut vreodată o asemenea grimasă?

— Ăla e zâmbetul Frankenstein, a șoptit Elisabeth.

— Și asta cine e? a întrebat Henri, arătând cu degetul.

Uitându-mă la cel mai vechi dintre portrete, am sim țit dintr-odată o răceală.

— Ăla, am spus eu, e Wilhelm Frankenstein.

— Alchimistul? a șoptit Henri.

Am încuviințat din cap, privind pictura în ulei. E ciudat cum poți să treci pe lângă un anume lucru în fiecare zi și să nu te uiți niciodată cum trebuie la el. În lumina sfeșnicului, portretul iradia o strălucire plină de căldură. Wilhelm încă arăta ca un bărbat tânăr, și se uita insistent în spatele nostru cu un zâmbet subtil, ușor disprețuitor, pe buzele sale. Avea un secret și nu voia să-l împărtășească. Purta un pieptar negru cu un guler alb cu volane și un acoperământ negru de cap în stil spaniol. Stătea în picioare, cu o mână îngustă pe șold, iar pe cealaltă o ținea pe o carte de pe masă, ză bovind cu degetul asupra unui rând...

— Ar trebui să mergem, a spus Elisabeth, trăgându-mă de braț.

— Da, am șoptit eu, luându-mi privirea de la tablou.

Când am intrat în biblioteca luminată de lună, inima mi-a luat-o la goană. Tata stătea într-un fotoliu de piele lângă fereastră, privindu-ne mânios. Dar nu — am ră suflat ușurat. Erau doar umbre, fără îndoială conturate de vina mea, căci știam că îl sfidam.

Elisabeth a găsit raftul și a declanșat din nou dispoziția secret. S-a auzit un clic scurt — mai sonor decât îmi aduceam aminte —, și dulapul s-a deschis.

— Remarcabil, a șoptit Henri.

— Stai să vezi, i-am spus eu în timp ce ne strecuram înăuntru.

Reacția sa a fost într-adevăr satisfăcătoare.

— Dumnezeuule! a exclamat el. N-ai spus că scările sunt chiar așa de fragile.

— Sunt perfect sigure, l-am asigurat eu, deschizând calea.

La ușă, în timp ce mă pregăteam să-mi strecor mâna în gaură, am simțit cum îmi dispare siguranța.

— Vrei s-o fac eu de data asta? a întrebat Elisabeth.

Asta m-a impulsionat.

— Nu, nu, am spus și am vârat înăuntru brațul.

Mâna ciudată m-a apucat imediat și m-am luptat în potriva retragerii instinctive, și de data asta nu m-am zbatut, ci am împins mâna în sus și în jos.

Salutul nostru fiind dat, ușa s-a deschis.

— Înăuntru cu noi, am spus eu zâmbind.

Biblioteca întunecată își merita numele, căci părea să înăbușe flăcările lumânărilor, făcându-le să se agite și să fumege. Am simțit ceva nou, ceva pe care nu îl ob servisem în timpul primei noastre vizite din miezul zilei. Era frică, entuziasm, amestecat cu mucegai și umiditate — și o stare de neclintit de speranță flăcăndă.

— Haideți să ne apucăm de treabă, am spus eu, apropiind flacăra mea de rafturile cu volumele îmbrăcate în piele crăpată. Ne uităm după orice înseamnă vindecare.

— Ce loc, a murmurat Henri.

Am golit una dintre mesele prăfuite. După ce am adunat pe ea cărțile, ne-am cocoțat pe scaune, răspândind volumele peste tot în jurul nostru, dându-le din mână în mână dacă aveam nevoie de ajutor la traducere sau să citim notițele atât de mărunț scrise încât erau aproape invizibile în lumina slabă a lumânărilor noastre.

— Am găsit ceva, a spus Henri, și am ridicat nerăbdător privirea. Este din Occulta Philosophia.

— Asta e cartea pe care am scos-o în prima noastră vizită, am spus eu către Elisabeth. Cea scrisă de Cornelius Agrippa.

— Ce-ai găsit? l-a întrebat ea pe Henri.

Ochii lui au trecut repede peste pagină și a început să citească, traducând încet din latină.

— „Din erudiția măreață a vremurilor trecute, și din propriile mele învățături moderne, am creat o formulă... care are putere mare de vindecare a tuturor suferințelor umane. Și nu doar să vindece, ci și să prelungească viața... astfel încât cel care o înghite va scăpa de orice fel de moarte în afară de cea de natură violentă, și se va bucura de o multitudine de ani precum Matusalem.”

— Matusalem? am spus eu, încruntându-mă. Nu-l știu pe individul ăsta.

Elisabeth a oftat.

— Viktor, tu n-ai citit niciodată Biblia?

— Nu țin minte toate numele.

— Matusalem, a spus Elisabeth, a trăit foarte, foarte mult timp.

— Cât de mult?

— Nouă sute șaiszeci și nouă de ani, a răspuns Henri, cu ochii încă în volumul din fața sa.

— Citește mai departe, am spus eu nerăbdător.

— „Și așa”, a continuat Henri, „după mulți ani de în cercări eșuate, am realizat, în sfârșit, Elixirul Vieții, și l-am transcris aici, în maniera lui Paracelsus, pentru totdeauna.”

M-am aplecat peste masă și am înhățat cartea din mâinile lui Henri.

— Elixirul Vieții! Asta-i exact ce căutam. Unde-i rețeta?

Aveam cartea în fața mea acum, și ochii mei încercau să găsească locul potrivit. Am văzut textul latin, am găsit cuvintele „Vita Elixir”, dar după ele urma un limbaj pe care nu-l mai întâlnisem niciodată.

— Ce-i asta? am întrebat eu, lovind pagina de perga ment.

Henri s-a ridicat și s-a aplecat peste volum.

— Dacă n-ai fi smuls-o din fața mea, m-aș fi putut uita mai bine. Așa, nu știu.

— Elisabeth? am spus eu. Înțelegi ceva din asta?

Și-a mutat scaunul mai aproape.

— Nu e aramaică, a spus ea. Nici sanscrită.

Era ceva straniu, fără îndoială, numai linii curbe și unghiuri și înfloriri subite. Continua pe zece pagini.

— Prostii, am mormăit eu și am dat paginile înainte, încercând să găsesc un fel de glosar sau o cheie pentru

traducerea ei.

— Te pripești, Viktor, a spus Elisabeth. Ca întotdeauna.

A sunat exact precum Konrad și i-am aruncat o pri vire mânioasă.

— Dă înapoi, a spus ea. Nu există niciun indiciu în ceea ce era scris înainte?

— Ce vrei să spui?

A răsfoit înapoi paginile cu atenție.

— Aici. A scris: „am transcris în maniera lui Paracel sus”. Ce e Paracelsus?

— Sau cine? am zis eu.

Eram aproape sigur că văzusem acel cuvânt pe coto rul unei cărți și m-am dus înapoi la rafturi, cercetând cu ochii copertile.

Dacă n-ar fi fost umbra ascuțită aruncată de lumâna rea mea, aș fi trecut peste ea, deoarece auriul literelor gravate se ștersese, lăsând în urmă doar o serie de adân cituri.

PARACELSVS.

Apoi, mai în josul cotorului cărții, din nou fără cu loare, titlul în germană: *Arhidoxele Magiei*.

— Paracelsus, am spus eu, luând volumul de pe raft și scuturându-l triumfător deasupra capului.

Imediat mi-am dorit să nu fi făcut asta, căci o ploaie de bucățele negre de funingine a căzut asupra mea.

— Ai grijă, Viktor! a spus Elisabeth, venind grăbită și luând cartea în mâinile ei.

Rușinat, am lăsat-o s-o ia.

A dus-o pe masă și atunci am putut să văd că acea carte fusese clar pusă pe foc. O secțiune mare, trium ghiulară a copertii era arsă și se fărâmițase.

— Crezi că literele stranii ale lui Agrippa au fost în ventate de către Paracelsus? am întrebat-o pe Elisabeth.

— Să sperăm, a spus ea.

— De ce ar fi arsă? a întrebat Henri.

— Tata a spus că totul era considerat vrăjitorie, am răspuns eu. Fără îndoială că a fost găsită de Biserică sau de oameni și aruncată în foc.

— Dar Wilhelm Frankenstein a recuperat-o, a spus Elisabeth.

— Voi, cei din familia Frankenstein, sunteți atât de luminați, a comentat Henri cu un chicot agitat, și ne-am uitat cu toții prin jur, de parcă strămoșul meu de mult decedat încă s-ar fi aflat în Biblioteca întunecată cu noi, privindu-ne.

Cu mare grijă, Elisabeth a deschis cartea. Pe frontis picu se vedea portretul unui bărbat, dar trăsăturile sale erau greu de deslușit, căci pagina fusese pe jumătate arsă. Rămăsese doar o urmă vagă a feței sale robuste. Ori purta o pălărie ciudată, într-o parte, ori craniul lui avea o formă bizară, strâmbă. Ochii săi, în mod ciudat, erau încă limpezi. Erau vicleni și încrezători și păreau să ne privească intens.

Am privit-o pe Elisabeth și mi-am dat seama că ima ginea avea același efect tulburător asupra ei, căci buzele i-au tremurat puțin.

— Arată ca un bărbat care a fost ars într-un fel cum plit și doar o umbră din el a supraviețuit, a șoptit ea.

— Și totuși, fără îndoială, e Paracelsus, a spus Henri, arătând către partea de jos a portretului, pe care scria, cu niște cuvinte gravate parcă pe o inscripție de lemn:

FAMOSO DOCTOR PARACELSVS

Corpul doctorului nu fusese atât de afectat de foc. În fiorat, am văzut una din mâinile lui Paracelsus așezată peste marginea portretului, cu degetele încovoiate peste marginea inscripției care îi purta numele. Era doar parte a picturii, bineînțeles, dar arăta de parcă el putea ieși pur și simplu din portret.

Dacă ar fi vrut.

Am înghițit în sec, cu un sentiment de neliniște.

— A fost un vindecător german, a spus Elisabeth, ci tind cuvintele mici tipărite sub portret. Astrolog și, de asemenea, alchimist.

Am început, cu mare grijă, să dau paginile. Era un proces chinuitor, sfâșietor, căci multe dintre ele fuseseră lipite unele de altele de foc, și doar mișcarea de a le în toarce le rupea și răspândea bucăți mici de cenușă în aer.

Pe multe pagini, doar jumătatea inferioară, aproape de cotor, era lizibilă.

— Distrugem cartea numai examinând-o, a spus Henri îngrozit.

Am întors paginile atent, din nou și din nou.

Până când am găsit-o.

— Asta e? am spus eu entuziasmat.
În josul paginii era unul dintre caracterele stranii pe care le văzusem în Occulta Philosophia a lui Agrippa.
— Da, a spus Elisabeth, dând din cap spre mine. E foarte aparte.
— Atunci o să avem traducerea! am exclamat eu. Cu siguranță, dacă doctorul Paracelsus a inventat limba asta, trebuie să fi scris traducerea ei în alfabetul obișnuit.
Dar când am încercat să întorc pagina, nu am putut. Fu sese topită complet de foc într-un cocoloș gros de hârtie.
— Stai, stai! a spus Elisabeth. O s-o rupi!
Cu greu m-am stăpânit să nu arunc cartea în cealaltă parte a camerei.
De parcă mi-ar fi simțit furia, Elisabeth m-a luat de mână și a arătat către cartea deschisă.
— Uită-te acolo, a spus ea.
Deasupra straniului caracter era scris ceva în greacă. M-am uitat atent, dar n-am putut să-i dau de capăt.
— Alfabetul Magilor, a tradus Elisabeth.
— Dar cheia este pierdută, am gemut eu. Cartea e de necitit!
— Măcar știm numele alfabetului, a spus Elisabeth.
Am dat din cap și am tras o gură de aer.
— Acum trebuie să găsim o persoană care poate să-l traducă pentru noi. Trebuie să ne găsim un alchimist.

*

Am dormit doar câteva ceasuri, iar după micul dejun am coborât în dependențele servitorilor. Am așteptat în holul de lângă bucătărie până când Maria a apărut de după colț și m-a văzut. Fața ei s-a luminat.
— Konrad? a spus ea cu atâta bucurie încât m-am simțit vinovat să o dezamăgesc — apoi m-am și enervat, căci Konrad fusese întotdeauna favoritul ei când eram mici.
— Sunt Viktor, am spus eu, pășind în lumină.
— Viktor, iartă-mă. M-ai luat prin surprindere. Pen tru o clipă, am crezut că era fratele tău, ridicat din pat... S-a oprit. E totul în regulă la etaj? Are mama ta nevoie de mine?
— Nu, nu, totul e-n regulă, am spus eu. Mă scuzi că te deranjez, Maria, dar vreau să te întreb ceva. Am tăcut când Sasha, una din slujitoarele de la bucătărie, a trecut pe hol, uitându-se atent la noi. Cu o voce mai joasă, am spus: Ceva destul de confidențial.
— Da, bineînțeles, a spus ea. Vino în biroul meu.
Ca intendentă, avea o serie de camere confortabile, unele care dădeau spre lac. M-a condus în biroul ei mic, unde erau contabilizate atent toate afacerile gospodăriei. Era o femeie meticuloasă și deseori o auzisem pe mama spunând că am fi neajutorați cu toții fără ea.
— Despre ce voiai să vorbești cu mine, Viktor? a înțeles ea, închizând ușa.
Ar fi trebuit să-mi spună „tinere stăpân”, dar mă cres cuse de când eram un plod gălăgios și m-aș fi simțit ciu dat să fiu numit „stăpân” de către ea.
— Sunt foarte îngrijorat în privința lui Konrad, am început eu precaut.
A dat din cap și n-am fost surprins să văd că ochii i se umplu de lacrimi.
— Sunt îngrijorat că doctorii nu știu cum să-l vindece, am spus eu, uitându-mă cu atenție la ea, și mă gândesc că poate există alți vindecători cu abilități diferite care ar putea avea succes.
N-a spus nimic, dar ochii ei nu erau îndreptați spre mine.
— Tu cunoști asemenea oameni, Maria?
A tras aer în piept.
— Nu cunosc.
M-am lăsat pe spate, descurajat, și am încercat să mă gândesc la altă metodă de a o întreba pe ocolite, însă n-am găsit niciuna.
— Dar te-am auzit vorbind cu mama, am izbucnit, despre un individ pe care îl știi, un alchimist.
— Pezevenghi mic ce ești! Trași cu urechea! a spus ea, și deodată m-am simțit de parcă aveam din nou cinci ani și fusesem prins făcând năzbâtii.
— Despre cine vorbeai? am insistat eu.
— I-am promis mamei tale că n-o să pomenesc des pre asta.
— Tatei, am spus eu. Te-a rugat să nu-i spui tatei. Dar mie îmi poți spune, Maria.
S-a uitat la mine, apoi și-a întors privirea.
— Trebuie să-mi promiți că n-o să discuți despre asta cu părinții tăi, a spus ea. Și fac asta doar din grija pe care i-o port fratelui tău.

— Bineînțeles, am spus eu.

— Nu mă-ncred în doctorii ăștia. Unii nici măcar nu pot tăia părul drept, darămite să moșească un copil fără să omoare mama. Maria a oftat. A fost un incident acum mulți ani buni; tu și Konrad de-abia vă născuserăți. Unul din generalii orașului avea o fată, care nu avea mai mult de șase ani, și care s-a îmbolnăvit deodată. Generalul nu s-a uitat la bani. I-a chemat pe cei mai buni medici din Europa. Toți i-au spus că nu mai exista speranță pentru fată și că avea să moară înainte ca iarna să se sfârșească. Dar mama fetei n-a putut suporta gândul și a căutat un spițer chiar aici, în Geneva. Unii spuneau că era un vin decător înzestrat. Alții spuneau că era alchimist. Unii spuneau că era în cârdășie cu diavolul. Dar mamei nu i-a păsat de zvonuri. A mers la el și omul i-a pregătit un medicament și a salvat-o pe fetiță.

Vocea Măriei tremura. Mi-am scos batista și i-am înțins-o, și am numărat cinci secunde în timp ce își ștergea ochii, dar eram prea nerăbdător să aștept mai mult.

— Numele lui, am întrebat eu insistent. Cum se numea individul?

— Julius Polidori.

Nu auzisem niciodată de el, ceea ce era ciudat. Ge neva, deși un oraș mare, nu era o metropolă vastă ca Parisul sau Londra, iar datorită poziției sale, tatăl meu cunoștea toate persoanele importante.

— Și mai e în oraș? am întrebat-o pe Maria.

— Nu știu, Viktor. Dar cred că poate ar trebui să afli. I-am zâmbit.

— O s-o fac. Da, cu siguranță o s-o fac.

Capitolul Patru Alchimistul

În dimineața următoare, în timp ce Konrad dormea, Henri, Elisabeth și cu mine am plecat către Geneva, împreună cu tata, în trăsură. Tata avea afaceri de rezolvat la Palais de Justice, și toți trei îl convinseserăm că ar trebui să ne petrecem ziua învățând istoria măreței noastre re publice prin explorarea celor mai vechi clădiri și monu mente: Catedrala Sfântul Petru, biserica Sfintei Maria Magdalena, primăria. Avea să fie parte din educația noastră. Tata, bineînțeles, era încântat de entuziasmul nostru și, de asemenea, fericit să ne vadă plecați din château și din atmosfera mohorâtă în care era învăluit.

În timp ce ne apropiam de Geneva, pe drumul sudic al lacului, am admirat zidurile înalte care străjuiau orașul sub forma unei stele protectoare. Erau doar cinci în trări păzite, care se închideau în fiecare noapte la ora zece, iar gratiile nu erau ridicate până la ora cinci dimi neața. Străjerii aveau ordine stricte să nu încalce acest program, nici măcar dacă le ordonau înșiși magistrații. Orașul nostru trecuse prin multe războaie și asedii, iar prezentul, spunea adeseori tatăl meu, era incert.

Am lăsat caii și trăsura în grajdul casei noastre de la oraș, căci acolo aveam un personal restrâns chiar și pe timpul verii, când ne petreceam timpul la château. Tata ne-a urât la revedere și am stabilit să ne întâlnim la ora două a după-amiezii pentru a ne întoarce împreună acasă.

Spre primărie, am spus eu, după ce tata a dispă rut.

Discutaserăm strategia în noaptea de dinainte, și am căzut de acord că cel mai rațional loc din care să pornim căutarea era primăria. Fără îndoială, biroul cadastrului avea informații despre toți proprietarii orașului.

Dar când l-am rugat pe funcționarul agitat de la pri mărie să verifice, acesta nu a găsit nicio mențiune a nu melui Polidori.

— Tot ce am aflat e că nu deține nicio proprietate, am spus eu afară, în piață.

— Ar putea să aibă o locuință închiriată, a spus Eli sabeth.

— Cum mulți alții fac, a adăugat Henri.

Următorul pas era să întrebăm la diferite spițerii.

Dacă individul ăsta era atât de faimos cum spusese Maria, ar fi auzit și alții de el. Dar câțiva ucenici tineri au scuturat din cap, susținând că nu îl cunoșteau.

Un individ mai în vârstă s-a uitat la noi solemn pe deasupra ochelarilor și a spus:

— N-am mai auzit pomenit numele ăsta scârbos de foarte mulți ani. Nu știu nimic despre unde se află acum și nici nu mă interesează.

Căutarea noastră începuse aproape de centrul orașu lui, dar încet-încet ne îndepărtam de fântânile elegant ornamentate și de piețele publice spațioase. Străzile pie truite se îngustau. Erau mai puțini domni prin jur și mai mulți marinari și muncitori și femei îmbrăcate într-un fel vulgar. Nu mi-au plăcut privirile câtorva docheri în timp ce străbăteam ulicioarele.

Începeam să disper, căci întrebaserăm deja în vreo șase locuri și nimeni nu fusese capabil să ne spună ceva

util despre Julius Polidori.

— Suntem niște idioți, a exclamat deodată Henri.

M-am întors și l-am văzut uitându-se printr-un geam unsuros, unde un rând de tipografi stăteau încovoiați la mesele lor, alegând cu degete înnegrite litere din niște tăvi.

— Gazeta de Geneva, a spus Henri. Povestea asta a Mariei... cu siguranță a fost publicată.

— Trebuie să fi fost, a spus Elisabeth nerăbdătoare. Copilul unui general! Bineînțeles că a fost subiectul ora șului. Viktor, ți-a dat Maria o dată exactă?

— A spus că s-a petrecut în anul nașterii mele, că era iarnă.

— Acum, să sperăm că ziarul păstrează o arhivă or donată, a spus Henri.

Nu eram deloc încrezător când am intrat în atelier, căci locul era un haos de activitate și zgomot și cerneală. La început, părea că nimeni nu avea o secundă de irosit cu noi, dar Elisabeth a ales un tânăr domn, care părea cel mai binevoitor. A mers la el și i-a spus că primiserăm o temă de la profesorul nostru de istorie și l-a întrebat dacă ar fi posibil să aruncăm o privire asupra unor nu mere mai vechi ale ziarului.

Individul s-a arătat extraordinar de serviabil. Ne-a dat tuturor lumânări și ne-a condus într-o pivniță, dar atunci mi s-au năruit cu adevărat speranțele, căci am văzut grămezi și grămezi de ziare, așezate până în tavan.

— E ca un oraș de hârtie, am șoptit către Elisabeth.

— Oare va fi greu să găsim perioada pe care o cău tăm? l-a întrebat ea pe tânăr.

— Chiar deloc, domnișoară, chiar deloc.

Grabnic, ne-a condus la o anume grămadă, a băgat mâna în ea și, ca un magician, a scos un teanc de ziare vechi.

— Cred că astea vă vor mulțumi, a spus el, zâmbind către Elisabeth.

Elisabeth i-a întors zâmbetul.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Sunteți atât de amabil!

— Dacă mai aveți nevoie de ajutor, mă găsiți la etaj, sus, a zis el.

Și-a spus numele, a făcut o plecăciune și a dispărut.

— N-ar fi putut fi mai de ajutor nici dacă ar fi fost o marionetă trasă de sfori, a spus Henri uluit.

Elisabeth s-a înroșit cu modestie.

Am luat fiecare câteva ziare și am început să le răs foim la lumina lumânărilor.

Nu trecuse mult timp, când Elisabeth a exclamat:

— Am găsit-o! Asta-i povestea... A citit cu voce tare, în mare grabă, sărind peste câteva paragrafe, până când a ajuns la ceea ce căutam: „Julius Polidori, din Alea Wollstonekraft...”

— E la cinci minute depărtare de locul în care ne aflăm, am spus eu rânjind.

*

Alea duhnea a urină — și chiar mai rău. Puținele prăvălii aveau un aspect deplorabil, tende de pânză ponosite și vitrine murdare cu obiecte prăfuite care nu se schimbaseră de ani buni.

— Aici trebuie să fie, a spus Henri.

Geamurile aveau obloanele trase, dar deasupra ușii era atârnată o firmă de lemn. Vopseaua scorjită înfățișa mojarul și pistilul unui spițer.

— Nu arată prea promițător, a spus Elisabeth pe un ton sec.

Ușa avea un geam mic și murdar, dar era prea întu neric înăuntru ca să deslușești altceva decât umbrele rafturilor. Locul arăta părăsit, dar când am răsucit clanța, ușa s-a deschis și s-a auzit un clopoțel.

Am intrat împreună cu Henri și Elisabeth.

— Bună dimineața! am strigat eu.

Praful și izul puternic de pisică erau amestecate cu miresmele a sute de plante diferite. Cândva, prăvălia probabil că fusese mai prosperă, căci rafturile erau din lemn elegant, închis la culoare. În stânga noastră era un perete întreg de sertare, fiecare atent etichetat.

— E cineva? am strigat eu din nou.

Henri a deschis un sertar, apoi altul.

— Goale, a spus el.

S-a uitat în jurul său, cu ochii larg deschiși, probabil memorând fiecare detaliu pentru un poem înfricoșător sau o piesă de teatru pe care avea să o nască mai târziu.

Exact în fața noastră se afla o teighea lungă, în spatele căreia erau rafturi cu recipiente complicate pentru amestecat. Părea că nimic nu fusese amestecat acolo de ceva timp. În mijlocul rafturilor era o ușă cu geam. Am văzut o licărire și apoi o umbră crescândă.

Ușa s-a deschis pe neașteptate și în prăvălie a intrat un bărbat într-un scaun cu roțile. Picioarele îi erau slăbite, iar materialul nădragilor era larg și fâlfâia. Nu părea mai bătrân de cincizeci de ani, și deși partea superioară a corpului său era bine clădită, fața îi era suptă și avea un aer înfrânt. Peruca îi stătea strâmb, și era cam demodată. Dar ochii erau cei care îi dădeau acel aer de deznădejde. Nu se vedea în ei niciun licăr de lumină sau speranță.

A părut surprins când ne-a văzut. Fără îndoială că nu avea mulți clienți foarte bine îmbrăcați, ca noi, în prăvălia sa — asta dacă avea vreun client.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Dumneavoastră sunteți domnul Julius Polidori? a întrebat Elisabeth politicoasă.

— Eu sunt, domnișoară.

Toți trei ne-am privit repede, căci individul ăsta părea atât de departe de descrierea făcută de Maria. Un vindecător. Un om puternic, care a lecut o fetiță când toți înțelepții Europei au dat greș.

Acest om din fața noastră emana fără îndoială eșec.

Am simțit un dispreț instinctiv crescând în mine. Ce fel de vindecător putea fi el? Această persoană înfrântă, cu peruca strâmbă, într-un scaun cu roțile? Prăvălia sa era o ruină. Fără îndoială, hainele nu-i mai fuseseră spălate de ceva vreme. Era caraghios. Eram tentat să mă în torc și să plec în acel moment.

— Poate că aveți nevoie de vreun remediu? a întrebat el.

— Eu cred că..., am început eu trăgându-mi nasul, dar Elisabeth m-a întrerupt.

— Într-adevăr, avem nevoie, a spus ea, și mi-a aruncat o privire de avertisment, căci știa cât de repede mă aprindeam; din acel punct de vedere, nu eram chiar atât de diferiți. A spus către Polidori: Dar e de o natură... ne obișnuită.

El s-a uitat la noi serios, fără să spună nimic.

Încă nu eram pe deplin convinși că din asta poate ieși ceva bun, dar acum eram acolo. M-am apropiat de tejghea.

— Sunteți același spițer care a vindecat fata genera lului acum câțiva ani?

A tras aer în piept și i-a dat drumul, încuviințând din cap mâhnit.

— Eu sunt.

— Am auzit că sunteți un om cu o vastă cunoaștere, a spus Elisabeth. Un vindecător cu capacități remarcabile.

Auzind acestea, a râs cu amărăciune.

— E cumva o glumă? N-aveți ceva mai bun de făcut cu timpul vostru?

— Nu, domnule, a spus Henri. Adică, nu, asta nu este o glumă și suntem aici pentru o chestiune de extremă urgență.

— Căutăm Elixirul Vieții, a spus Elisabeth încetișor.

Polidori se holba la noi cu ochii săi fără vlagă.

— Tineri domni și tânără domniță, să aveți o zi bună, a spus el tăios, apoi, cu o mișcare îndemânică, a întors scaunul spre ușă.

— Vă rog, domnule, așteptați, am spus eu, pășind în față și scoțând din desagă un volum din Biblioteca întru neacă și așezându-l pe tejghea. Am aici o lucrare de Cornelius Agrippa...

Polidori s-a oprit. A chicotit trist și s-a răsucit înapoi spre noi, abia uitându-se la carte.

— Occulta Philosophia. Am dreptate?

Am dat din cap, uimit.

— Tinere domn, pune-o înapoi în desaga ta. Mai pune și două pietre mari, spune la revedere și arunc-o în cel mai adânc loc din port.

Henri s-a uitat la mine, nedumerit.

— E cumva un fel de vrajă?

— E un sfat, și e cel mai bun pe care îl am de oferit, a spus Polidori. Cartea aia nu aduce decât supărare.

— Domnule, am spus eu. Tămăduitorul Agrippa...

— Magicianul! a spus Polidori sfidător.

Am insistat.

— Scrie despre ceva numit Elixirul...

— Da, da, știu, a spus el impacientat. Elixirul Vieții. Cu siguranță nu a fost primul care să viseze un asemenea lucru. Există multe, multe rețete pentru poțiuni fantastice menite să vindece toate bolile, poate chiar să ofere nemurirea. Astfel de lucruri sunt niște iluzii, domnule. Ele nu există.

— Sunt confuză, zise Elisabeth. Am crezut că dumneavoastră...

— Da, a spus el. A existat o vreme în care și eu am fost fermecat de asemenea idei și le-am căutat cu mare pa siune. Am și creat un elixir.

— Și ai avut succes cu fetița aia, am zis eu.

A râs din nou.

— S-a lecut, a spus el. Dar nu datorită mie. A fost noroc, sau poate puterea divină a lui Dumnezeu, un mi racol! Dar n-a fost datorită mie.

— De ce spunei asta, domnule? a întrebat Henri.

Polidori s-a încruntat.

— Îmi cunoașteți numele, dar nu-mi știți încă în treaga poveste? N-ați venit doar ca să mă chinuiți?

Am scuturat din cap, întrebându-mă de ce Maria nu mi-a spus totul. Sinceritatea de pe chipurile noastre sur prinse trebuie să-l fi convins pe Polidori, iar suspiciunea din ochii săi a dispărut. A oftat.

— După ce fata aceea și-a revenit, afacerea mi-a în flori. Oamenii băteau la ușa mea, mai-mai s-o dărame, dorind același medicament. A arătat cu mâna prin pră vălia sa. Pentru scurt timp am fost un om bogat, bine- venit în cele mai strălucite case din oraș. Dar elixirul pe care i l-am dat fetei, exact același lucru, nu era sigur. Uneori îmbunătățea starea pacientului. Al teorii nu avea niciun efect. Câteodată părea să înrăută țească starea bolnavului. Cu toate astea, lumea jinduia după el, chiar dacă șovăiam din ce în ce mai tare să-l prepar. Câteva luni mai târziu, un proprietar de navă, Hans Marek, un bărbat bogat și influent din oraș, a cărui soție era foarte bolnavă, a venit la mine și a cerut elixirul. I-am spus că nu-l mai preparam. Mi-a oferit o sumă mare în aur și am acceptat-o, prostește. Marek a dus elixirul acasă și soția sa a murit la scurt timp după ce l-a luat. A fost atât de infuriat, încât a vrut să mă vadă spânzurat pentru vrăjitorie. Polidori a chicotit. Vedeți voi, când un medicament funcționează, e știință bine cuvântată, iar când dă greș, e vrăjitorie. Am fost dus în fața unui judecător, un domn rafinat și luminat, care a considerat acuzațiile drept grosolane și primitive. Dar mi-a interzis să mai fac elixirul vreodată, sau să practic alchimia.

— Acest judecător, a întrebat Henri. Cum se numea?

Aceeași întrebare fusese și pe buzele mele, și aștept tam cu nerăbdare răspunsul.

— Numele său era Alphonse Frankenstein, a spus spițerul.

Am simțit o mare mândrie față de corectitudinea ta tălui meu, dar când am văzut că Elisabeth se pregătea să dezvăluie legătura noastră, i-am atins iute mâna. Nu cre deam că era înțelept ca Polidori să ne afle identitățile, cel puțin nu încă.

— Îi datorez viața lui Frankenstein, a spus Polidori, ce a mai rămas din ea. Dar decizia lui nu l-a mulțumit pe Hans Marek. Câteva nopți mai târziu, am fost târât din pat de o gloată de bețivi, dus pe meterezele orașului și aruncat de-acolo.

Elisabeth a icnit.

— În mod evident, am supraviețuit căderii, a conti nuat el. Un adevărat miracol. Dar am rămas paralizat de la brâu în jos. Și-a lovit picioarele cu palma. Practic, acum nu am nicio afacere, dar am fost cumpătat cu eco nomiile mele și sunt capabil să mă descurc, după cum vedeți. Acum, ați ascultat o poveste lungă și serioasă, și dacă are vreo morală, aceasta este: lepădați-vă de acea carte înainte să vă aducă ghinion. Să aveți o zi bună!

Încă o dată, a dat să-și întoarcă scaunul.

— E vorba de fratele meu..., am început eu, dar vocea mi s-a stins.

Polidori a oftat.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, a spus el întristat. Așa se întâmplă mereu. Am văzut-o de multe, multe ori. Când cineva drag devine grav bolnav, și când absolut totul dă greș, merită să încerci orice.

— Așa e, a spus Elisabeth.

Polidori a scuturat din cap.

— Ultima oară când mi-a fost milă de un astfel de pa cient, l-a costat viața, și era cât pe ce să mă coste și pe mine.

— Avem bani..., am spus eu.

Dar Polidori a ridicat o mână într-un gest obosit.

— Nu pot s-o fac. Nu vreau s-o fac. Și dacă pot să vă mai dau un sfat, renunțați cu totul la căutarea voastră. Rețeta lui Agrippa n-a fost niciodată reprodusă. De ce? Pentru că este scrisă într-un straniu și complex...

— Alfabetul Magilor, l-am întrerupt eu. Știm.

— Foarte bine, a spus el. Dar știți și că nu are tradu cere? Este de nedeslușit.

— Dar Paracelsus? a întrebat Elisabeth. Arhidoxele Magiei.

Polidori a părut surprins, impresionat chiar.

— Nu mai există niciun exemplar al cărții, au fost arse toate, a spus el, cu o urmă de nostalgie. Dispărute!

Și chiar dacă n-ar fi fost...

Am scos din desagă volumul de Paracelsus și l-am pus cu grijă pe tejghea în fața lui.

S-a uitat lung, în tăcere, la carte, cu o expresie ciu dată, pe care nu puteam s-o înțeleg. Apoi am deslușit-o. Era exact felul în care își privește o pisică prada înainte să se năpustească asupra ei. Ochii lui cenușii s-au ridicat încet spre ai mei.

— Unde ai găsit asta? a întrebat el încet.

— Ăsta rămâne secretul meu. Mă temeam că dacă afla prea multe despre noi, mi-ar fi putut ghici obârșia și ar refuza să ne ajute mai departe. Vreți să ne ajutați?

— Părinții dumitale, tinere domn, știu de această vi zită? m-a chestionat el.

— Nu.

Polidori s-a uitat către stradă, de parcă îi era frică să nu ne urmărească cineva. S-a uitat apoi iar la noi trei, din nou șovăielnic, dar pe urmă privirea i-a căzut asupra volumului de Paracelsus.

— Haideți, a spus el. Veniți cu cărțile astea ale voas tre în salonul meu. Hai să ne uităm la ele.

*

Ne-a condus în încăperea întunecată din spatele tejghelei. Și aceasta avea pereții plini de rafturi, însă ele conținea puține cărți în loc de flacoane și cutii de cositor. Covorul oriental decolorat era brăzdat de urmele scaunului cu rotile. Două fotolii și o canapea roasă erau aranjate în jurul unui mic șemineu. Mai avea o masă care nu fusese curățată în întregime de la ultimul prânz. Trăia într-adevăr modest.

N-am făcut nici cinci pași în cameră când ceva din umbră a sărit pe Polidori. Elisabeth și cu mine am țipat surprinși, iar Henri a urlat de-a binelea. Polidori și-a întors scaunul pentru a sta cu fața spre noi, și ne-am holbat cu toții la creatura extraordinară ghemuită în poala sa.

— Aia, a spus Henri, cu vocea mai subțire decât de obicei, e o pisică foarte mare!

Fără îndoială, era o creatură magnifică. Corpul său era suplu și lung, cu coada scurtă. Blana ei maro-roșcată era presărată cu pete negre. Sub gât avea un guler cu dungi albe și negre care arăta ca un papion. Iar din vârful urechilor triumphiulare ridicate ale creaturii se înălțau smocuri bătoase de păr negru.

M-am uitat la Elisabeth, iar ea s-a uitat la mine cu aceeași privire curioasă.

— Din întâmplare, a început ea nesigură, nu e un...

— Un râs, da, a spus Polidori zâmbind, savurând în mod evident surprinderea noastră.

— Aaa, a făcut Henri cu glas slab.

Multe animale sălbatice sălășluiau în pădurile din jurul lacului nostru: urși și lupi, capre negre și râși, care puteau să trăiască pe vârful celor mai înalți dintre Alpi.

— Nu știam că pot fi dresate ca... animale de companie, am remarcat eu.

Polidori a ridicat o sprânceană, de parcă pune la îndoială cuvintele pe care le folosisem.

— E chiar blând. A venit la mine când era un biet motănaș și acum e la fel de prietenos ca orice pisică domestică. Nu-i așa, Krake?

Degetele lui Polidori mângâiau viguros blana dintre urechile lui Krake și râsul a căscat leneș, scoțând la iveală niște colți extrem de ascuțiți. A sărit din poala stăpânului său și a venit către mine. M-am adulmecat și apoi s-a frecat de picioarele mele cu atâta forță că aproape m-a dat jos.

— Te place, Viktor, a spus Henri.

— Și mie îmi place de Krake, am spus eu cu o veselie forțată, mângâindu-l nesigur pe cap.

S-a uitat la mine insistent cu ochii săi verzi, lucru puțin tulburător, căci privirea lui era foarte intensă. Apoi, spre ușurarea mea, râsul a sărit înapoi în poala lui Polidori.

Polidori ne-a invitat să ne așezăm și apoi a întins mâna.

— Îmi dați voie?

I-am înmănat volumul de Paracelsus și l-am luat atent. A inspectat în tăcere cotorul și legăturile, înainte să deschidă coperta. S-a uitat lung la portretul autorului și apoi a început să răsfoiască paginile arse ale cărții, degetele sale grijulii de-abia rupând o bucățiță de scrum.

Când a ajuns la pagina care conținea începutul Alfa betului Magilor, s-a oprit. Mi-am dat seama că îmi țin respirația și am expirat zgomotos. Krake s-a întors spre mine și mi-a aruncat o privire tăioasă.

— E indescifrabil, am spus eu.

— Noi sperăm, a spus Elisabeth încet, că ați putea ști de altă carte care să conțină o traducere.

Polidori a scuturat din cap.

— Vă asigur eu că nu mai există alta. Dar asta... Așa am pus delicat paginile lipite. Cred că mai există speranță pentru asta.

— Așa credeți? a întrebat Henri, și în vocea lui au ră sunat aceeași încântare și surpriză pe care le simțeam și eu.

— Poate, a spus el. Am ceva experiență în restaura rea textelor care au fost... deteriorate, să spunem. Hai deți în atelierul meu.

M-am așteptat să ne conducă înapoi în prăvălia din față, însă și-a împins scaunul în direcția opusă, printr-o altă ușă, de-a lungul unui culoar scurt. Am zărit o bucă tărie mică și, la capătul celui de-al doilea coridor, un dor mitor și o mică toaletă care emana un iz vag, dar neplăcut, de canal.

La capătul coridorului se afla o ușă îngustă, pe care cu greu încăpea căruciorul lui Polidori. Acesta a intrat pri mul, și imediat și-a răsucit scaunul pentru a fi față în față cu noi. În lumina sfeșnicului său vedeam că se afla într-o cameră care părea să fie doar un dulap mare.

— Cred că încăpem cu toții, a spus el. Intrați.

— Țsta e atelierul dumneavoastră? am întrebat con fuz.

— Țsta e drumul spre atelier, a spus el. Un mijloc de transport. Eu îi spun ascensor. L-am construit după ac cidentul meu.

— Ce ingenios, a spus Elisabeth, pășind în compartiment.

— Este... rezistent? a întrebat Henri nesigur.

— Îl folosesc de mai bine de un deceniu.

— Și poate suporta toată greutatea noastră?

— Da, tinere domn, o s-o suporte.

Am intrat în ascensor, urmat de Henri, și toți trei ne-am îngrămădit în jurul scaunului cu roțile. Podeaua scârțâia amenințător sub picioarele noastre.

— Krake, mă tem că va trebui să aștepți aici, i-a spus Polidori râsului său.

Fără ezitare, felina a sărit din poala lui și s-a întins dincolo de ușă, lingându-și labele contemplativ.

O ușă dublă atârna deasupra intrării, câte un canat pe fiecare parte, iar Polidori le-a tras și le-a lipit, închizându-ne în ascensor.

— Din hol, pare ca o fundătură, a spus el, dându-mi lumânarea lui. Dacă vrei să ții asta, te rog. A apucat cu ambele mâini una dintre funiile care atârnav din tavan. Un sistem simplu de scripeți, a spus Polidori, și când a tras, ascensorul a început să coboare cu o zdruncinătură.

Forța lui Polidori trebuia să fie considerabilă pentru a putea coborî greutatea a patru persoane. În timp ce coboram, am simțit un miros umed și rece adus de curent.

M-am uitat la Elisabeth și am văzut cum ochii îi dansau vioi în lumina sfeșnicului.

— Ascensorul coboară în pivniță, nu-i așa? a întrebat Henri, arătând destul de palid.

— O pivniță sub pivniță, a spus Polidori. A fost spe cial săpată după accidentul meu. Ascensorul ăsta este singurul mod de acces.

Am coborât încet, pe lângă bârnele podelei, apoi o fundație de piatră, pe urmă pe lângă cărămidă și iar pia tră, până când zidul a dispărut.

Pivnița a apărut în fața noastră și, curând, ascensorul s-a oprit.

Polidori a ieșit. Cu flacăra sa a aprins mai multe lu mânări. Pivnița părea la fel de mare cât toate camerele de la suprafață la un loc. Am observat că, spre deosebire de prăvălie, toate rafturile fuseseră construite la un nivel care să îi permită lui Polidori să ajungă la ele din scaun. Am văzut mese de lucru și mai multe flacoane și reci piente și aparate decât văzusem vreodată.

Polidori trebuie să-mi fi ghicit gândurile, căci a spus:

— Orice lucrez, prefer să o fac aici, decât la etaj. După ce ai fost acuzat de vrăjitorie și amenințat cu spânzurătoarea, devii mai precaut. Acum, haideți să mergem acolo.

Ne-a condus la o masă îngustă pe care erau așezate câteva tăvi care ar fi putut fi din zinc sau cositor.

— Tinere domn, mi-a spus el mie, arătând cu dege tul, poți să-mi aduci, te rog, recipientele alea trei verzi? Și dumneata, domnule, i-a spus lui Henri, adună toate lumânările și adu-le pe masă.

Vocea și aerul său deveniseră dintr-odată mai auto ritare și ne-am grăbit să facem întocmai cum ne rugase. Peste fiecare lumânare a pus un felinar special din sticlă roșie. Pivnița a fost dintr-odată scăldată într-o lumină roșie sângerie.

A deschis cu atenție, pe rând, recipientele verzi, tur nând o măsură într-un flacon și apoi într-una din tăvile din fața sa. Când a terminat, pe fundul tăvii era o peli culă subțire de lichid, roșie de la lumina felinarului. Ar fi putut cu ușurință să fie sânge.

— O să avem nevoie de asta mai târziu, a spus Poli dori, împingând tava la capătul mesei.

Dintr-un sertar a scos un toc din pânză groasă și l-a desfăcut lângă volumul lui Paracelsus. Aranjate în toc

erau o serie de instrumente surprinzătoare, care la prima vedere semănau cu cele ale unui chirurg. Erau tot felul de cleștișori și forcepsuri și bisturie fine. M-am uitat la Henri și l-am văzut cum tremura.

— Presupun că toți doriți să fiți de ajutor, a declarat Polidori. Lui Henri i-a spus: Dumneata ne vei cronometra. Este un ceas acolo și va trebui să numeri secunde când o să te rog s-o faci, mai târziu. Către mine și Elisabeth a spus: Sper că mă pot bizui pe voi doi să mă ajutați în operație.

— Operație? a întrebat Elisabeth surprinsă.

— Bineînțeles, a spus Polidori. Ceea ce fac eu e la fel de minuțios ca orice intervenție chirurgicală.

A continuat prin a numi toate instrumentele pentru noi, apoi a luat un pulverizator cu niște lichid și a stroșit cartea. Apoi s-a uitat la mine.

— Dacă ai vrea să ții cartea nemișcată, putem începe. Scalpelul Gutenberg, de acolo!

Elisabeth i l-a înmânat imediat și el s-a pus pe treabă.

Cu câteva luni înainte, tata ne dusesse la camera de disecție a renumitului doctor Bullman. În amfiteatrul înclinat, plin ochi cu studenți la medicină nerăbdători, l-am văzut pe Bullman despicând cadavrul unui condamnat recent spânzurat. L-am văzut inima și plămânii, splina și stomacul. Henri nu mai putuse suporta și ieșise. Dar Konrad și cu mine — și cu Elisabeth — am stat până la final. A fost deopotrivă terifiant și fascinant, să vezi cele mai ascunse secrete ale corpului.

Am simțit aceeași fascinație văzând mâinile lui Polidori deasupra volumului, și apoi tăind. Poate că era mirosul nociv al chimicalelor din tavă, sau mucegaiul din cameră, dar am avut impresia că tomul a tresărit și a explodat.

Scopul lui Polidori era să separe paginile arse și li pite, și era o sarcină delicată. A folosit o serie uluitoare de instrumente ca să despartă pergamentele deteriorate. Uneori mergea bine. Alteori o bucată se rupea, iar Polidori mormăia o sudalmă.

Căldura din cameră devenea sufocantă, de parcă un furnal mare ardea prin preajmă. Transpirația îmi curgea în ochi și am clipit ca să-mi limpezesc vederea. Privirea mi-a rămas tot timpul ațintită asupra mâinilor ferme ale lui Polidori și a vârfurilor instrumentelor sale. Iar pentru un moment, cartea nu a părut să fie deloc o carte, ci un corp viu, și în locul hârtiei am văzut intestine pulsând și sânge și organe. Am clipit din nou, fără să-mi cred ochilor. Dar — iar asta era foarte ciudat și respingător — cartea părea să emane mirosul unui abator, de măruntaie și resturi.

Întrebându-mă dacă erau doar fanteziile minții mele, m-am uitat la Elisabeth și am văzut cum strâmba din nas. S-a ținut tare, și nici măcar n-a clipit în timp ce privea această stranie operație efectuată asupra volumului lui Paracelsus.

— Am făcut tot ce se putea, a spus Polidori într-un final și cu o mișcare sigură a tăiat din legăturile cărții paginile la care lucrase. Le-a apucat cu o pensetă căptușită și le-a ținut deasupra tăvii cu lichid. Tinere domn, a spus către Henri. Pune-ți ceasul la șaiszeci de secunde. Te rog, exact acum!

Henri a apucat ceasul ornate și a răsucit limba cea subțire, ținând-o în loc.

— Dă-i drumul... acum! a strigat Polidori și a scufundat bucatile carbonizate de hârtie în lichidul sângeros, mișcându-le înainte și înapoi.

La început, au rămas lipite, dar după câteva momente pluteau separate.

— S-au desfăcut! a strigat Elisabeth entuziasmată.

Polidori a aranjat paginile carbonizate unele lângă altele în tavă.

— Timpul e decisiv acum!

— Ce face lichidul ăsta? am întrebat eu.

— Aduce înapoi ce a fost pierdut. Însă, doar o seară în plus, și vom pierde totul pentru totdeauna.

Ne uitam la tavă cu privirile fixe. Douăzeci de secole, treizeci... Nu se întâmpla nimic. În lumina roșie, hârtia întunecată plutea în lichid, ilizibilă ca întotdeauna. Patruzeci de secunde...

— Uite! a șoptit Elisabeth.

Ceva se întâmpla. Din întunecimea paginilor apăreau scrijelituri — imposibil de citit, dar era ceva.

— Așteptați..., a spus Polidori cu vocea sa răgușită. Așteptați...

— Cincizeci de secunde, a spus Henri.

Scrijeliturile deveneau mai groase pe toate paginile, muguri desfăcuți ca niște lăstari ciudați crescând cu o viteză uluitoare. Am recunoscut caracterele bizare din Alfabetul Magilor și apoi câteva litere familiare sub ele: traducerea!

— Cincizeci și cinci de secunde, a spus Henri.

— Ne trebuie mai mult timp! a spus Elisabeth, căci anumite secțiuni din pagini nu erau încă inteligibile.

— Nu se poate, s-a răstit Polidori, apucând penseta. Priviți!

Marginile paginilor începeau să se încrețească și să se dizolve, de parcă erau în acid. Iar părți din text care fuseseră înainte ușor de citit începeau să se înțețoseze periculos.

Ceasul a sunat și imediat Polidori a scos paginile și le-a așezat pe un stativ special de uscare.

— Va trebui să ne mulțumim cu atât, a spus el.

— Oare va fi de-ajuns? am întrebat eu, mijind ochii în semiobscuritatea sângerie.

— E un început bun, a spus el. Un început. Întoarceți-vă peste două zile și o să vă spun ce-am aflat.

Am scos punga cu bani din buzunar și am încercat să-l plătesc, dar el a refuzat.

— Haideți să amânăm asta, tinere domn. Totul s-ar putea să fie în zadar. Să așteptăm.

— Sunteți foarte amabil, domnule, a spus Elisabeth. Vă mulțumim.

Pentru prima dată, Polidori a zâmbit, de parcă era sincer surprins de acele cuvinte alese. S-a uitat la mine.

— Sper că fratele dumitale își revine, a spus el, și că toată această osteneală va fi de prisos.

*

Am ieșit tăcuți din prăvălia lui Polidori. Mă simțeam de parcă fusesem martor la ceva incredibil, ceva periculos chiar. Străzile de dincolo de alee îmi păreau stranii. Toți oamenii și caii și trăsurile nu aveau nimic de-a face cu mine. Ochii mei încă mai erau fixați asupra paginilor din volumul lui Paracelsus, cuvintele străvechi apărând în lumină după lungi veacuri de uitare.

— Parcă am fi adus ceva înapoi la viață, a șoptit Eli sabeth.

M-am uitat la ea, surprins.

— Da. La fel mă simt și eu. E ceva cu volumul ăla... nu părea o simplă carte.

— Trăia, a spus Elisabeth.

— Într-adevăr! am exclamat eu. Am simțit cum se mișcă în mâinile mele, ca un pacient ce se zvârcolea.

— Nu se simțea miros de sânge? a întrebat ea.

— E posibil ca starea noastră de mare tulburare să ne joace feste? a întrebat și Henri. Că am văzut cu toții ase menea lucruri fantasmagorice deoarece am vrut să le vedem?

— Ești tare rațional, Henri, a spus Elisabeth țăfnoasă, pentru cineva al cărui stilou creează asemenea lucruri pline de pasiune.

— Dar nu sunt decât invenții, a continuat Henri. Nu realitate. Dacă noi credem cu adevărat că acea carte s-a mișcat, noi credem în... magie. Și-a coborât și mai mult vocea. În vrăjitorie.

— Nu există așa ceva, am spus eu. Sunt doar niște lu cruri pe care nu le înțelegem încă. La fel ar spune tata.

— Tatăl tău ar condamna ceea ce am făcut, a spus Henri.

Am înghițit în sec.

— N-o să știe.

— Sunteți nebuni? a spus Henri agitat. Să-l înșelați pe tatăl vostru e una, dar chiar dacă Polidori poate tăl măci rețeta, este elixirul ceva ce ar trebui făcut?

— Dacă e singura șansă a lui Konrad să supraviețuiească, da, am spus eu. Și la naiba cu consecințele!

— Înсуși Polidori a spus că există nenumărate elixire magice — și că efectul lor ar putea fi periculos, a insistat Henri.

Eu n-am răspuns nimic.

— Am încredere în el, a spus Elisabeth. În Polidori. O să ne dea sfatul cel bun.

Cu toții am fost surprinși când am auzit clopotele bi sericii Sfântul Petru bătând de ora două, căci pierduserăm orice noțiune a timpului în laborator. Am fugit pe străzile pietruite ale orașului, către casa noastră, să ne întâlnim cu tata.

*

După cină, am mers să-l văd pe Konrad, dar adormise deja, iar partida noastră neterminată de șah încă se afla pe masa de lângă pat. Cu un oftat, m-am așezat și m-am uitat la tabla de joc. Ieri îmi luase atâta timp ca să gă sesc mutarea potrivită, încât el chiar ațipise.

Am examinat cu grijă poziția pieselor lui și, aproape instantaneu, i-am înțeles stratagema. Era foarte bună. Ar fi câștigat în trei mișcări dacă nu eram atent. Am făcut mutarea pentru el, apoi am rotit tabla să îmi fac mutarea. Încovoiat în scaun, am jucat împotriva mea — și îl cunoșteam pe Konrad atât de bine încât a fost de parcă jucam cu el în mod normal —, dar deodată, tristețea situației m-a lovit cu putere și mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea și cât de tare voiam să îl văd ridi cat din acel pat.

— Am avut o zi chiar captivantă, am șoptit eu către fața sa adormită.

Tânjisem să-i spun totul încă de când ne întorseserăm de la Geneva, dar știam că era mai bine să rămână

secret. Acum, măcar, puteam să rostesc cuvintele.

— Am un plan măreț să adun ingredientele Elixiru lui Vieții și, odată terminat, o să poți să-l bei.

S-a mișcat în somn, întorcându-și capul, de parcă se îndoia de mine.

— Ți promit, am spus eu, sărutându-l pe frunte. Dacă nimeni altcineva nu te poate vindeca, o s-o fac eu.

*

În acea noapte, m-am trezit cu senzația înfricoșătoare că cineva era în camera mea. M-am uitat prudent printre draperiile patului meu și mi-am văzut camera scăldată în lumina lunii. Elisabeth stătea în fața geamului în brăcată în cămașa de noapte, uitându-se spre lac.

— Elisabeth, am spus eu încet. Ce s-a-ntâmpnat? E vorba de Konrad?

Imediat, m-am gândit speriat că venise să-mi aducă niște vești teribile, dar nu s-a întors. Nu mă auzise deloc.

Fața ei părea fantomatic de palidă în lumina lunii, și fruntea îi era încruntată. Părea să țină ceva în brațe și se uita în jos, neliniștită, către acel ceva.

— Elisabeth?

Niciun răspuns. Era în picioare, însă adormită.

Nu era pentru prima dată. La început, când Elisabeth, fetiță încă, a venit în casa noastră, era somnambulă. Părinții mei obișnuiau să o găsească pe holuri, privind în jurul ei confuză, sau uitându-se stăruitor la o priveliște invizibilă. Tata spunea că mintea ei fusese afectată tem porar de marile schimbări din viața sa și, chiar și în somn, acestea nu-i dădeau pace și o făceau să se plimbe prin casă înainte de ivirea zorilor, încercând să rezolve lucrurile. Cu timpul, totul avea să treacă, spunea el.

Odată, în acele prime luni, m-am trezit speriat, găsindu-i trupul lipit de al meu. Brațele ei subțiri mă ți neau strâns. Tremura. N-am îndrăznit s-o trezesc, căci tata spusese că nu trebuia să trezesc pe nimeni care umbla în somn. Așa că am stat foarte liniștit. Treptat, s-a oprit din tremurat, respirația i s-a liniștit și am ador mit amândoi. Dimineață, se simțise indignată să se găsească în patul altcuiva, și m-a trezit cu un pumn în umăr, înainte să se repeadă afară din camera mea.

Dar asta fusese cu mulți ani în urmă, când nu aveam decât șapte ani.

Acum aveam șaisprezece și aproape că mă temeam să mă apropiu de ea, căci părea să emane o putere ciu dată. Era ea, și totuși nu părea ea însăși, și mă simțeam de parcă în camera mea se afla cineva străin. M-am gândit că ar trebui să o conduc încet înapoi în camera ei, dacă era posibil. Tata spusese că cel mai bun lucru de făcut cu un somnambul e să vorbești cu el foarte calm și realist.

— Elisabeth, am spus eu. Pe aici.

Când s-a întors spre mine, fața ei era copleșită de ne liniște. Ținea în brațe o păpușă veche. M-am înfiorat, căci ochii ei păreau să privească direct prin mine, către cineva aflat exact în spatele meu.

— Copilul nu e mort, a spus ea pe un ton feroce.

— Nu, am încuviințat eu.

— E doar rece.

— Da, am continuat eu.

— Are nevoie de căldură.

Atât de insistentă și de mișcătoare era privirea ei, că pentru un moment m-am uitat din nou la păpușă, să mă asigur că nu era reală.

— Doar atât. Doar puțină căldură și o să fie bine.

— O încălzești chiar acum, am spus eu pe un ton alinător.

Era ceva atât de copilăresc și de stăruitor în ochii ei, încât am simțit cum mi se frânge inima.

— Curând o să-i fie grozav de cald și o să se simtă fe ricită, am adăugat.

— S-a uitat la păpușă, frământând-o cu degetele.

— Da, a spus ea.

— Vezi, am zis eu. Copilul e bine. Sunt sigur că are nevoie de un somn bun. O să te conduc.

Am pornit-o către ușă și m-am asigurat că mă ur mează. Am aprins iute o lumânare și am pășit pe coridor spre dormitorul ei. Ușa era întredeschisă. Am intrat amândoi. Am arătat către pat, cu cearșafurile boțite.

— Am ajuns, am spus eu. Tu și copilul puteți să vă odihniți aici.

— Patul o să fie cald, a spus ea.

— Bineînțeles.

Am încercat să netezesc cearșafurile pentru ea, dar s-a așezat pe ele înainte să termin, continuând să strângă la piept copilul. Era un lucru bun că nu era un copil ade vărat, căci Elisabeth se așezase pe capul și trunchiul pă

pușii. Ochii ei se închiseseră deja și dormea dusă. Am găsit o pătură în dulap și am învelit-o cu blândețe. Am privit-o pentru o clipă, apoi am ieșit din cameră.

La micul dejun, Elisabeth n-a spus niciun cuvânt des pre umblatul în somn. Nu-și amintea nimic, iar eu nu aveam de gând să-i reamintesc.

Capitolul Cinci Doctorul Murnau

Faimosul doctor Murnau din Ingolstadt a sosit la château în ziua următoare.

Mă așteptasem la cineva respectabil și cu părul că runt, care avea să respire știință și o siguranță calmă. Dar acest individ era surprinzător de tânăr: nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani — și părea că și el avea nevoie de un doctor. Nu cred că mai văzusem pe cineva atât de slab și de palid. Degetele îi erau de-a dreptul scheletice. În spatele ochelarilor săi prăfuiți, ochii umezi păreau mereu speriați.

Avea să stea cu noi cel puțin o săptămână, iar tata îi dăduse una din camerele din turn, cu un salon învecinat pe care să-l folosească drept sală de operație și laborator. Trăsura sa fusese descărcată după micul dejun, și am numărat nu mai puțin de șase cufere, fără îndoială pline cu tot felul de chimicale și aparate.

Tata a spus că doctorul Murnau ținuse prelegeri la cele mai mari universități și era larg recunoscut drept cel mai bun și mai progresist vindecător din Europa.

Dacă cineva putea să găsească un leac pentru Konrad, acela era el.

A petrecut o oră întreagă examinându-l pe fratele meu, și în tot acest timp Elisabeth și cu mine ne-am plimbat nervoși pe hol — asta când nu stăteam cu ure chile lipite de ușă.

Când doctorul a apărut într-un final, chiar a tresărit de surprindere când ne-a văzut.

— Deci. Care este diagnosticul dumneavoastră, doc tore? am întrebat eu.

— Ah, mi-e teamă că încă nu am unul, a spus el cu o voce nazală.

Am clipit confuz și dezamăgit, căci ceilalți doctori nu avuseseră nevoie de mai mult de douăzeci de minute să se decidă.

— Va trebui să-l mai supun și altor examinări, a spus el cu un zâmbet agitat. După prânz am să-i iau sânge. Acum, vă rog să mă scuzați...

— I s-a luat deja sânge, am spus eu, gândindu-mă la inutilul doctor Bartonne.

— Așa-i, din câte am înțeles, a răspuns doctorul Murnau.

— Nu l-a ajutat, a adăugat Elisabeth. Doar l-a slăbit și mai tare.

Doctorul Murnau a clătinat din cap atât de viguros, încât ochelarii i-au alunecat puțin pe nas, și i-a ridicat înapoi cu un deget osos.

— Nu vă îngrijorați. Uitați, știu că sunt mulți doctori care își pun mari speranțe în luarea sângelui, dar eu nu sunt unul dintre ei. E complet nefolositoare. Ai putea la fel de bine... nu știu... să psalmodiezi incantații druidice. A scos un chicot ciudat. Dar când am spus că trebuie să-i iau sânge fratelui vostru, am vrut să spun că îi iau puțin sânge... să-l analizez.

— Să-l analizați? a spus Elisabeth încruntată.

— Exact. Și-a lins buzele. Doar o cantitate mică, stați liniștiți. Acum, trebuie neapărat să citesc ceva.

Și, cu o plecăciune ciudată, ne-a părăsit în hol.

— Ce crezi despre el? am întrebat-o pe Elisabeth.

— Pe lângă faptul că e în mod clar nebun? a spus ea.

— Ce poate afla el din sângele lui Konrad? am zis eu. Exceptând faptul că are nevoie de el în corp ca să trăiască!

— E ceva morbid legat de el.

— Parcă e un vampir, am spus eu.

Când auzisem pentru prima dată de doctorul Murnau, mă simțisem cuprins de speranță — și destul de ridicol. Omul ăsta petrecuse ani din viața sa studiind, și practicându-și meseria. Și uite-mă și pe mine, cu cărți de alchimie, căutând legendarul elixir al vieții.

Dar acum că îi știam planurile bizare — să analizeze sângele! —, acestea păreau chiar mai fantastice decât orice volum de vrăji străvechi.

A doua zi aveam să ne întoarcem la domnul Polidori, să vedem ce succes avusese cu traducerea Alfabetului Magilor.

Am făcut ceva progrese, a spus Polidori, conducându-ne în salonul său ce mirosea a mucegai.

— Asta e o veste minunată! a spus Elisabeth.

Încă o dată, toți trei călătoriserăm cu tata la oraș, și ne croiserăm în secret drum către aleea Wollstonecraft. Polidori ne întâmpinase nerăbdător.

— Deci ați reușit să traduceți alfabetul? am întrebat eu.

— E un drum ocolitor, a spus el, conducându-ne la masa acoperită cu cărți și pergamente. Nu tot alfabetul a putut fi recuperat. Și nu e un lucru simplu ca înlocui rea unui simbol cu una din literele alfabetului nostru. Nu, nu. Vedeți voi, e un cod mereu schimbător, și la fie care douăzeci și șase de litere înțelesul simbolurilor se schimbă complet.

— O, Doamne! a exclamat Henri. Și atunci cum puteți desluși înțelesul următoarelor caractere?

Alchimistul a ridicat în sus un deget.

— Vedeți voi, indiciile sunt implantate în transcrierea anterioară, și de acolo trebuie să deslușești restul. Așa cum vă imaginați, asta ia mult timp. Și chiar și când obții un mic succes, rezultatul este o formă arhaică de latină care necesită încă o traducere...

— Dar ați progresat, i-am reamintit eu.

— Da, într-adevăr. Am tradus prefața.

— Doar prefața? am întrebat eu, și am simțit cum mă cuprinde dezamăgirea.

De ce ar fi pierdut timpul cu prefața? Eu nu citesc ni ciodată prefețele. Sari peste prefață și treci la partea interesantă!

Ghemuit lângă șemineu, Krake, râsul, a tors încet și m-a fixat cu privirea, de parcă mă dojenea pentru nerăbdarea mea.

— În prefață, a spus Polidori, am găsit informații im portante. Agrippa ne spune că sunt trei ingrediente.

— Trei nu sunt așa multe, a spus Elisabeth, părând să prindă curaj.

— Și, a continuat Polidori, zâmbindu-ne, exact aseară am descoperit primul dintre ele.

— Ați găsit primul ingredient! am strigat eu fericit. Asta cu adevărat este o veste minunată. Bravo, domnule! Îl aveți aici?

— Din păcate, nu, tinere domn.

— Vreți să-l cumpărăm noi din altă parte? a întrebat Elisabeth, încercând să se facă utilă.

— Nu există vreun spițer care să vândă așa ceva, a spus Polidori. Veniți să vă arăt.

Pe masă se afla o carte mare deschisă.

— Asta este. Priviți, a spus el, arătând către o gravură colorată.

— E o ciupercă sau vreun lichen, am spus eu.

— Foarte bine, a spus Polidori. Un lichen. *Usnea lunaria*.

— E minunat, a spus Elisabeth.

Gravura fusese executată cu detalii minuțioase. Liche nului era gri-marونیu, cu filamentele sale complicate la fel de delicate ca o dantelă. M-am uitat mult timp la imagine, încercând să memorez forma, culoarea și textura lui.

— Deci are proprietăți curative? a întrebat Henri.

— E o toxină, a replicat Polidori.

— O toxină? a exclamat Elisabeth alarmată. Vreți să spuneți, o otravă?

— Da, dar o otravă care ucide alte otrăvuri, a spus Polidori. Apoi a adăugat, căci probabil văzuse expresia de nesiguranță de pe fața mea: Vindecarea este un lucru complicat. Ca să tămăduiești, trebuie uneori să faci rău corpului și să speri că efectul, per ansamblu, este benefic.

— E adevărat, mi-a spus Henri. Mi-aduc aminte cum spunea tatăl tău că arsenicul este administrat uneori ca remediu.

— Doza este importantă, a spus Polidori. Și Agrippa a fost foarte exact. Lăsați-mă pe mine să-mi fac griji despre asta. Acum, misiunea noastră este să obținem lichenul.

— Unde crește? a întrebat Elisabeth.

— E un lichen de copac, a spus Polidori. Cândva îl cu legeam chiar eu, dar — a arătat cu mâna către picioarele sale veștejite — acum nu mai este posibil.

— Unde-l găsim? am întrebat eu.

— Suntem foarte norocoși. Poate fi găsit la mai puțin de o jumătate de zi de-aici. Pe perioada anului migrează pe trunchiurile de copac, urmând luna. Bineînțeles, crește doar în vârful celor mai înalți copaci.

— Cei mai înalți copaci sunt în Sturmwald, am spus eu.

Știam pădurea asta bine, căci se întindea pe dealurile abrupte din spatele castelului nostru din Bellerive. Copacii care se înălțau acolo erau puternici, căci iarna erau chinuiți de vânturi puternice. Unii ajungeau la mari înălțimi și se spunea că dăinuiau acolo de pe timpul lui Hristos.

— Am aici o hartă, a spus Polidori, scoțând o bucată de hârtie care fusese împăturită de atâtea ori încât aproape că se rupsesse. Vedeți voi, am păstrat-o în cazul în care mai aveam nevoie vreodată de lichen. O să găsiți aici câteva puncte de reper care să vă ajute. Pe scoarța copacului în care am găsit lichenul am făcut o creștă tură, dar nu am nicio garanție că se mai vede încă. Asta a fost cu mulți ani în urmă, înainte să rămân olog.

M-am uitat din nou la picioarele lui și m-am gândit cât de mult aș fi urât eu să-mi fie furată acea libertate.

— Mulțumesc, am spus, punând atent harta în buză nar.

— Nu va fi ușor, a spus el. Deși lichenul are nevoie de lună ca să trăiască, poate fi văzut doar în cele mai întu necate nopți.

Am scuturat din cap, fără să înțeleg.

— Trebuie să fie de aceeași culoare cu scoarța pe care crește, a spus Elisabeth, uitându-se la gravură.

— Exact, a răspuns Polidori. Nu poți să-l vezi nici în strălucirea puternică a lunii. Dar în întuneric o să-l pu teți desluși.

— Cum e posibil? a întrebat Henri.

— Emană o lucire foarte slabă, a spus Polidori. Dar trebuie să vă asigurați că nu se vede deloc lumina lunii. Așa o să-l găsiți.

— Cât de mult trebuie să adunăm? a întrebat Elisa beth.

Polidori i-a înmănat un flacon de sticlă îmbrăcat în piele.

— Atât o să fie de-ajuns.

M-am uitat la Elisabeth și la Henri pe rând.

— Păi asta pare destul de simplu, am spus eu glu mind. Trebuie să intrăm în Sturmwald, într-o beznă to tală, să găsim cel mai înalt copac și să ne cățărăm pe el, iar apoi, în vârf, să descoperim lichenul.

— Ai văzut vreodată copacii din Sturmwald? m-a în trebat Henri. Mulți nici n-au crengi până la cincispre zece metri înălțime!

— Mai mult ca sigur veți avea nevoie de o frânghie, a spus spițerul.

— Cum poate cineva urca într-un copac, într-o beznă totală, și să mai țină și un felinar? a vrut Henri să afle. Are nevoie de două mâini libere!

— Doctorul Polidori a reușit, și o să reușim și noi, a spus Elisabeth, cu ochii scăpărându-i de furie ațintiți asupra lui Henri.

— Dar prietenul vostru are dreptate, a spus Polidori. Cățărutul într-un copac noaptea e un lucru complicat. O torță ar aprinde copacul, iar un felinar v-ar încurca. Am ceva ce s-ar putea să vă ajute.

Mi-a înmănat un toc gros de piele.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

— Ingredientele pentru un amestec simplu. L-aș pre găti eu însumi pentru voi, dar acțiunea lui este scurtă și trebuie folosit în câteva ore după prepararea sa. Am notat instrucțiunile înăuntru. Și vă va face călătoria pe timp de noapte mult mai ușoară.

I-am văzut pe Elisabeth și pe Henri uitându-se neli niștiți la mine.

— Asta include în vreun fel și uneltirile diavolului? a întrebat Henri.

Polidori a râs.

— Bunule domn, nici diavolul, nici îngerii nu au vreun rol în munca mea.

— Mai exact, ce face amestecul? a întrebat Elisabeth.

— Vă oferă o vedere de lup, a spus Polidori.

*

Când ne-am întors acasă din oraș, am trecut pe lângă ca merele doctorului Murnau și am văzut ușa către labora torul său întredeschisă.

Mi-am băgat capul înăuntru și nu l-am zărit pe doc tor. Dar pe o masă lungă se aflau o multitudine de apa rate și, printre ele, o cutie deschisă, plină cu ace de metal, licărind în lumină. Era un rând întreg de ace, de lungimi variabile. M-am apropiat de masă, de parcă ceva mă atrăgea acolo. Acele erau goale, vârfurile lor fiind mult mai subțiri decât un dinte de șarpe.

Ochii mei s-au îndreptat apoi către un rastel care conținea șase fiole subțiri cu dop, pline cu sânge rubi niu. Fluidul roșu mai era și în niște farfurii rotunde în tinse, de sticlă. Sângele lui Konrad. Era peste tot.

Am simțit un fior rece. Când îi spusese lui Elisabeth că doctorul era ca un vampir, fusese pe jumătate în glumă, dar acum nu mai eram atât de sigur. Cine ar colecta sângele unei persoane?

— Vrei să te uiți? a întrebat o voce și, întorcându-mă speriat, l-am văzut pe doctorul Murnau ieșind din dormitorul său, îmbrăcat pentru cină.

— Îmi cer iertare că am intrat nepoftit, domnule, am spus eu, dar fața lui suptă nu arăta semne de furie.

— Pari un flăcău curios, a spus el. Vino. Hai să-ți arăt.

Lângă fereastră era aranjat un microscop impresiv, cu oglinda înclinată ca să reflecte lumina și să ilustreze mostra. Pe suport era așezată o lamelă de sticlă, cu o pată de un roșu aprins în centru.

— Asta e sângele lui Konrad, am spus eu.

— Te rog.

Cu degetul său ciolănos, m-a îndemnat să privesc prin ocular.

M-am aplecat și am închis un ochi ca să mă uit înăuntru...

Și am fost uluit. Era o lume vie în fața mea. Obiecte rotunde se mișcau și se ciocneau. În timp ce mă uitam, câteva s-au înjumătățit și au devenit două. Altele se lipeau unele de altele până când una se vestejea și murea.

— Toate astea sunt în sângele lui? am întrebat eu, în grozit.

— Sângele tău ar arăta la fel.

— Ce fac toate astea?

— Ah! Și-a ridicat sprâncenele. Îmi voi împărtăși gândurile cu voi toți în seara asta.

N-am spus nimic, holbându-mă în microscop. Părea că eram cu toții gazdele a nenumărate milioane de organisme, fiecare cu propria sa inteligență complicată.

— Fascinant, nu-i așa? a spus el.

Am dat aprobator din cap, încă holbându-mă. Lumea era plină de mistere, iar eu voiam să-i descopăr toate secretele.

— Sângele lui e normal?

— Nu.

M-am uitat repede la el.

— Îl poți face să fie bine?

— Este o chestiune de cercetări ulterioare, a spus el. Și e o chestiune de discutat între mine și tatăl tău.

— Bineînțeles, am răspuns eu, ridicându-mă în picioare.

— Pe viitor, Viktor, aș prefera să nu mai intri în laboratorul meu dacă nu sunt aici. Echipamentul meu e delicat. Ne întâlnim la cină, a spus el, și mi-am dat seama că fusesem dat afară.

M-am întors în camera mea să mă îmbrac.

*

Sunt de părere că fiul dumneavoastră suferă de o anomalie autogenerată a sângelui, a spus doctorul Murnau.

Era după cină. Wilhelm și Ernest fuseseră duși în camera copiilor de către Justine, iar restul familiei se retrăsese în camera de zi. M-am uitat spre Elisabeth și Henri, apoi către mama și tata, și îmi dădeam seama că erau cu toții la fel de nerăbdători să audă ce avea să spună în continuare ciudatul doctor.

— Sângele este o substanță incredibilă, a explicat el în timp ce accepta un pahar de vin de Porto de la tata. Nu e un simplu lichid. Gândiți-vă la el ca la o metropolă lichidă. Plină de activitate!

— Ce fel de activitate? a întrebat mama.

— Sângele este plin de ceea ce numesc eu celule, doamnă Frankenstein. Compartimente minuscule, în capsulate — invizibile ochiului liber — în cadrul cărora au loc tot felul de procese importante. Celulele sunt ca niște mașinării vii care își fac treaba fără ca noi nici măcar să știm sau să le controlăm.

Niciunul dintre profesorii mei nu fusese atât de pasionat de materia pe care o predă. Era ceva hipnotic în felul în care vorbea doctorul ăsta bizar, cu o înfățișare cadaverică — eram atent la fiecare cuvânt al său, încercând disperat să înțeleg mai multe despre lumea microscopică pe care o văzusem mai devreme în laboratorul lui.

— Există atât de multe de astfel de celule, a continuat el, încât cineva ar putea petrece o viață întreagă observându-le și tot nu le-ar înțelege pe toate. Ceea ce știu însă e că aproape toate aceste celule joacă un anumit rol vital în păstrarea corpului sănătos. Unele cară nutrienții. Altele se luptă cu boala. Unele transmit mesaje care determină alte celule să acționeze. Doctorul s-a oprit să își împingă ochelarii înapoi pe nas și a continuat: însă, uneori, corpul, printr-o ciudățenie a naturii, produce celule menite să-l distrugă.

— Să se autodistrugă? a șoptit Elisabeth.
Era o idee înfricoșătoare, să-ți dai seama că propriile noastre trupuri se puteau răzvrăti împotriva noastră.
— În sângele lui Konrad, a continuat doctorul Murnau, am identificat asemenea celule năzdrăvane care fac trăsnași, și cred că acestea constituie cauza febrei sale coșelitoare.
Trăsnași. A făcut să sune asta de parcă nu era mai grav decât un joc de copii.
— Există vreun leac? a întrebat mama, strângând cu putere pocalul între degete.
Doctorul Murnau și-a dres vocea.
— Boala este rară, dar am avut ceva succese timpurii în găsirea unui tratament.
Am observat că nu spusese „leac” — dar am tăcut.
— Cu mostrele luate, a spus doctorul, sper să creez o substanță care va ataca aceste celule năzdrăvane.
— Aveți idee cât va dura? a întrebat tata.
— Mai am nevoie de două sau trei zile de pregătiri. În ceea ce privește tratamentul în sine, acesta se va desfășura pe parcursul unei săptămâni, când îi voi injecta me dica-mentul în vene.
— În vene? am exclamat eu, amintindu-mi înfiorat de toate acele ace.
— O, da! E ruta cea mai directă, a răspuns doctorul Murnau.
Părinții mei s-au uitat unul la altul. Tata a luat mâna mamei și a încuviințat din cap.
— Prea bine, doctore, a spus mama. Vă rog acționați cât se poate de repede.
Mă întrebam cât de mare era încrederea părinților mei în Murnau. Erau plini de speranță? Sau se gândeau că tratamentul său nu era mai sigur decât o rețetă dintr-o carte a unui alchimist?

*

Trei zile mai târziu, tratamentul lui Konrad a început.
Lângă patul său se afla un suport metalic. Atârând de acesta, cu susul în jos, era un recipient de sticlă sigilat. Era plin cu un fel de lichid incolor — medicamentul special făcut de doctorul Murnau. Din dopul de cauciuc al recipientului ieșea un tub lung care se termina într-un ac gol ascuțit, strâns legat de antebrațul fratelui meu. Vârful acului îi perforase carnea și intrase într-una din vene. Lichidul picura încet, cu ajutorul unui dispozitiv ingenios, pătrunzând în sânge treptat, minut de minut, oră de oră.
Doctorul Murnau îi dăduse fratelui meu o poțiune puternică de dormit.
Timp de două zile, Konrad a zăcut în pat, țeapăn și palid ca moartea.
În următoarea noapte, pe lună nouă, aveam să ne ducem în Sturmwald.

Capitolul Șase Sturmwald

În interiorul hangarului pentru bărci, unde puternica fundație a castelului Frankenstein se ridica umedă și neagră din lac, se afla o ușă groasă, întărită cu benzi de fier. Era ținută mereu încuiată, deși, cu mult timp în urmă, Konrad, Elisabeth și cu mine găsiserăm cheia, as cunsă într-o crăpătură a zidului.
Era după-amiază târziu când am luat cheia și am des chis ușa. Imediat, am simțit mirosul umed și mucegăit al temnițelor. Cu sute de ani în urmă, inamicii capturați ai familiei Frankenstein fuseseră târâți aici, încătușați. Am pășit înăuntru, am aprins felinarul și am închis ușa în urma mea.
Zece trepte abrupte m-au condus către un coridor în gust, cu câte șase celule pe fiecare parte. Ușile erau des chise acum. Am mers de la o celulă la alta, vârand felinarul înăuntru. Atât de aproape de frumusețea lacu lui, de aerul de munte — însă abia îți dădeai seama, doar cu o fereastră zăbreliată tăiată la înălțime în piatra groasă. Felinarul meu a scos la iveală niște inscripții de pe perete. Un nume: *Guy de Montparnasse*. Și, nu departe de acesta, încă un nume, și mai neclar. Lumi nând celula cu flacăra, am văzut cinci nume — toți prizonieri din timpuri diferite. Mi i-am imaginat creștând piatra — cu ce? O lingură de cositor? O unghie ruptă? Un dinte putrezit? Au lăsat un semn în urma lor, ca un țipăt pentru lumea exterioară. O rugămintă de aducere aminte. Pentru un moment, am simțit cum mi se taie ră suflarea, dar m-am forțat să merg către următoarea celulă, și următoarea, până când am găsit ceea ce căutam.
Îmi amintisem bine. Chiar la capătul coridorului se afla o celulă mai largă, destinată probabil prizonierilor mai importanți. Avea o masă grosolană de lemn, câteva scaune și niște rafturi pe pereți.
Era suficient.
Am pus pe masă felinarul, tocul pe care mi-l dăduse Polidori, și o mică legătură de instrumente de măsurat

pe care le șterpelisem din bucătărie. Aveam nevoie de un loc în care puteam lucra în izolare deplină, în cazul în care s-ar fi vărsat niște substanțe, sau ar fi ieșit un miros care mă putea trăda și care putea să-i alerteze pe părinți.

Am scos atent recipientele cu ingrediente și le-am așezat unul lângă altul, apoi mojarul și pistilul, apoi setul de linguri minuscule de măsurat. Așa cum mă asigurase, Polidori îmi scrisese instrucțiunile.

Laboratorul meu. Am simțit o emoție și o nerăbdare ciudată. Nu excelasem niciodată la temele pentru școală. Eram nerăbdător, eram neglijent. Dar mi se încredinșase sarcina să creez ceva și eram hotărât să o fac bine.

Polidori nu mințise. Era un amestec simplu, iar în instrucțiunile sale erau limpezi. Însă eu eram extrem de agitat. Succesul planului nostru depindea de ceea ce făceam eu. Am măsurat fiecare substanță de două sau chiar de trei ori înainte să o pun în flacon. Și cu fiecare pas încheiat, eram cuprins de un sentiment crescând de satisfacție, de mândrie.

În timp ce turnam ultimul ingredient, am tresărit la auzul unor pași.

— Eu sunt, a șoptit Elisabeth și am văzut lumina feței ei revărsându-se pe coridor înainte ca ea să apară în ușă. Ți-aduci aminte, când aveam zece ani, că tu și Konrad m-ați provocat să stau aici o jumătate de oră pe întuneric?

— Și ai făcut-o, am spus eu, râzând.

— Bineînțeles, a replicat ea, intrând în celulă și uitându-se către masă. E gata?

— Da, am răspuns, punând dopul flaconului și agi-tând viguros.

— Ești foarte isteț, Viktor, a comentat ea.

— Oricine ar fi putut-o face, am spus eu, cu toate că eram încântat de lauda ei.

— Ce e, mai exact, vederea asta de lup?

— Nu e ceva așa de drăcesc precum sună. Polidori a explicat în instrucțiunile sale. Ți-aduci aminte când tata ne-a spus cum funcționează ochiul?

— E ca o lentilă, a răspuns Elisabeth. Când are nevoie de lumină, pupila se lărgiște să o absoarbă.

— Da, am spus eu. Dar ochiul uman nu-i obișnuit să funcționeze bine în întuneric, spre deosebire de cel al animalelor. Așa că substanța asta îți dilată ochii mai mult decât de obicei, încât să utilizeze lumina stelelor.

— Are sens, a spus ea. Ai testat-o?

Am scuturat din cap.

— Nu e prea multă. Și trebuie să o folosim cumpătat, și numai când avem nevoie, căci efectul ei durează doar vreo oră. Iar apoi nu trebuie s-o mai folosim timp de cel puțin o lună.

— De ce?

— Polidori spune că poate dăuna țesuturilor ochiului.

— Nu pare ceva prea sigur, a remarcat ea.

— El zice că e, atâta timp cât urmăm instrucțiunile sale. Cum stăm cu celelalte pregătiri?

— Suntem gata, a spus ea și mi-a dat raportul.

Ea și Henri găsiseră o funie ușoară, destul de lungă, și o înnodaseră la intervale egale, să ne putem cățăra pe ea. Adunaseră felinare și chibrituri, ploști cu apă și pe lerine, căci părea să fie frig la noapte — și le ascuseseră pe toate la marginea pădurii Sturmwald.

— Ai uitat un singur lucru, a spus ea.

— Ce? am întrebat.

— Dacă am să merg prin pădure în beznă și am să mă cațăr într-un copac, am nevoie de haine potrivite.

Haine care nu se fac pentru femei. O să am nevoie de niște pan taloni.

— Pantaloni? am spus eu, uluit.

— Pari surprins.

— Am presupus că doar Henri și cu mine o să ne cățărăm în copac.

— Ah! A dat din cap cu un aer umil. Da, presupun că ai dreptate. Eu pot doar să aștept la baza copacului și să fac goblenuri la lumina felinarului...

— Elisabeth..., am început eu, simțind furia din tonul ei.

— ...sau să visez la ultima modă de la Paris.

— Polidori a spus că e foarte înalt copacul.

— Precum cel din care te-am salvat eu acum câțiva ani?

— Nu cred că știu despre ce vorbești, am mințit, chinându-mă să nu râd.

— Ba da, știi! Ulmul cel mare de pe pășunea dinspre est. Văd pe fața ta că-ți aduci aminte!

Îmi aminteam perfect. La fel ca și mine, Elisabeth se dădea în vânt după cățărătul în copaci, și amândoi ne

urcaserăm foarte sus. Dar când m-am uitat în jos, am paralizat de frică. Elisabeth m-a liniștit și m-a ajutat să cobor în siguranță.

— Ah, despre întâmplarea aia vorbești! am spus eu, făcând semn cu mâna de parcă nu-mi păsa. Aveam doar unsprezece ani!

— Atât aveam și eu. Ai avut nevoie de mine atunci, și ai nevoie de mine și acum. Oricum, n-o să-l vezi pe Henri în copac.

— De ce nu?

— Henri? Fii serios, Viktor, lui nu-i plac aventurile.

— E foarte realist, am spus eu.

Elisabeth a bufnit.

— O pereche de pantaloni de-ai tăi ar fi numai buni. Niște nădragi și o tunică.

— Da, da, bineînțeles, am spus eu. O să ți le aduc în camera ta.

— Mulțumesc. S-a uitat prin celulă. Sunt uimită că te-ai putut concentra în locul ăsta.

— Am fost absorbit de ceea ce făceam.

— Doctorul Murnau pare foarte învățat, a spus ea. Mă întreb uneori...

— Dacă nu suntem ridicoli în căutarea noastră? am încheiat eu.

A încuviințat din cap.

— Cunoștințele lui par atât de moderne, și ale noas tre par atât de vechi și...

— Te îngrijorează că ar putea fi un păcat? am întrebat eu.

A inspirat adânc.

— Nu, a spus ea hotărâtă. Dumnezeu e Creatorul, și orice lucru de pe acest pământ este aici din voia Lui. Nu cred că El s-ar supăra dacă îi folosim creațiile — totul depinde cum le folosim. În scopuri bune sau rele. Ce căutăm noi este pentru un scop bun, așa că asta nu mă îngrijorează.

M-am întrebat dacă ea chiar credea ceea ce spunea, sau doar voia să creadă.

— Am simțit puterea acelei cărți, am spus eu. N-o pot contesta.

— Să plecăm de aici, a spus ea, și să ne odihnim până diseară.

*

Când am plecat de la chateau pe jos, lumina clipitoare a stelelor era singura noastră călăuză. Era aproape miezul nopții. Norii alunecau pe cer, purtați de un vânt nordic, glacial. Am ocolit satul Bellerive și am urcat pe pajiștile alpine către Sturmwald, o pată de întuneric deplin de-a lungul orizontului.

Ne-am odihnit pentru o clipă și ne-am uitat în spate, și am văzut lacul și orașul licărind sub noi. La o biserică din depărtare, clopotele au bătut de ora unu. Am mărit pasul și nu a durat mult până când am ajuns la marginea pădurii și am găsit locul în care Elisabeth și Henri ascunseseră echipamentul nostru.

— Va fi furtună, a spus Henri, înfiorându-se.

Deasupra capetelor noastre, crengile se mișcau în pinse de vânt.

Am aprins un felinar. Era foarte ciudat să o văd pe Elisabeth îmbrăcată cu hainele mele. Eram obișnuit cu ea în rochii grațioase. Nădragii mei, legați strâns în jurul taliei sale, m-au făcut conștient pentru prima oară de șoldurile ei. Și eram conștient de asemenea de tunica prea strâmtă peste piept. Departe de a o face mai băiețoasă, hainele mele îi scoteau în evidență feminitatea.

Își împletise părul lung, de culoarea chihlimbarului, într-o singură coadă.

— Nu mă simt bine în nădragi, mi-a spus ea. Sunt prea strâmți pe coapse. Dar e chiar minunat să te simți atât de ușoară, după atâtea straturi de material. A chi cotit și a făcut o piruetă grațioasă. Nu-i de mirare că voi, bărbații, conduceți afacerile lumii. E cu mult mai puțin obositor în haine mai ușoare! M-a împuns cu degetul în piept. Îți știi acum secretul.

— Ha, am spus eu stânjenit. Poftim.

I-am întins o pelerină îmblănită și i-am dat și lui Henri una înainte să mi-o pun pe spate pe a mea.

— Stelele or să dispară curând, a spus Henri, uitându-se la cerul înnorat de deasupra lacului.

Fiecare dintre noi căra o desagă și ținea pe umăr un colac de funie înnodată. Am mai aprins două felinare.

M-am uitat încă o dată pe harta lui Polidori.

— Pe aici, am spus eu, aventurându-mă în Sturmwald pe o potecă îngustă.

Printre copacii înalți, puțina lumină a stelelor nu pă trundea. Deși fiecare aveam câte un felinar, nu vedeam mai departe de câțiva metri în fața noastră. Ne-am împleticit în susul dealului. Aveam un pumnal în teaca de la brâu, luat din arsenal. Prezența lui mă făcea să mă simt mai în siguranță.

Sunetul vântului se întetea, iar peste tot în jurul nostru se auzeau zgomotele animalelor din tufișuri. O

pereche de ochi a licărit în lumina felinarelor noastre și apoi a dispărut. Nu erau niște ochi foarte mici.

— Viktor, a spus Henri încordat, e un animal.

— L-am văzut și eu, a zis Elisabeth, și a adăugat, plină de speranță: Poate o căprioară.

— A plecat de mult, am spus eu. Nimic nu se apropie de lumină.

N-am mai adăugat nimic, dar am simțit că noi trei nu eram singuri acolo. O altă prezență ținea pasul cu noi, călcând pe labe moi, cu ochi ce puteau pătrunde în noapte la fel de ușor ca datul unei perdele la o parte.

Copacii deveneau mai înalți. Vântul gemea. Poteca se îngusta și părea să dispară de-a binelea. M-am oprit să mă uit pe hartă.

— Ar fi trebuit să ajungem deja la un luminiș, am mormăit eu.

— Înseamnă că ne-am rătăcit, a spus Henri.

— Felinarele astea sunt inutile, am spus eu. Mă simt captiv în lumina lor.

De asemenea, mă simțeam vulnerabil. Mă puteam vedea orice și oricine, iar eu nu puteam vedea nimic. În vedeam animalele pentru vederea lor nocturnă. Am scos din buzunar flaconul pe care îl preparasem mai devreme.

— Asta e poțiunea lui Polidori? a întrebat Henri neli niștit.

— Vederea de lup, am spus eu, punând jos felinarul.

Am scos dopul, am dat capul pe spate, și am lovit ușor flaconul. O picătură mare mi-a căzut pe obraz. Am încercat din nou, și de data asta lichidul a nimerit exact în ochi. M-am abținut să nu clipească și să-l împrăștii și m-am mutat la celălalt ochi. Următoarea picătură a ni merit din prima.

— Funcționează? a întrebat Elisabeth.

— Mă înțeapă, am spus eu și, deodată, usturimea a devenit durere arzătoare.

Din instinct, am închis strâns ochii. Am ridicat re pede pumnii să mi-i frec. Dacă făcusem poțiunea greșit? Dacă orbisem? M-a cuprins frica.

— Henri, dă-mi plosca cu apă! am strigat eu.

— Uite-o, uite-o, l-am auzit țipând.

— Nu văd! am zăbierat.

— Dă-mi mie plosca! am auzit-o pe Elisabeth spunându-i, și i-am simțit mâna fermă pe braț. Stai locului, Viktor! Dă capul pe spate. O să-ți umezesc ochii. Deschide-i larg!

I-am deschis — și usturimea a dispărut brusc.

— Stai! am spus eu și m-am îndepărtat de Elisabeth.

Am clipit și m-am uitat în jurul meu.

Pădurea părea iluminată în mod misterios, copacii păreau argintii, iar pământul de sub picioarele mele strălucea. Am văzut în tufișurile dintre copaci animale mici, șoareci de câmp și cârțițe, care își vedeau de vânătoarea lor nocturnă.

Roiuri de țânțari abia ieșiți din ou zburau ca norii deasupra ierbii. La baza unui copac, un șoarece scotea prudent capul din cuib — iar mai sus, o bufniță își răsua cea capul, prădalnică, ascultând.

— Viktor, spunea Elisabeth, Viktor, ești bine?

Mi-am dat seama că, timp de câteva secunde, nu sco sesem niciun cuvânt, ci doar mă uitasem înjur, sorbind noaptea cu ochii.

— Vederea de lup, am șoptit eu. Funcționează. Funcționează!

M-am întors spre Elisabeth, dar lumina felinarului ei m-a săgetat în ochi.

— E prea strălucitor pentru mine, am spus, răsucindu-mă.

— Dă-mi și mie, a cerut Elisabeth, punând felinarul jos.

— E foarte dureros la început, am avertizat-o eu.

— Vreau și eu vederea!

— Prea bine. Vino mai aproape.

I-am dat capul pe spate — iar frumosul ei gât palid părea să sclipească în noapte. Am picurat câte un strop în ochii săi căprui.

— Aaa! a țipat ea, ducându-și repede mâinile la față, exact ca mine. Apă! Te rog, Viktor, te rog!

— Nu, am spus eu și am ținut-o în timp ce se zvârco lea, scâncind.

Apoi a deschis ochii și s-a potolit. S-a îndepărtat de mine.

— Te văd de parcă am fi în amurg, a spus ea.

— Da.

Pentru o clipă, am stat și ne-am privit lung unul pe celălalt, cu ochii noștri de lup. Părea cumva diferită. Poate că de vină era gulerul ei de blană, dar părea un animal mlădios.

— Henri, am spus eu, ferindu-mi ochii de felinarul lui, vrei și tu?

— Nu, a răspuns el și aproape că i-am mirosit frica în timp ce ne privea precaut, de parcă ne schimbaserăm cumva.

— Atunci stinge felinarele, i-a spus Elisabeth.

Era cumva mai joasă vocea ei, aproape răgușită, sau îmi imaginam?

— Cred că ar fi înțelept să-l păstrez pe-al meu aprins, a spus Henri. O să țină animalele departe de noi.

— Foarte bine, am bombănit eu, deși nu mă mai te meam de animale. Mergi în spatele nostru, ca să nu ne orbești.

— Uite poiana, a spus Elisabeth, arătând cu degetul.

Înainte, am fi putut trece exact pe lângă ea, dar acum o vedeam limpede. Am iuțit pasul printre copaci și tufișuri și am ieșit lângă o grămadă mare de oase albite.

Am înclinat capul într-o parte, încercând să înțeleg. Am simțit cum mi se ridică părul de pe ceafă. Elisabeth s-a ghemuit lângă mine, răsuflând liniștită. O clipă mai târziu, lumina felinarului lui Henri a căzut pe mormanul de oase, și el a țipat.

Era greu de spus de la ce animale proveneau, căci majoritatea erau rupte și despicate.

— Ce fel de creatură ar fi putut face asta? a rostit cu răsuflarea tăiată Henri.

— Ochii mei au văzut niște oase mai mari. Am adulme cat din instinct. Un iepure? Un câine sălbatic? Nu putem să-mi dau seama.

— Majoritatea sunt foarte mici, a spus Elisabeth hoțărâtă.

Am mârâit încet când unul dintre oase s-a mișcat ușor — și am avut o imagine terifiantă cum întreaga grămadă se asambla într-un spectru monstruos care avea să ne mănânce. Dar aproape imediat am văzut câteva animale mici mișunând printre oase, hrănindu-se cu ul timele rămășițe de carne și măduvă.

— Elisabeth a chicotit încet, uitându-se spre cerul înno rat.

— Păsări, a spus ea. Ele au adunat grămada asta. Nu vă aduceți aminte că tatăl tău ne-a spus de *Lammergeier*? Cum aruncă prada pe pietre să le zdrobească oasele astfel încât să ajungă mai ușor la măduvă?

— Cred că am lipsit de la lecția asta, a spus Henri. Ce e un *Lammergeier*?

— Un zăgan, am șoptit eu. Localnicii le spun grifoni de copac. Sunt foarte mari.

— Aaa, minunat, a spus Henri. Această aventură de vine mai minunată cu fiecare secundă.

— Pe unde o luăm acum? m-a întrebat Elisabeth.

Emana o căldură care îmi atrăgea atenția într-un mod straniu.

Am scos harta.

— De aici pornește o potecă ce-o să ne ducă exact la copac.

Ea deja pornise puțin aplecată, concentrată. Am urmat-o.

— Vă rog, așteptați-mă și pe mine, a spus Henri. Asta nu arată a potecă!

— E doar năpădită de buruieni, am spus eu țâfnos.

Cu ochii mei de lup o vedeam ca pe un pârâu de ar gînt, pătrunzând adânc în pădure.

Am înaintat în salturi în urma lui Elisabeth, deloc conștient de urcușul abrupt.

— Mergeți prea repede, l-am auzit pe Henri spunând. O să vă pierd în întuneric!

Am încetinit pasul, fără tragere de inimă. Mirosurile din pădure erau cumva mai ascuțite și mi-am mișcat capul dintr-o parte într-alta, adulmecând aerul, uitându-mă printre copaci. Sentimentul meu de mai de vreme că eram urmărit era mai acut și...

Acolo. O pereche îndepărtată de ochi s-a întâlnit cu ai mei în vreme ce înaintam prin Sturmwald. Poate că era un lup. Nu-mi era frică. Simțeam că eram cumva rude acum, pândind în noapte.

Elisabeth a găsit copacul. Semnul X de-abia era vizi bil pe trunchiul uriaș. Mi-am ridicat privirile. Primele crengi erau foarte sus, poate la mai bine de cincisprezece metri. Am pus echipamentul la baza copacului. Am luat funia ușoară și am legat o piatră la capătul ei, ca o con tragreutate.

M-am îndepărtat de trunchi și am aruncat funia spre crengi. Funia s-a întins perfect din colac, dar apoi a căzut pe pământ. Am aruncat-o din nou, cu toată forța. Am mijit ochii, încercând să-i urmăresc traseul, dar nici măcar privirea mea de lup nu putea pătrunde prin bezna din înaltul copacului. Funia mea încă se întindea.

— Cred c-ai reușit! a spus Elisabeth.

— Uite capătul greu! a strigat Henri.

Exact cum sperasem, trecuse peste o creangă și trăgea funia după el în timp ce cobora. A căzut pe pământ la picioarele noastre.

Am legat funia ușoară de o funie mai groasă de căță rat și am tras-o peste creangă și din nou spre pământ.

— Sunt douăzeci de metri, a spus Henri în timp ce legam capătul funiei în jurul trunchiului.

Am tras zdravăn și apoi m-am agățat de ea. Era de neclintit.

— Henri, te cațeri? l-am întrebat eu.

— În mod normal, da, dacă n-aș avea o frică teribilă de înălțimi.

— N-am știut că ți-e frică de înălțimi.

S-a uitat în sus către copac, îngrozit.

— Oh, da!

— O să te inspire! Gândește-te la ce poezii o să scrii!

— Ah. De aceea există imaginație, a spus el. Ca să nu am experiențe neplăcute.

M-am uitat la Elisabeth. Mi-a zâmbit, încântată de sine.

— Henri, am spus eu. Mă dezamăgești.

— Viktor, nu-l forța, a spus Elisabeth. E foarte bine să ai pe cineva jos în cazul în care se întâmplă ceva cu noi în copac.

— O să vă păzesc. De aici, a spus Henri.

— Minunat plan, am comentat eu. Poate că va trebui să alungi prădători ce zdrobesc oasele. Urc eu primul.

Mi-am dat jos pelerina. În pofida vântului, eram în călzit, de parcă propriul meu corp era îmbrăcat în blană. Am început să urc, nodurile fiind puncte bune de sprijin pentru mâinile și picioarele mele. Simțeam o energie ne obișnuită în membre și, până să-mi dau seama, ajunsese sem la creangă — și era una chiar groasă — și m-am tras în sus pe ea. M-am mutat către trunchi să o aștept pe Elisabeth.

Privind-o urcând, eram plin de admirație. Nu arăta niciun semn de ezitare sau frică, și nici nu i se tăia ră suflarea când am ajutat-o să urce pe creangă. În timp ce găfăia ușor, am simțit pulsându-mi în vene o pornire pu ternică și sălbatică, și m-am întrebat dacă și ea simțise aceeași dorință ciudată. Voiam să o apuc de mână și să dispărem în pădure. Eu eram lupul și ea era lupoanca mea, iar noaptea era a noastră.

Mi-am smuls privirea de la ea și am început să urc spre vârful. Printre crengile groase creșteau unele mai mici care îmi îngreunau sușul și îmi străpungeau carnea.

Mâinile mele au devenit curând lipicioase de la sevă, iar în păr mi se prinseseră ace și insecte.

— Cât mai avem? a întrebat Elisabeth, care se afla sub mine.

— Simt adierea vântului, am spus eu. Trebuie să fim aproape.

Apoi am văzut, nu departe deasupra capului meu, un perete gros de bețe și fire uscate de iarbă, construit dinspre trunchi. I l-am arătat cu degetul lui Elisabeth.

— Un cuib, a șoptit ea.

Era o minune inginerescă: o formă conică uriașă, înaltă de un metru și lată de cel puțin doi la vârful. Vă zusem odată cuibul unui vultur construit pe piatră goală, pe versantul muntelui Saleve. Cuibul ăsta era mai mare — și ne bloca drumul către vârful copacului.

— Poate că e abandonat, am spus eu, gândindu-mă că puteam urca prin el.

Dar răspunsul a venit cu o rafală de vânt: mirosul acru de găinaț proaspăt și carne regurgitată, aproape făcându-mă să vărs.

Henri a început deodată să zbiere de jos.

— Ce faceți? Ați ajuns în vârful?

— Ssst! am răspuns eu.

Ceva se mișca în interiorul cuibului.

— Putem urca pe cealaltă parte. Uite, pe acolo, a spus Elisabeth.

— E riscant, am răspuns.

Ne ducea mult prea aproape de cuib, mai mult decât aș fi vrut, iar crengile erau mai scurte și mai subțiri acolo. Vântul se întetise și mi se părea că întunecimea cerului sporise, asta dacă era posibil. Am văzut luminile îndepărtate ale Genevei și apoi au fost acoperite de nori negri uriași ce veneau spre noi.

— Începe furtuna, a spus Elisabeth.

Am dat din cap.

— Trebuie să ne mișcăm repede.

Am urcat grăbiți pe lângă cuib, ocolindu-l cu grijă. Eram la ceva distanță de trunchi și îmi lipsea siguranța sa. Pe ramurile mai subțiri nu aveam de ce mă agăța în cazul în care alunecam.

Dedesubt: un gol de treizeci de metri.

Un strop de ploaie rece ca gheața mi-a căzut pe față.

— Ești bine? am șoptit către Elisabeth. Vrei să cobori?

— În niciun caz, a spus ea. Grăbește-te!

Eram la același nivel cu cuibul și, în timp ce treceam pe lângă el, o cârâială stranie m-a făcut să îngheț. M-

am uitat în jos și am văzut un cap ridicându-se deasupra marginii.

Ceea ce am văzut nu era un vultur.

M-am gândit: *grifon*.

Un ochi mare și furios a scânteiat și un cioc lung și fioros s-a deschis. Un soi de creastă întunecată s-a zbârlit sub maxilarul inferior. Gâtul și umerii erau masivi și dădeau impresia de forță imensă. Nu se distingeau culorile noaptea, și oricum, un lup nu vede în culori, ca oamenii. Însă mi se părea că vedeam o blană de culoare portocaliu aprins, acoperită cu pene negre.

— Zăganul, am spus eu.

Și-a întins aripile și a părut să dureze o veșnicie până să ajungă la deschiderea lor maximă. Doi metri și jumătate, trei metri — nu puteam să fiu sigur. În vântul întrețit, se umflau ca niște vele din pene, și s-au strâns încă o dată pe lângă corpul bestiei. O lovitură a acelor aripi ne putea arunca din copac.

Cu încredere falsă, am spus:

— Cu siguranță nu ne vede în întuneric.

Dincolo de lac, peste munți, norii s-au iluminat din nou într-o fulgerare strălucitoare, iar în acea fracțiune de secundă, Elisabeth și cu mine am fost complet vizibili, profilați pe cer. Zăganul a țipăt.

— Cred că acum ne-a văzut, am spus eu.

— N-o să-și lase cuibul, a șoptit Elisabeth. Instinctul ei e să protejeze, nu să atace.

M-am bucurat că fusese atât de atentă la prelegerile tatălui meu; eu nu-mi aduceam aminte de nimic.

Am urcat încet, șovăitor, spre vârful copacului, la nici cinci metri deasupra cuibului. Am încercat să ignor zăganul de dedesubt și am cercetat scoarța, căutând lichenul.

— Aici! a spus Elisabeth.

Era un petic mic pe partea sud-estică. Chiar și cu vechea noastră de lup, strălucirea lui era stinsă. Am scos din pantaloni flaconul captușit și o pensetă și i le-am întins lui Elisabeth. Degetele ei agile s-au pus pe treabă imediat, răzuind lichenul de pe scoarță.

— Se desprinde greu, a mormăit ea.

— Vrei să-ncerc eu? am întrebat, întinzând mâna după pensetă.

— Nu! a spus ea enervată.

Încă un fulger, de data asta mai aproape, a luminat cerul. Ploaia se întetise, iar vârful copacului se legăna în vânt. Ne-am încolăcit picioarele în jurul trunchiului.

Un alt țipăt mi-a atras atenția în jos. Nu mai era un singur cap ieșit din cuib, ci două. Apoi — spre groaza mea — trei.

— Elisabeth, am spus eu, cât de calm am putut, deși mă tem că vocea îmi tremura.

— Da?

— Ai strâns de-ajuns?

— Nu încă.

— Te rog, grăbește-te. Sunt trei acum.

S-a uitat în jos, a icnit, apoi a început să răzuiească nebanește scoarța.

— Am citit, a spus ea, cu vocea tremurândă, că femela își alege deseori doi tovarăși de viață și că toți trei în part un cuib și protejează puii.

Unul dintre zăgani a sărit pe marginea cuibului, mișcându-și capul dintr-o parte într-alta. Am desfăcut siguranța de la teaca pumnalului.

La nici treizeci de metri, un fulger în zigzag a lovit un copac, care a explodat în flăcări.

— Trebuie să plecăm! am țipat eu.

— Flaconul nu e plin! a țipat ea la rândul ei.

— E de-ajuns! Haide!

A pus dopul flaconului și l-a vârat într-un buzunar al pantalonilor. Am deschis calea în jos, cât mai departe de cuib posibil. Zăganul de pe margine ne privea atent, dar nu s-a mișcat. Eram exact la aceeași înălțime cu cuibul. Crengile erau umede de la ploaie, și deodată mi-am dat seama că mă chinuiam să le văd.

— Viktor, a țipat Elisabeth alarmată. Văzul meu...!

M-am uitat în direcția din care venise vocea ei și am fost șocat să o văd doar ca pe o umbră. I-am simțit mâna pe brațul meu.

— Efectul începe să se ducă, am spus eu. Repede!

Dar vederea a dispărut la fel de repede cum apăruse.

Deodată, eram orb de-a binelea, fără să mai fiu un lup.

Am auzit-o pe Elisabeth venind către mine, apoi am auzit un alt sunet. Sunetul fâlfâit al aripilor uriașe ale

păsării. Un miros greu a fost purtat de vânt către noi.

Un fulger uriaș a luminat noaptea, iar deasupra noas tră, profilat pe cer pentru o fracțiune de secundă, era ză ganul, uitându-se chiorăș la noi de pe o creangă mai înaltă.

Apoi din nou întuneric total și, odată cu bubuitul asurzitor al tunetului, a venit o durere sfâșietoare în mână. Am înjurat și mi-am eliberat mâna din ciocul zăganului — atât de repede încât mi-am pierdut echilibrul.

Am dat din mâini disperat și abia am reușit să mă apuc de altă creangă și să mă opresc din cădere.

— Viktor? a țipăt Elisabeth.

— Sunt bine, sunt bine. Coboară! am strigat eu.

Mi-am pipăit drumul spre creanga de mai jos, apoi următoarea și am început să mă apropii iar de trunchi. Auzeam gâfăitul lui Elisabeth și știam că era aproape.

Furtuna era exact deasupra noastră acum. Fulgere uriașe ca niște sulițe veneau unele după altele și vedeam totul doar în înfiorătoare imagini înghețate, striate de ploaie:

Zăganul de deasupra, încordat să sară în jos.

Fața lui Elisabeth, privind îngrozită la ceva ce se afla sub noi.

Un al doilea zăgan, cocoțat două crengi mai jos, cu ciocul deschis într-un țipăt tăcut, căci nimic nu se putea auzi în afară de tunetul demonic.

Întregul copac s-a zguduit, iar eu m-am agățat spe riat de ramurile îmbibate de apă.

— Viktor! a strigat Elisabeth în urechea mea. Mai e unul sub noi!

— Știu! am strigat și eu.

— Încearcă să ne dea jos din copac!

— Vino aici! Așază-te cu spatele la trunchi.

M-am mișcat ca să-i fac loc. Am scos pumnalul din teacă și mi-am înfășurat celălalt braț strâns în jurul unei crengi, sperând să mai vină un fulger.

— Vreau să-l văd! Vreau să-l văd venind!

— Viktor! s-a auzit strigătul disperat al lui Henri, printre bubuiturile de tunet. Ceva mișună pe-aici pe jos!

— Taci din gură și mai aprinde un felinar! am țipăt către el.

Furtuna era atât de aproape încât fulgerul și tunetul au venit simultan, o lovitură orbitoare ce a lovit copacul de lângă noi, despicând lemnul și eliberând o dâră de fum și flacără.

Acum aveam lumina mea!

Și exact la timp — căci creanga mea a săltat, iar ză ganul care fusese dedesubt era deodată în dreptul meu.

Și-a întins aripile și s-a năpustit. Am ridicat iute pum nalul, lovindu-l în piept. Pasărea a țipăt, dar înainte să mă pot da înapoi, mi-a lovit brațul cu aripa și am scăpat pumnalul din mână. Arma a căzut rotindu-se către pă mânt.

De dedesubt, un țipăt isteric a venit din partea lui Henri.

— Viktor! Elisabeth! Ceva urcă pe copac către voi!

Zăganul de pe creanga mea a sărit mai aproape.

Mi-am dezgolit dinții și am urlat la el. Și poate că mai rămăsese ceva din lup în mine, căci pasărea a dat înapoi, șuierând.

Țipătul lui Elisabeth m-a făcut să mă întorc. Celălalt zăgan era exact deasupra ei acum, încercând să-și înfigă ghearele ascuțite în mâna ei întinsă. Ochii i-au scânteiat, și-a deschis ciocul și, spre uimirea mea, am văzut cum Elisabeth a apucat cu mâna liberă creatura și a tras-o jos de pe creangă.

Zăganul a fost atât de surprins încât n-a mai avut timp să-și desfacă aripile înainte ca Elisabeth să-și în figă dinții în gâtul lui. Nu știam cine era mai șocat, eu sau zăganul. Zăganul a scos un sunet cumplit și s-a zbă tut până s-a eliberat. În timp ce dădea din aripi să urce pe o creangă mai înaltă, m-a lovit cu aripa, iar piciorul mi-a alunecat.

Am simțit cum cad și am dat să mă apuc de ceva — iar singurul lucru îndeajuns de aproape era aripa zăganului de pe cealaltă parte a mea. Ghearele sale s-au în fipt adânc în scoarță și se țineau bine, așa că, fără să știe, m-a scăpat de o căzătură mortală.

— Viktor! Elisabeth! a strigat Henri din nou. Vedeți că vine! Feriți-vă!

O siluetă mlădioasă de felină a sărit către mine din tre crengi. Am văzut o gură plină de dinți ascuțiți și am ridicat brațul să mă apăr. Dar fălcile nu-mi erau menite mie. Creatura a trecut pe lângă mine și și-a înfipt colții în gâtul zăganului, ținându-l de creangă și ținându-l așa până când nu s-a mai zbatut.

Pisica pestriță i-a dat drumul într-un final, iar corpul fără vlagă al zăganului a alunecat de pe creangă, căzând cu zgomot printre ramuri. Pisica s-a întors apoi, cu botul mânjit de sânge, și am văzut că era Krake.

Ochii lui verzi s-au întâlnit cu ai mei pentru o clipă, și era atâta sete de sânge în ei încât am crezut că

următorul atacat voi fi eu. Dar n-a făcut-o. S-a uitat în sus la al doi lea zăgan, care plutea indecis, și a urlat asurzitor. Pasă rea s-a retras imediat, înapoi către cuibul și perechea sa.

Krake s-a întins imediat pe creangă și a început să se curețe.

— Krake! a icnit Elisabeth. PISOI CUMINTE!

— Viktor! Elisabeth! a răcnit Henri. Sunteți bine? Spuneți-mi ce se întâmplă! Mă simt atât de inutil aici jos!

Eu și cu Elisabeth am început să râdem, uzi learcă de la ploaie.

— Suntem bine, Henri! a țipat ea. Krake ne-a venit în ajutor!

M-am uitat uimit la Elisabeth.

— Ai mușcat zăganul! De *gât*!

A părut confuză pentru o clipă, apoi a dat din cap ușor și a început să râdă și mai tare.

— Părea... singurul... lucru de făcut.

Încă puteam să mai văd expresia sălbatică de pe fața ei. Ar fi trebuit să-mi provoace repulsie, însă doar m-a atras. Am simțit o dorință puternică să o iau în brațe și să mă cufund în căldura și mirosul ei, care mă zăpăcise întreaga noapte. Ochii mi s-au oprit asupra gurii ei. Am scuturat din cap, ca să alung gândul.

— Ce gust a avut? am întrebat-o.

— N-am idee, a spus ea, a strâmbat din nas și s-a șters la gură, apoi a scuipat. Chiar l-am mușcat?

Am încuviințat din cap.

— Hai să coborâm din copacul ăsta.

Am coborât printre crengi până la funie, cu mare grijă, căci copacul era periculos de alunecos, iar mâinile și picioarele noastre erau obosite. Elisabeth a coborât prima, apoi eu, palmă după palmă, cu trupul tremurându-mi. Henri era acolo să mă înfășoare cu mantia când picioarele mele au atins pământul. Am căzut lângă Elisabeth, ca să-mi recapăt suflul.

Henri părea cel mai tulburat dintre noi. Era roșu în obraji și se plimba agitat în lumina felinarului și ne bombardea cu întrebări.

— Cădeau scânteii pe mine de sus; mă temeam că o să ia foc toată pădurea! a exclamat el. Apoi o pisică sălbatică s-a năpustit asupra mea și pe urmă a urcat în copac! Nu știam ce să cred! Zău așa, Polidori ar fi trebuit să ne spună că-l trimite pe Krake!

Râsul a aterizat pe pământ lângă noi. Am întins mâna și l-am scărpinat între urechi. Torcea zgomotos. Mă înțelegam dacă pe Krake îl văzusem ținându-se după noi prin pădure. Ochii lui verzi s-au uitat la mine cu blândete, și am știut că inteligența sa nu era de subestimat, în mod evident, Polidori îl dresase bine, atât de bine încât ne-a urmărit până la Sturmwald și a vegheat asu pra noastră, în cazul în care dădeam de pericol.

— Ce contează e că l-am găsit, am spus eu. Primul în gredient!

— Sper doar să fie suficient, a spus Elisabeth încruntată, scoțând flaconul din buzunar.

Râsul s-a împins în mine cu capul, apoi a făcut-o din nou, ceva mai insistent. Legat în jurul gâtului său era un săculeț. S-a uitat la mine răbdător. Am desfăcut săculețul și înăuntru era un bilet scris de mână:

Dragă domnule,

Sper că, totul a decurs bine în Sturmwald iar Krake a fost cât de cât de ajutor. Nădăjduiesc că, prezența, lui nu v-a speriat. Ca să vă scutesc de un drum la Geneva, puteți pune lichenul în săculețul lui Krake, iar, el îl va, aduce, la, mine de-ndată.. Munca mea asupra, tălmăcirii continuă. Dacă, puteți, veniți din nou peste trei zile.

Al dumatăle servitor umil,
Julius Polidori

I-am arătat scrisoarea lui Elisabeth.

— Un mesager ciudat, dar, fără îndoială, unul demn de încredere, a spus ea, și a pus cu grijă flaconul în săculețul lui Krake.

Fără să mai întârzie, râsul s-a năpustit în pădure, îndreptându-se spre Geneva și stăpânul său.

Capitolul Șapte

Transformări miraculoase

M-am trezit când am auzit o cameristă umblând prin dormitorul meu. Draperiile patului încă erau trase, dar am auzit-o deschizând obloanele și așezând pe masă tava cu ceai și pe lavoar ligheanul cu apă proaspătă. Am așteptat să o aud ridicându-mi oala de noapte și să plece. Dar, în schimb, am auzit-o așezându-se cu un oftat satisfăcut și începând să fluiera. M-am încruntat. Ce făcea? Apoi am auzit cum își toarnă o ceașcă de ceai și clinche tul porțelanului în timp ce sorbea din el! Eram o gospo dărie liberală, dar totuși, asta întrecea orice limită!

— O să zaci acolo toată ziua, puturosule ce ești? a în trebat ea.

Doar că nu era o ea. Era un el, și știam acea voce la fel de bine ca pe a mea.

Am dat draperiile la o parte și m-am uitat uluit.

Îmbrăcat într-o cămașă de noapte albă, fratele meu geamăn stătea în lumina soarelui dimineții, sorbindu-mi ceaiul.

— Konrad! am exclamat eu, apoi m-am simțit amețit și m-am temut că era doar un vis. Konrad?

— Doamne Dumnezeule, Viktor, a spus el. Parcă ai văzut o fantomă!

A zâmbit, iar vraja înfricoșătoare s-a destrămat. Am sărit din pat și am fugit către el. S-a ridicat să mă în tâmpine și ne-am îmbrățișat.

— Te-ai vindecat? am țipat eu.

— În orice caz, mă simt mai bine, a spus el.

I-am simțit oasele sub cămașa de noapte. M-am dat înapoi să-l privesc. Fața lui încă era trasă, însă pielea nu mai avea acel aspect pământiu, iar obrajii aveau un strop de culoare.

— Ți-a trecut febra, am spus eu.

A încuviințat din cap.

— Medicamentul doctorului pare să funcționeze.

Pentru o clipă, doar o fracțiune de secundă, prin minte mi-a trecut un gând ciudat. Eu trebuia să fiu cel care să-l vindece, să-i duc Elixirul Vieții la buze și să pri vesc cum culoarea și puterea îi reveneau în corp.

Dar apoi am fost copleșit de rușinea unui asemenea gând meschin și am fost încă o dată cuprins de ușurare și de bucurie pură.

— Mama și tata știu? am întrebat eu.

— Nu încă. Am vrut să te văd pe tine primul.

— Haide să le spunem tuturor! l-am îndemnat eu. Chiar acum!

*

Era incredibil de minunat să-l avem pe Konrad alături de noi la mese, să-l vedem îmbrăcat și mișcându-se prin casă, să-i auzim râsul.

Era mult mai slab, și încă lipsit de puteri, dar avea un apetit sănătos și, curând, eram sigur, avea să-și revină la forma lui obișnuită.

În fiecare zi, timp de câteva ore, trebuia să se întoarcă în pat ca să poată fi înțepat cu acul doctorului Murnau și să-i mai fie introdus în vene remediul. Doctorul Murnau i-a spus că trebuia să se odihnească mult și să nu se ex tenueze.

*

Două zile mai târziu, tratamentul lui Konrad luase sfâr șit.

Doctorul Murnau era foarte mulțumit de evoluția fra telui meu și a stabilit să se întoarcă după trei luni să-l examineze din nou.

L-am ajutat pe doctor să-și strângă laboratorul. Re cipientele de sticlă și aparatura lui îmi aminteau de cele ale domnului Polidori, și încă mă întrebam cât de dife riți erau cei doi bărbați.

Și totuși mă simțeam caraghios. Avusesem niște gân duri mărețe să ajut la crearea unui elixir ireal al vieții. Dar doctorul Murnau procedase metodic și științific, și reușise. Ca de obicei, se părea că tata avea dreptate și că toate cărțile alea vechi nu erau nimic altceva decât niște prostii.

— Ai focul curiozității în tine, a spus doctorul Mur nau în timp ce eu terminam de așezat ultimele vase în cutiile lor căptușite cu catifea. Te interesează științele naturii?

— Nu sunt sigur, am răspuns eu. Cred că da.
— Ingolstadt are o universitate foarte bună, a spus doctorul. Suntem întotdeauna bucuroși să avem stu denți entuziaști care ne pot ajuta să progresăm în cu noștințele noastre de chimie și biologie. Poate că într-o zi te voi vedea acolo.
— Poate, am spus eu.
Mi-a întins mâna.
— Mult noroc, tinere Viktor.
— Vă mulțumesc, domnule, am răspuns.

*

Ziua era caldă și frumoasă, iar tata anulase lecțiile de di minează și ne ordonase să ieșim afară și să ne bucurăm de acea zi. Mama ne-a spus să nu ne îndepărtăm. Nu voiam să o îngrijorăm — deja avusese parte de destule probleme —, așa că i-am promis că o să stăm tot timpul într-un loc unde să fim văzuți din castel.

La câteva clipe după ce barca noastră a ieșit din doc, Konrad s-a uitat la Elisabeth și Henri și la mine și a spus:

— Se pare că voi trei ați avut o aventură.
Ne-am privit și am izbucnit în râs.
— Ticăloși norocoși ce sunteți! a exclamat Konrad. Spuneți-mi totul!
Ne-am delectat povestindu-i lui Konrad pe rând des pre aventurile noastre: vizita secretă în Biblioteca întu necată, cartea arsă a lui Agrippa și misteriosul Alfabet al Magilor al lui Paracelsus. I-am spus de Julius Polidori și de râsul său dresat, Krake.
— Nu inventați toate astea? ne-a întrerupt Konrad de câteva ori, uitându-se uimit de la Henri la Elisabeth, apoi la mine. Par produsul unei imaginații bogate!
— E totul adevărat! i-am spus eu râzând, iar apoi i-am vorbit despre escapada noastră nocturnă din Sturmwald, despre vederea de lup și cățărarea noastră în cel mai înalt copac în timpul furtunii.
— Tu te-ai cățărat în copac? a întrebat-o el pe Elisa beth uluit.
— Da, a spus ea.
Konrad s-a uitat aspru la mine, și apoi la Henri.
— Voi doi, pe bune, ce-ați avut în cap? S-ar fi putut răni.
Ochii lui Elisabeth au sclipit.
— Sunt destul de capabilă să am grijă de mine, Kon rad, te asigur, a replicat.
— A mușcat un zăgan de gât, am adăugat eu.
Fața lui Konrad s-a schimonosit de repulsie.
— Ce-ai făcut?
— Nu trebuia să-i spui și asta, a zis Elisabeth, încruntându-se la mine.
— Păi, a fost foarte impresionant, am spus eu, apă rându-mă. Eu am fost foarte impresionat.
Konrad părea stupefiat, așa că ne-am grăbit să-i povestim despre lupta cu cei trei zăgani și cum Krake venise în ajutorul nostru.
— Nimeni n-ar fi putut inventa așa ceva, a spus Kon rad. Cred toată povestea, cuvânt cu cuvânt!
— Pare aproape ireal acum, a replicat Elisabeth.
Mi-a aruncat o privire scurtă, ciudată, iar eu m-am întrebat dacă își amintea cum ne uitasem unul la altul cu poftă, cu ochii noștri de lup. Sentimentele mele pen tru ea din Sturmwald fuseseră atât de puternice încât acum mă făceau să roșesc, și mi-am întors privirea ca să verific înclinarea veleii principale.
— Oricum, a spus Elisabeth jovială, s-a terminat acum. Nu mai are rost să continuăm, căci genialul doc tor Murnau a rezolvat problema.
M-am uitat atent la fața lui Konrad în timp ce ea zicea asta și, deodată, inima mi s-a încheștat în piept.
— Ce e? l-am întrebat eu încet.
— Mama nu știe, a spus Konrad, și nu trebuie să-i spuneți. Tata nu crede că ar suporta.
— Ce? a întrebat Elisabeth alarmată. Ce-ar trebui ea să suporte?
— Nu e neapărat o vindecare, a răspuns Konrad.
— Dar uită-te la tine! a spus Henri. Ești mai în formă ca niciodată!
— Doctorul Murnau a zis că boala ar putea reveni.
Am văzut ochii fratelui meu îndreptându-se către Elisabeth.
— A văzut cazuri în care s-a întors.
Henri a chicotit voios.

— Atunci, fără îndoială, tot ce-o să-ți trebuiască o să fie o altă doză din faimosul elixir al doctorului Murnau.

— N-o să vrea să o administreze din nou un timp, a spus Konrad. O altă doză administrată prea curând ar putea fi fatală.

— Te gândești la ce e mai rău, a rostit Elisabeth hotărâtă, deși părea palidă. A spus că boala ta ar putea reveni. Ar putea.

Konrad a zâmbit, dar era felul de zâmbet pe care un tată îl oferă copiilor ca să-i liniștească.

— Haideți să ne întoarcem, am spus eu și am împins cârma.

Catargul s-a întors, iar Konrad a ajustat trinca pentru noul curs.

— Tata ar trebui să-i spună mamei, a vorbit Elisa beth, părând enervată. Nu face bine că-i tăinuiește asta.

— Te rog să nu spui nimic, a zis Konrad.

— Bineînțeles că poate suporta. E foarte puternică. Nu trebuie să o trateze ca pe un copil doar pentru că e femeie.

— Sunt de acord, am spus eu.

Konrad a oftat.

— O face din bunătate. Vrea să o cruțe de griji — cel mai probabil griji inutile.

Nu mai eram atât de încântat de doctorul Murnau. Un doctor vindecă oameni. Dacă un leac nu e sigur, atunci mai este un leac? Am tăcut o vreme, în timp ce barca aluneca pe apă. L-am privit pe Konrad și am știut exact la ce se gândea.

— Dar eu cred, a spus el într-un final, că ar fi o idee bună să căutăm în continuare Elixirul Vieții.

Elisabeth și Henri l-au privit uluiți. Dar eu nu eram surprins. Îl știam ca pe mine însumi, și eu aș fi luat aceeași decizie.

— Pentru orice eventualitate, a adăugat Konrad.

— Bineînțeles, am căzut eu de acord.

Henri părea extrem de nemulțumit.

— Dar avem doar unul din cele trei ingrediente, și ăla a fost destul de greu de obținut.

— Henri a fost foarte îngrijorat cât timp ne aflam noi în copac, am remarcat eu sarcastic.

— N-aveți idee cum a fost, a protestat el. Voi doi erați acolo sus cu ochii ăia ciudați ai voștri de lup, iar eu a trebuit să nu-mi pierd firea jos și să mă asigur că nu sunteți loviți de fulger sau mâncați de vii de o felină săl batică...

— Te-ai descurcat de minune oprind-o, că tot veni vorba, am spus eu sarcastic.

— Da, pentru tine a fost cel mai greu, a fost de acord Elisabeth, mușcându-și buza să nu chicotească.

— Bine, haideți, râdeți de mine, a spus Henri. Ar tre bui să fiți recunoscători că cel puțin unul din noi este rațional.

— N-o să fie chiar așa de rău, Henri, a spus Konrad, făcându-i cu ochiul. Acum, că mă simt bine, pot să vă ajut să găsiți ultimele ingrediente.

*

A doua zi am dat peste Elisabeth și Konrad în camera de muzică.

Sunetul pianului mă ademenise acolo. Știam după melodie că cea care cânta era Elisabeth. Ușa era între deschisă. I-am privit, în tăcere și neobservat. Konrad stătea așezat lângă ea, întorcând paginile. În timp ce ea cânta, el i-a atins o şuviță rebelă de păr și i-a dat-o după ureche, și și-a întârziat mâna pe obrazul ei timp de trei, patru, cinci bătăi ale inimii mele zbuciumate. Se citea atâta tandrețe pe fața lui.

Elisabeth a zâmbit, iar culoarea din obraji ei s-a transformat într-un roșu aprins. A greșit câteva note, apoi și-a ridicat mâinile de pe clape și i-a spus ceva lui Konrad cu o voce șoptită pe care nu am auzit-o.

M-am retras câțiva pași, mi-am adunat curajul și am pășit pe coridor fluierând înainte să intru în cameră. M-am prefăcut că nu bag de seamă fețele lor surprinse și stânjenite.

— Tata se duce în oraș mâine, am spus eu. Putem merge cu el să-l vizităm pe Polidori.

— Minunat, a exclamat Konrad. Abia aștept să-l în tâlnesc pe individul ăsta — și pe râsul lui.

— Tu nu poți să vii, am spus eu.

Konrad a chicotit.

— De ce nu?

— Polidori nu știe cine suntem, am explicat eu. Dar dacă ne vede pe amândoi, ar putea să bănuiască.

Aproape toată lumea din Geneva știe că Alphonse Frankenstein are băieți gemeni. E neobișnuit.

Konrad a ridicat din umeri nepăsător.

— Și ce dacă bănuiește?
Am scuturat iritat din cap.
— Konrad, ai uitat? Tata a fost cel care l-a judecat. Cel care i-a interzis să mai practice vreodată alchimia!
Dacă Polidori află cine suntem, n-o să mai vrea să aibă de-a face cu noi.
— Chiar și-așa, a spus fratele meu pe un ton gândi tor, fără îndoială suntem în avantaj. Știe că-l putem spune țatei dacă refuză să ne ajute.
— Ăsta-i un joc pe care nu cred că ar trebui să-l jucăm, am spus eu.
— Viktor are dreptate, a intervenit Elisabeth și m-am uitat la ea mulțumit. Nu putem să riscăm, Konrad. Trebuie să ne păstrăm secrete identitățile.
Konrad a pufnit, și părea atât de dezamăgit încât aproape că mi-a părut rău de el.
— E pentru binele tău, nerodule, a spus Elisabeth, mult prea afectuoasă pentru gustul meu.
— Da, înțeleg acum, a spus el. Tu ești cel cu mintea limpede, Viktor. Îți mulțumesc.
N-am spus nimic. Nu puteam să-i accept mulțumi rile cu inima împăcată, căci aveam un alt motiv, unul egoist, să-l împiedic să meargă la Polidori. Căutarea Eli xirului Vieții fusese ideea mea. Eu eram la conducere și voiam ca lucrurile să rămână așa. Eu voiam să fiu cel care strălucea. Dacă fratele meu pășea în laboratorul lui Polidori, mă temeam că vom fi recunoscuți, da... dar mă temeam și mai mult că avea să preia el conducerea în aventura noastră. Cu șarmul lui natural și cu inteligența sa calmă și atentă, s-ar fi putut întâmpla într-o clipită. Și nu puteam suporta asta.
— Bine, atunci, am spus eu. O să procedăm ca până acum. L-am bătut pe umăr entuziasmat. Nu-ți face griji. Or să fie destule peripecii și pentru tine.

*

Se iubesc.
Nu mă simțisem niciodată atât de ridicol — sau atât de trădat. Konrad și cu mine nu avuseserăm nicio dată secrete unul față de celălalt, însă pe asta îl ținuse cu lăcomie. De cât timp? mă întrebam eu. De ce nu-mi spusese?
Și cum de nu observasem, când știam atât de des exact ceea ce gândea?
Era ca și cum, deodată, devenise un străin.
Iar eu un străin pentru mine însumi.
Toată viața mea dorisem diverse lucruri: să fiu cel mai deștept, cel mai rapid și cel mai puternic. Visasem la faimă și bogăție.
Dar uitându-mă în acea clipă la chipul lui Elisabeth, am știut deodată că îmi doream ceva și mai mult.
A trebuit să-i văd împreună ca să-mi înțeleg cum tre buie propriile sentimente. Nici măcar un fulger nu putea să fie mai subit. Privindu-l pe Konrad atingând-o, era ca și cum m-aș fi văzut pe mine atingând-o.
În Sturmwald încercasem să-mi ignor sentimentele, spunându-mi că erau doar efectele poțiunii.
Sunt îndrăgostit de Elisabeth.

Capitolul Opt Gnathostomata

— Mă întrebam ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, a spus Polidori în dimineața următoare, în timp ce ne conducea în atelierul său. Cum se simte fratele vostru?
— Se simte mult mai bine, am spus eu.
Dar eu mă simțeam groaznic. Durase o eternitate să adorm, gândurile mele revenind iar și iar la Konrad și Elisabeth la pian. Konrad atingând-o ușor. Roșeața din obraji ei. Când m-am târât din pat în zori, mă simțeam în mod categoric distrus.
— Ei, astea sunt niște vești excelente, a spus Polidori. Și-a întors scaunul cu roțile și a zâmbit. Atunci, doriți să renunțați la proiectul ăsta?
Privirea lui era calmă, răbdătoare, dar Krake părea să mă privească foarte atent.
— Nu, a spus Elisabeth. Dorim foarte mult să conti nuăm.
— Sunteți siguri? a întrebat Polidori.
Am încuviințat din cap.
— Doctorul a spus că boala ar putea reveni.
— Înțeleg. Îmi pare foarte rău să aud asta.

— Ați primit lichenul, să înțeleg, a spus Henri.
— Într-adevăr. În aceeași dimineață, înainte de răsărit.
— Este suficient? a întrebat Elisabeth îngrijorată.
— Este mai mult decât suficient. În ceea ce privește cel de-al doilea ingredient, traducerea s-a dovedit al nai bii de grea. Dar aseară am deslușit-o. Veniți!

Ne-a condus încă o dată către ascensor pe coridorul urât mirositor. Krake a fost din nou nevoit să aștepte la ușă.

— Krake e foarte deștept, am spus eu. Cum a reușit să ne găsească în Sturmwald?

Polidori a început să ne coboare către pivniță.

— Tinere domn, nu știi că în multe mitologii râsul este cunoscut drept Păstrătorul Secretelor Pădurii?

Mi s-a făcut pielea de găină. Într-un colț al minții mele persista întrebarea dacă abilitățile surprinzătoare ale lui Krake puteau fi explicate doar prin simpla inteligență animală.

— Chiar așa? am spus eu. Păstrătorul Secretelor Pădurii?

— Desigur. Există povestiri din vremurile medievale cum un râs putea săpa o groapă, urina în ea, o acoperea cu pământ — iar în câteva zile acolo lua naștere o nestemată. Mai exact, un granat. Alții mai credeau că râsul era capabil să ajute în clarviziune și prezicere. Alchimisul s-a întors către mine, zâmbind răutăcios. Dar toate astea sunt prostii, tinere domn.

— Ah, am spus eu, ușurat și dezamăgit totodată.

— Krake este doar foarte bine dresat. Recunosc că în frageda sa pruncie l-am hrănit cu plante și uleiuri care sunt recunoscute în a ajuta capacitățile mentale ale oa menilor. Așa că el poate fi mai inteligent decât majoritatea specimenelor din neamul său, dar în ceea ce privește găsirea dumneavoastră în Sturmwald, am știut că veți fi acolo în timpul lunii pline, așa că i-am dat dru mul lui Krake în acea noapte și i-am spus să vă găsească.

— Incredibil, a spus Elisabeth. Înțelege ce-i spuneți!

— Păi, să spunem că simțul mirosului unui râs este foarte ascuțit. V-a găsit după miros.

— Ne-a salvat de niște zăgani, a spus Henri.

Polidori s-a uitat la noi surprins.

— În același copac cu lichenul?

— Aveau un cuib acolo, a spus Elisabeth. Trei pășări.

Ne-a privit îngrijorat.

— Tânără domniță și domni, îmi pare rău că misiunea dumneavoastră a fost atât de complicată. Zăgani sunt niște creaturi fioroase.

— Ei, ne-am descurcat, a spus Henri degajat.

— Nici nu mă îndoiam de asta, a replicat Polidori. Am ajuns.

După ce a aprins lumânările din laborator, Polidori ne-a condus către o masă pe care se aflau cărți și condeie și călimări cu cerneală. Acolo, am înțeles eu, era locul unde își făcea traducerea. A luat o bucată de pergament, privind prin ochelari cu ochii mijiți.

— Ce limbă e asta? am întrebat eu, uitându-mă peste umărul său.

Polidori a lăsat hârtia în jos, zâmbind ușor.

— E scrisul meu. Dar aveți dreptate. Este ilizibil, uneori chiar și pentru mine. Uitați traducerea. Are o introducere lungă — nu vă temeți, n-am s-o citesc —, apoi lucrul în sine pe care trebuie să-l obțineți. A ridica privirea. O gnathostomata.

— Ce Dumnezeu e aia? a întrebat Elisabeth.

— Gnathostomata, am mormăit eu, cotrobăind furios prin sertarele minții mele și încercând să-mi aduc amin te ce învățasem. E din greacă? Ha! Gnathos este „falcă”. Stoma, „gură”. E un grup de animale — vertebrate cu fălci, nu?

Am furișat o privire către Elisabeth, sperând să văd admirație în ochii ei, și n-am fost dezamăgit.

Polidori a încuviințat din cap.

— Foarte bine. Ați avut un profesor bun. Cine vă este dascăl?

Ochii mei i-au evitat privirea.

— Aaa, un bătrân înțelept angajat de către părinții noștri.

— O creatură cu fălci, a spus Henri neliniștit. E des tul de vag.

— Într-adevăr, dar, vedeți voi, textul devine mai prețios. Creatura pe care trebuie s-o căutați este cea mai bătrână din neamul său. Este o creatură acvatică. *Coelacantul*. Ați auzit de el?

Eu auzisem, și inima mi s-a strâns.

— Atunci misiunea noastră s-a încheiat, am șoptit eu. Suntem terminați.

— De ce? a întrebat Elisabeth, întorcându-se alar mată către mine. De ce spui asta, Viktor?

Am râs dezamăgit.

— Ah, asta e o lecție pe care ai pierdut-o.

— Creatura a dispărut, a spus Henri, căci și el luase parte la lecția tatei și văzuse gravura unui specimen fosilizat.

Coelacantul înotase alături de înfricoșătoarele reptile, cu milioane de ani în urmă, dar nu mai fusese văzut în viață de secole.

— Cu siguranță trebuie să fie undeva..., a început Elisabeth plină de speranță.

— Poți să cauți în toată lumea, am spus eu. Nu poate fi găsit.

Ne riscaserăm viețile pe înălțimile din Sturmwald să obținem lichenul lunar. Cât de nemilos ne erau speranțele năruite.

— Disperi prea repede, tinere domn, a spus Polidori.

— Cum așa? am spus eu. Există un ingredient alter nativ?

— Nu, a spus alchimistul. Dar coelacantul nu a dispărut. Este un taxon de tip Lazăr.

Acel termen nu însemna nimic pentru mine, și m-am uitat uluit la Henri, apoi la Elisabeth. Spre surprinderea mea, Elisabeth zâmbea.

— Viktor, a spus ea, cunoștințele tale despre Biblie sunt foarte slabe. Lazăr a fost bărbatul înviat din morți de către Hristos.

— Da, a spus Polidori, „Efectul Lazăr” este termenul folosit de oamenii de știință pentru speciile despre care se credea că erau dispărute. Dar când colo, ce să vezi, una este găsită în Indiile de Est, alta în largul coastelor Africii.

— Trebuie să călătorim atât de departe? am spus eu descurajat, dar gândindu-mă deja cum să realizăm o astfel de călătorie.

— Lacul Geneva e suficient, a spus Polidori.

— Vorbiți serios? am întrebat eu.

— Vă spun adevărul, a răspuns. Cunoscut un pescar care a văzut unul.

— Aveți încredere în individul ăsta? a întrebat Henri.

Polidori a încuviințat din cap.

— Și am să vă arăt de ce.

Și-a împins iute scaunul către un dulap mare. L-a deschis și a scos cu ambele mâini o cutie prelungă din sticlă. Înăuntru se afla un pește de un albastru surprinzător, lung de șaiszeci de centimetri, cu multe aripioare.

Inima mi-a tresărit și l-am auzit pe Henri icnind, căci era exact precum cel din gravura pe care ne-o arătase tata.

— De ce nu ne-ați spus că aveți deja unul? am exclamat eu.

— Pentru că e inutil, mi-a spus Polidori, destul de tăios încât să mă simt dojenit. E mort de doi ani. S-a uscat. A lovit ușor pergamentul din poală. Ceea ce ne trebuie de la această creatură este uleiul respingător pe care-l elimină când este în viață. Din cauza lui, carnea peștelui nu poate fi mâncată. Pescarii n-au ce face cu el. Dar uleiurile din capul peștelui conțin substanțe nutritive și miraculoase care sunt necesare pentru elixir.

— Trăiesc în lacul nostru! a țipat Elisabeth, uitându-se la mine fericită și apucându-mi mâinile.

— Mi s-a spus că pot crește până la doi metri în lun gime, a zis Polidori. Creaturi puternice. Al meu este mic. Un copil. Și unde sunt copii, sunt și adulți care să-i procreeze.

— Atunci să mergem imediat, a spus Elisabeth, și să închiriem un vas de pescuit cu plasa!

— N-o să fie atât de ușor, a replicat Polidori pe un ton grav. Când am vorbit cu pescarul, mi-a zis că ăsta a fost singurul din neamul său văzut în ultimii cincizeci de ani. De obicei, nu sunt prinși în plase. Trăiesc în adâncuri. Iubesc frigul. Și întunericul. Puteți arunca plasa timp de luni întregi, chiar ani, fără să prindeți unul.

— Atunci o să coborâm mai adânc, a spus Elisabeth cu o determinare de fier. Oriunde trăiește peștele ăsta, noi o să-l găsim.

— Nu putem să-l trimitem pe Krake să ne aducă unul? a întrebat Henri, râzând ușor.

— Există clopote scufundătoare care pot coborî la adâncimi mari, am spus eu, gândind cu voce tare.

— S-ar putea să nu fie nevoie de așa ceva, a spus Polidori.

Ne-am uitat cu toții la el întrebător.

— Peștii ăștia se tem așa de tare de lumina zilei încât nici fundul lacului nu este suficient de întunecat pentru ei. Mi s-a spus că există crăpături înguste care duc către peșteri subterane unde se refugiază.

— Dar să găsim peșterile astea sub apă..., a început Henri încruntat.

— Ar fi aproape imposibil, l-am întrerupt eu. Doar dacă există o altă intrare la suprafața pământului.

— Întocmai, a spus Polidori. Munții care înconjoară marele nostru lac sunt împânziți de caverne ce duc în adâncuri.

— Cunoașteți pe cineva care a făcut o astfel de cobo râre? a întrebat Elisabeth.

— Într-adevăr, cunosc, a spus Polidori. Dar e mort.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? a întrebat Henri agitat.

— A făcut prea multe călătorii în adâncuri, a spus Polidori. A fost un explorator, un cartograf. S-a oprit și s-a uitat la mine. Dar cred că văduva lui încă mai tră iește în apropierea Genevei.

— Atunci trebuie să-i facem o vizită, am spus eu.

Polidori ne-a condus înapoi la suprafață și, în timp ce ne pregăteam să părăsim prăvălia, m-a chemat îna poi.

— Tinere domn, o vorbă dacă se poate.

Elisabeth și Henri m-au așteptat afară pe alee.

— Sunt conștient de faptul că astea sunt niște sarcini grele, a spus Polidori prietenos. Și știu că ajutorul meu este limitat. Dar am ceva care ar putea, să zicem, să vă lumineze coborârea în subteran.

— Mulțumesc foarte mult, am spus eu, curios să aflu despre ce era vorba.

— Dumneata ai reușit să obții vederea de lup, nu?

— Da.

— Nu mă îndoiam. Părea să se uite adânc în sufletul meu, și simțeam că era încântat de ce vedea. Și presu pun, a continuat el, că pe lângă Agrippa și Paracelsus, e posibil să ai la dispoziție și alte cărți de natură practică.

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă avea să le ceară.

— Dacă da, a spus el, ai putea consulta cărțile lui Eisenstein. Asta dacă vrei să-ți încerci încă o dată abilitățile.

*

Din nou în Biblioteca întunecată la ore târzii.

Încercasem să adorm, dar de fiecare dată când închi deam ochii o vedeam pe Elisabeth și îmi imaginam că eu o atingeam, nu Konrad. O mângâiam pe obraz, apoi mă aplecam să-i sărut gura voluptuoasă... și n-am mai putut suporta, așa că m-am ridicat iute din pat, în încercarea de a-mi distrage mintea — și bucuros că aveam ceva de făcut.

Am petrecut aproape o oră căutând printre volumele prăfuite, până când l-am găsit pe cel potrivit, unul subțire, verde, doar cu inițiala E, de culoare roșie, inscripționată pe cotor.

Ludvidicus Eisenstein.

Spre marea mea ușurare, textul era scris în engleză. Am început să întorc paginile subțiri ca borangicul, nu prea sigur de ceea ce căutam. Am trecut cu ochii peste titlurile de capitole, surprins de cât de banale erau:

Testarea minereurilor

Proprietățile coloranților

Temperaturile ideale de ardere

a obiectelor de ceramici

Prepararea salpetrului

Clipitul dragostei

Ochii mei au zăbovit pe acea ultimă pagină, citind pe sărite lista de ingrediente. Dar m-am forțat să continui, iar în scurt timp am ajuns la o pagină care începea cu:

Prepararea focului fără flacără.

Am citit. Asta trebuia să fie ceea ce voise Polidori să găsesc. O sursă de lumină în întuneric ce nu putea fi stinsă. Mă alesese pe mine. Simțea că aveam o aptitudine specială, că puteam crea substanța aia de unul singur.

Imaginează-ți privirea de pe chipul lui Konrad când o s-o vadă.

Imaginează-ți admirația lui Elisabeth.

Mi-am strecurat cartea sub veșmânt, m-am întors în camera mea și am dormit adânc.

*

Sunt un hoț.

În acea după-amiază, Elisabeth i-a lăsat lui Konrad un mesaj secret — iar eu l-am furat.

Treceam pe lângă bibliotecă din pură întâmplare, iar prin geamul din ușă am văzut-o cum a pus o bucată de hârtie împăturită în vasul oriental. Exact când s-a întors să privească în jur pe furiș, am trecut repede dincolo de geam. Am alergat pe hol, am dat colțul și am așteptat până când am auzit-o ieșind și închizând ușa după ea. Apoi pașii i s-au stins.

M-am întors în bibliotecă. Am găsit biletul pe fundul vasului.

Nu era pentru mine, dar l-am luat și l-am băgat în bu zunar.

Nu l-am citit imediat, căci aveam remușcări.

Dar în timp ce mă schimbam pentru cină, curiozitatea și gelozia m-au învins. Am desfăcut hârtia.

Pe ea scria: Vrei să ne întâlnim la miezul nopții în bibliotecă?

Mai târziu, stăteam întins în pat fără să pot să adorm. Clopotele bisericii au bătut de ora unsprezece. Nu știam ce trebuia să fac.

Mint.

Știu exact ce trebuie să fac.

*

I-am văzut silueta întunecată lângă geam, uitându-se spre lac. Nu avea nicio lumânare cu ea, iar luna și stelele erau acoperite de nori, așa că încăperea era cufun dată în întuneric.

Am simțit în sânge aceeași dorință animalică pe care o simțisem în Sturmwald, când eram amândoi lupi.

M-am apropiat de ea. Fiecare din noi era doar o umbră pentru celălalt. Nici nu-i vedeam ochii. I-am simțit mâna caldă și inima mea a luat-o la goană.

— Am avut un vis aseară, a spus ea, despre noaptea nunții noastre.

Am chicotit precum Konrad, ca să-mi ascund șocul. Deja se gândeau la căsătorie? Cât timp fusesem atât de caraghios de orb?

— Spune-mi, am șoptit eu, și am mângâiat-o pe păr.

Îl văzusem pe Konrad făcând asta, așa că puteam să o fac și eu. Când eram copii, atinsesem de multe ori părul lui Elisabeth, de cele mai multe ori trăgând de el. Dar asta era prima dată când îl mângâiam. Părul ei de culoarea chihlimbarului era atât de moale — însă atât de des și ondulat. Avea caracter și încăpățănare — o combinație perfectă a personalității ei.

— Câți ani aveam? am îndrăznit să întreb, sperând că vocea mea nu era atât de diferită de cea a lui Konrad.

Nu trebuia să mă îngrijorez. Îl voia și îl așteptase pe Konrad, așa că pe el îl avea în fața ei. Nici nu mă simțeam eu însumi. În întuneric, puteam să fiu oricine doream.

— Nu cu mult mai mult decât acum, a șoptit Elisa beth. Poate douăzeci de ani.

Am roșit în întuneric, gândindu-mă la noaptea nunții noastre și la plăcerea care avea să vină odată cu ea. Dar apoi gândurile mi s-au întunecat, căci nu avea să fie nunta mea. Ar fi trebuit să fiu fericit să mi-l imaginez pe Konrad, viu și vindecăt pe deplin de boala sa. Dar gânu dul că el s-ar căsători cu Elisabeth era îngrozitor pentru mine. Iar următoarele ei cuvinte doar mi-au sporit suferința.

— N-am mai simțit niciodată atâta fericire ca în acel vis, a spus ea. Totul era atât de limpede. Interiorul ca pe lei. Lumina care pătrundea prin vitralii. Rochia mea. Aș putea descrie fiecare detaliu — dar nu te îngrijora. Știu că te-ai plictisi de moarte. Viktor era cavalerul tău de onoare, iar mama și tata erau acolo, și Henri, și Ernest, și micul Wilhelm. Am văzut totul, la fel de însuflețit ca un tablou, și am simțit totul, de parcă aș fi trăit-o cu adevărat. Dar mai era ceva.

Acum, părea îngrijorată. I-am simțit cealaltă mână atingând-o pe a mea, și era rece.

— Când stăteam amândoi în fața altarului, înainte să fim legați pe vecie, bucuria mea a fost otrăvită de un terribil sentiment de frică. Și am auzit o voce...

Cuvintele ei s-au stins.

— E-n regulă, am șoptit eu. Dacă te supără, nu vorbi despre asta.

— Era o voce cât se poate de perfidă, una pe care nu o mai auzisem, și spunea: Voi fi cu voi în noaptea nunții.

Am tremurat la auzul cuvintelor, atât de amenințătoare erau.

Și-a pus capul pe pieptul meu.

— Ești atât de sănătos acum. Nu cred că te vei mai îmbolnăvi vreodată. Trebuie să trăiești. M-ar ucide dacă...

— Șșș! Nu te gândești la asta. Dar, am adăugat eu în drăzneț, simte-te liberă să te gândești la noaptea nunții noastre.

— Konrad! a șoptit ea surprinsă.

Am știut că riscam, dar nu-i mai puteam rezista. I-am cuprins bărbia în mână și i-am ridicat fața către mine. În întuneric, buzele noastre s-au întâlnit, parcă din instinct. O lumină ardea în spatele ochilor mei. M-am cutremurat de pasiune și am fost cu atât mai surprins de ardoarea cu care buzele ei se mișcau peste ale mele.

Mai făcuse asta.

Ea și Konrad mai făcuseră asta.

Chiar dacă furam pasiunea altcuiva, am vrut mai mult — dar apoi gelozia furioasă m-a biruit și Elisabeth s-a tras înapoi icnind.

— Ce-i? am șoptit eu, dar știam ce făcusem.

— M-ai mușcat! a spus ea.

— Am fost... prea înflăcărat. Elisabeth, îmi pare rău. S-a crăpat pielea?

Știam răspunsul și la întrebarea asta, căci simțeam un vag gust metalic de sânge în gură. Și cât de neplăcut era, eu m-am bucurat de gustul lui delicios. Aveam sângele ei în mine. Sângele iubitei mele.

— Uite, ia batista mea, am spus eu răgușit.

Degetele ei mi-au atins fața, cercetătoare, și am făcut un pas în spate.

— Konrad? a întrebat ea, de parcă nu era cu totul sigură.

— Cine altcineva? am spus eu, încercând să par ușor enervat. Dar ar trebuie să ne despărțim. Încă mă simt sleit.

— Da, bineînțeles, odihnește-te. Eu o să mai rămân aici puțin, ca să nu ne vadă vreun servitor împreună.

I-am strâns mâna pentru ultima oară și am plecat iute din bibliotecă, grăbindu-mă pe coridorul slab lumina către camera mea.

*

În dimineața următoare, la micul dejun, am stat vizavi de Konrad, și tocmai începusem să măncânc, când Elisabeth a intrat în încăpere.

— Cred că ai pierdut asta, Viktor, a spus ea nonșalantă.

În timp ce trecea pe lângă scaunul meu, mi-a aruncat batista în poală. Pe ea era o pată de sânge.

Iar lângă pată, monograma mea: *V.F.*

Ce idiot fusesem.

Știa.

Nu s-a uitat în ochii mei pe întreaga durată a mesei.

Dar n-am regretat nici măcar o secundă faptul că i-am furat sărutul ăla.

Capitolul Nouă

Furi

După masa de prânz, Henri și cu mine am plecat călare către Cologny, satucul de lângă Geneva unde locuia văduva cartografului.

Mă simțeam foarte ușurat să fiu departe de chateau — departe de Konrad și Elisabeth. Nu credeam că ea îi spusese lui Konrad de înșelăciunea mea de la miezul nopții. Fără îndoială, el se purtase absolut normal cu mine toată dimineața — doar dacă era un actor mai bun decât îl credeam. Dacă mi-ar fi făcut mie așa ceva, aș fi fost plin de mânie.

Ziua era însorită, dar rece, și era foarte plăcut să fiu călare pe calul meu, mergând agale pe drum, cu Henri lângă mine. În dreapta noastră lacul scelipea, forfotind de ambarcațiuni cu pânze care duceau măruri și pasageri din și către Geneva.

— De unde îți vine ție inspirația pentru poezii? l-am întrebat pe Henri.

El s-a uitat la mine.

— Nu ți-ai arătat niciodată interesul pentru poeziile mele până acum.

— Sunt curios. De unde-ți vine?

A privit în depărtare, încruntându-se.

— Lucruri mărunte, de obicei. O perspectivă. Un sen timent. O dorință. Se luptă să fie descrisă, să fie sur prinsă.

Nu duceam lipsă de sentimente, și de obicei nu-mi era greu să le exprim — nu celor mai apropiați. Și atunci, cum de-au putut adevăratele mele sentimente pentru Elisabeth să stea atâta timp într-o stare latentă? Oare pentru că fusese crescută ca sora mea și prin urmare îmi înăbușisem orice sentiment romantic pe care îl aveam pentru ea? Dar ea nu era sora mea. Nu-mi era nici măcar verișoară primară, ci o rudă îndepărtată. Așa că de ce nu-mi lăsasem sentimentele pentru ea să înflorească? Fratele meu nu-și făcuse atâtea probleme.

M-am întors către Henri.

— Și poți să scrii despre orice?

— Despre orice îmi pasă.

— Dragoste?

A râs.

— Dragoste!

Am ridicat din umeri.

— Era doar un exemplu. Da, cuvinte și fraze care să descrie dragostea. Care... ăăă... ar impresiona o tânără domniță.

Henri a oftat.

— Doamne Dumnezeule. Nu te-ai îndrăgostit și tu de ea, nu?

— Nu știu ce vrei să spui!

— Nu știi să minți deloc, Viktor. Domnișoara Elisa beth Lavenza, poate?

— Ea? în niciun caz. O fată frumoasă, fără îndoială, dar... Am pufnit. Ce limbă ascuțită are. Ar obosi orice bărbat în zece minute. Mai degrabă aș asculta un câine lătrând decât pe ea.

— Chiar așa? a spus Henri, fără să pară deloc convins.

— Ce-ai vrut să spui prin „nu te-ai îndrăgostit și tu de ea?”

— E minunată, a recunoscut Henri. E imposibil s-o cunoști și să n-o iubești. De mult îl suspectez și pe Konrad.

Am clătinat din cap. Toți din jurul meu erau îndrăgostiți — iar eu n-aveam habar! Cât de imbecil puteam să fiu!

— Nu i-ai vorbit niciodată despre sentimentele tale? am întrebat eu, cuprins din nou de gelozie.

— Mă gândisem adeseori că ei doi aveau atâtea în comun, cu dragostea lor pentru literatură. Când au co laborat la piesa noastră, au petrecut mult timp în preună, schimbând cuvinte și râsete, murdărindu-se pe degete și pe mâini de cerneală.

— Nu, a spus Henri. Și sper că-mi vei păstra secretul. Nu m-ar vrea niciodată. Nu-mi fac iluzii. În preajma ei mă simt ca un fluture plâpând. Tot ce pot să fac e să-i evit flacăra.

— Tu chiar ai stofa de poet, Henri, am spus eu plin de admirație. N-ai vrea să...

— Ce?

— Să mângălești câteva rânduri pentru mine?

S-a uitat la mine bănuitor.

— Vrei să-ți mângălesc declarații de dragoste?

— Doar câteva lucruri mărunte. Ești un geniu, Henri, am spus eu, devenind tot mai entuziast, și nimeni nu are talentul tău la cuvinte. Doar cinci cuvinte de-ale tale ar opri apusul soarelui.

S-a încruntat.

— Nu-i rău, să știi, a spus gânditor. Poate ceva gen „Frumusețea ta ar opri și soarele să apună”.

— Ha! Vezi? am strigat eu. Tu ai talentul! Eu n-aș fi putut face asta niciodată.

— Aproape că ai reușit, a spus el.

— Nu, tu ai fost, prietene! Știam că n-ai să mă deza măgești! Ești un geniu!

— Mă flatezi, a spus el. Și n-aș putea spune că nu-mi place.

— Îl faci pe Shakespeare de rușine. Încă două sau trei fleacuri de-astea și o să-ți rămân îndatorat pe vecie. Știu cât de ușor îți vin ție pe limbă lucrurile astea. Nu te deranjează, nu?

— O să văd ce pot face, a spus el, ezitând ușor.

— Ești un prieten adevărat, Henri. Ți mulțumesc.
Ajunseserăm în sat deja, și mă uitam după căsuța văduvei, descrisă de către Polidori.
— E oare cea de-acolo? a întrebat Henri, arătând cu degetul.
Era o casă într-adevăr sărăcăcioasă, înconjurată de o curte jalnică, cu găini, capre și un porc. Am descălecat și am legat caii.
— Nu uita de planul nostru, i-am spus eu lui Henri.
Ne îmbrăcaserăm elegant, căci doream să părem cât mai credibili cu putință.
— Am ciocănit la ușa căsuței. Dinăuntru s-a auzit un câine lătrând; un bebeluș a scâncit. Ușa s-a deschis și o femeie trupeșă, cu o față încruntată, a umplut aproape întreg cadrul.
— Vă pot ajuta?
— Doamna Temerlin, presupun, am spus eu.
— Nu mai sunt, a răspuns ea, pufnind. Acum sunt doamna Trottier.
Henri a consultat agenda pe care o adusese ca recu zită.
— A, da, văd însemnarea aici. Iertați-mă. Dar ați fost odată soția răposatului Marcel Temerlin, nu-i așa?
— Am fost, a spus ea precaută.
Eu și Henri ne-am uitat unul la altul și am zâmbit.
— Păi, astea sunt niște vești minunate, am spus eu. Am înțeles că răposatul dumneavoastră soț a fost un car tograf talentat.
— Cine v-a trimis? a întrebat ea.
Eu și Henri căzuserăm deja de acord să nu pomenim numele lui Polidori.
— Suntem din partea arhivelor orașului, doamnă, am spus eu, jucându-mi rolul. Magistratii au cerut un studiu geografic complet al republicii și au trimis emisari ca noi să adune orice material de folos istoric sau practic.
Văzând-o ezitând, am scos punga cu bani și am făcut-o să zornăie îmbietor.
— Suntem autorizați să plătim o sumă bună pe orice material care ni se pare folositor.
— Sunt într-un cufăr în hambar, a spus ea. Am fost cât pe ce să le ard când a murit, atât de înnebunită de durere eram.
— Trebuie să fi fost o pierdere îngrozitoare, am spus eu.
— M-a lăsat cu trei copilași...
— Greutățile trebuie să fi fost...
— Aș fi vrut să-l sugrum cu mâna mea. S-a întors și a strigat: Ilse, ai grijă de copil!
Ne-a condus prin curte către hambar. După mirosul dinăuntru, avea nevoie de o curățenie zdravănă. Aproa pe de fundul hambarului, sub podul pentru fân, ne-a arătat un mic cufăr jerpelit. A deschis capacul. Înăuntru erau câteva caiete de notițe mucegăite.
Henri și cu mine ne-am prefăcut că răsfoim rapid printre ele, murmurând niște remarci vagi unul către ce lălalt.
— Cred că aceste materiale vor fi de mare interes pentru arhive, am zis eu.
— Într-adevăr, a spus Henri.
— Întotdeauna făcea tot soiul de lucruri prostești pentru vrăjitorul ăla Polidori, a spus femeia pe un ton sumbru.
— Nu cred că îl cunoaștem, a spus Henri cu un aer nevinovat.
— Îl pune să caute prin peșteri minereuri și muce gaiuri. Pe urmă bărbatului meu i-a intrat în cap că sub munți erau diamante sau aur sau amândouă. Ne-a privit cu ochii mijiți. Nu sunteți în căldășie cu Polidori ăsta, nu?
— Vai de mine, nu, a spus Henri. Interesul nostru este doar pentru arhive.
Pentru o clipă, încruntarea i-a dispărut și s-a uitat la mine și la Henri cu îngrijorare maternă.
— N-aveți niciun plan în cap, nu? Să explorați?
— Suntem doar niște simpli mesageri, doamnă, am zis eu și, ca să-i evit privirea, am început să număr monedele de argint din punga cu bani. Am dori să luăm toate aceste hărți, dacă sunteți de acord.
— Sunt ale dumneavoastră.
S-a uitat la monede în timp ce i le puneam în mână. Nu-mi plăcea sărăcia casei sale și i-am dat mai mult decât trebuia.
— Sunteți foarte darnic, tinere domn, a spus ea, încă reținută. Eu doar sper că nu aveți cine știe ce idei nebu nești, ca răposatul meu bărbat. Peșterile aleaucid. Asta-i tot ce fac.
— Vă mulțumim, doamnă, am spus eu. Vă mulțumim foarte mult.

Am pus caietele în desagile prinse de șa și ea ne-a ur mărit cu privirea din ușa căsuței sale în timp ce noi ne îndepărtam călare.

N-am vorbit preț de câteva minute. Henri părea ne liniștit.

— Crezi că Polidori a fost cel care l-a trimis la moarte? a întrebat el.

— E mult prea dramatic. Se pare că de fapt a făcut câ teva treburi pentru Polidori, iar apoi și-a început pro priile aventuri.

— Ideea e că peșterile sunt periculoase, a spus Henri.

— Dar noi nu vom explora. Noi îi vom folosi harta doar ca să ajungem la iazuri. Știm exact ce căutăm. O să găsim peștele și pe urmă o să ne întoarcem.

Am dat pintenii calului și ne-am îndreptat spre casă.

*

— Ce ziceți despre asta de-aici? a întrebat Konrad.

Elisabeth, Henri și cu mine eram în camera lui, după cină, și petrecuserăm ultimele două ore pe podea, cer cetând cu atenție caietele cu notițe îngălbenite și hărțile lui Temerlin la lumina sfeșnicelor. Temerlin fusese un bărbat plin de energie. Părea că lăsase foarte puține peș teri, poteci, fisuri sau crevase neexplorate.

Konrad desfăcuse o hartă mare, aflată într-unul din tre caiete. Ne-am apropiat de ea lumânările.

Era o minunăție, aproape înspăimântătoare, căci arăta ca mângălelile complicate ale unui nebun foarte metodic. Un singur pasaj se despărțea repede în altele, iar în timp ce majoritatea cotiturilor și ramificațiilor erau foarte limpezi, uneori, liniile de cerneală dispăreau în neant la fel ca rătăcirile unei minți bolnave.

— Presupun că alea sunt tunele pe care nu le-a ex plorat niciodată până la capăt, a spus Henri, atingând li niile care piereau fantomatic.

— Deschizătura de aici, a spus Konrad, e la baza co linelor, către nord-est, nu departe de noi. Nu acolo ne-a spus Polidori că ar fi intrarea?

Am încuviințat din cap, și pentru o clipă am tăcut cu toții, în timp ce ochii noștri urmăreau acele drumuri subterane fără sfârșit, uimiți de vastul labirint ascuns înlăuntrul munților noștri.

— Direcția generală a tunelelor pare să fie către nord-vest, către malurile lacului, a spus Elisabeth entu ziasmată.

— Uitați aici, am strigat eu. Un iaz!

Bazinul era marcat vizibil cu linii ondulate de cer neală albastră. Un pește era schițat printre ele.

— Am găsit harta! a exclamat Elisabeth.

— Să sperăm că e într-adevăr o hartă, a spus Konrad, și nu o aiureală inventată.

M-am uitat către Elisabeth, sperând să considere re marca asta drept un semn de lașitate.

— Nu veni dacă ai dubii, am zis eu.

Am răsfoit printre notițele mângălite din caietul care conținea harta.

— Se pare că a făcut o relatare detaliată a acestei ex plorări. N-o să fie greu să ne planificăm ruta.

— Iar apoi o să întocmim o listă cu echipamentul de care avem nevoie, a spus Konrad.

— Deja am început eu s-o fac.

Mă simțeam foarte mulțumit de mine. Trebuia să fiu vigilent dacă doream să păstrez controlul asupra acestei expediții. Am scos un carnețel mic din buzunar.

Konrad a râs.

— De unde știai de ce-o să avem nevoie, când abia am descoperit ruta?

Am zâmbit.

— Coborâm adânc în subteran să prindem un pește. Echipamentul nostru este evident. Avem nevoie de feli nare, apă și mâncare, să ne păstrăm forțele. Cu siguranță vor fi găuri și crevase. O să avem nevoie de frânghii bune. Echipament de escaladare.

— Echipament de escaladare! a exclamat Henri.

— S-ar putea să fie prăpăstii periculoase, a spus Kon rad chibzuit.

— Cretă să marcăm ruta, ca să ne putem întoarce, am spus eu.

— Foarte înțelept, a spus Elisabeth. Sau un ghem de sfoară ca Tezeu în labirintul Minotaurului?

— Sfoara se rupe, am spus eu.

— Creta poate fi ștearsă, a replicat Konrad.

— Presupui că e cineva acolo jos, am zis eu, care ne vrea răul.

— Viktor, nu glumi, a spus Elisabeth. M-ai făcut să mă înfior.

— Și pe mine, a spus Henri.
— Nu glumesc, am spus eu. O să avem nevoie, de ase menea, de undițe și de tot echipamentul de pescuit. Și de arme.
— Arme? a întrebat Konrad. Să prindem un pește?
— Poate. Dar peștele s-ar putea să nu fie singurul lucru pe care o să-l întâlnim în adâncuri. Am fost o dată luați prin surprindere în Sturmwald, și nu vreau să mai fiu surprins din nou.

*

Curând după aceea, i-am spus noapte bună lui Konrad. Henri s-a dus într-o direcție, către dormitorul său, iar Elisabeth și cu mine ne-am îndreptat în alta. Am pășit împreună tăcuți de-a lungul coridorului. Practic, mă ig norase toată ziua, și nu mai puteam suporta.

— Nu i-ai spus lui Konrad despre întâlnirea noastră nocturnă, am șoptit eu.
— N-a fost o întâlnire, a răspuns Elisabeth tăfnoasă. A fost o înșelătorie. Și ar trebui să fii recunoscător că nu i-am spus nimic despre comportamentul tău rușinos. Te-ai purtat ca un ticălos, dar chiar și-așa, nu vreau să stric dragostea frățească dintre voi doi.

Preț de o clipă, am simțit un strop de remușcare, dar cel puțin acum ochii ei erau ațintiți asupra alor mei — frumoșii ei ochi căprui. Nu înțelegeam de ce, dar fața și cuvintele ei mânioase mă atrăgeau și mai mult.

— Și sper că nu vei spune nici tu nimic, a adăugat ea.
— Bineînțeles că nu, am spus eu. Cu o senzație de exaltare, mi-am dat seama că împărtășeam un secret. Poate că nu i-ai spus pentru că ți-a plăcut sărutul nostru, am rostit eu cu îndrăzneală.

Ochii ei s-au îngustat.

— Ai luat ceva ce nu-ți aparținea, Viktor.

S-a întors să plece, dar am apucat-o de mână.

— Îmi pare rău, am spus. Eu doar... nu m-am putut abține.

S-a oprit, tot cu spatele la mine.

— Nu mă mai înțeleg, am continuat, greoi. Senti mentul ăsta pe care-l nutresc pentru tine...

Când s-a întors cu fața spre mine, chipul ei era blând.

— Viktor, a spus, nu trebuie să te îndrăgostești de mine. Îl iubesc pe Konrad.

— De cât timp? am întrebat eu.

— Nu știu, a răspuns ea gânditoare. De o jumătate de an. Poate mai mult.

— De ce Konrad și nu eu? am izbucnit, și în clipa următoare m-am simțit ca un idiot.

A ridicat sprâncenele uimită.

Am murmurat:

— Suntem la fel, până la urmă.

A râs ușor.

— Nu sunteți la fel.

— Aseară n-ai putut să-ți dai seama cine eram!

— Poate la înfățișare, în beznă totală. Dar firile voas tre sunt foarte diferite.

— Cum așa? am întrebat, nerăbdător să aflu cum mă vedea.

A oftat.

— Tu ești nesăbuit și încăpățânat și arogant.

— Nu întotdeauna, am replicat, mai umil acum. Cu siguranță nu.

Vocea i se îmblânzise.

— Nu. Nu întotdeauna. Dar există în tine o patimă care mă sperie.

— Am crezut că femeile caută patimă, am spus eu. Cred că am citit asta într-un roman.

S-a apropiat și mi-a luat ambele mâini.

— Viktor, o să am întotdeauna pentru tine cea mai profundă iubire...

— Frățească. Da, știu, am rostit cu amărăciune. Nu sunt interesat de astfel de iubire.

— Ei bine, eu sunt, a spus ea. Și ar trebui să fii și tu. E un lucru prețios.

Am pufnit.

— Te rog, nu mă insulta.

A scuturat din cap, părând sincer rănită.

Am continuat, furios:

— Și dacă nu pot avea toată dragostea ta, atunci nu vreau nimic din ea.

— Eu nu-ți pot controla voința, Viktor, a spus ea, și am văzut o fărâmbă de furie de felină sălbatică în ea. Doar tu poți face asta. Și mă întreb uneori dacă ai disciplina necesară pentru a o face.

— Stai, nu pleca, am spus.

Însă de data asta nu s-a oprit, și m-a lăsat singur pe coridor, sub privirile aspre ale portretelor strămoșilor mei — cu excepția unuia.

— Tu de ce zâmbești, fericitul Hans Frankenstein? am mormăit și m-am îndreptat încet către dormitorul meu.

*

Să cântăresc atât, și nu mai mult. Să macin ingredien tele într-o pulbere fină. Să găsesc cea mai fierbinte parte a flăcării. Să urmăresc pulberea cum se lichefiază și își schimbă culoarea. Să urmăresc materia cum se trans formă.

Mirosurile nocive mi-au mărit concentrarea, iar mi nutele și orele se evaporau, atât de absorbit eram de munca mea. Nu avusesem niciodată o astfel de concen trare la învățat.

Era o evadare bine-venită. Acolo jos, în laboratorul-temniță de sub hangarul bărcilor, puteam să o scot pe Elisabeth din gândurile mele. Petrecusem mare parte din ultimele două zile acolo, urmând instrucțiunile lui Eisenstein pentru a crea focul fără flacără. Fiind atât de aproape de succes, deja simțeam emoția reușitei.

Am auzit pașii abia când erau aproape de ușa mea. M-am întors îngrozit. Nu puteam face nimic să-mi ascund munca. Vase de amestecat și vase care fierbeau și tot felul de alte aparate acopereau masa. Iar eu, în cămașa cu mânecile suflecate și cu fruntea plină de funin gine — probabil că arătam pe jumătate nebun.

Konrad a pășit înăuntru, ținându-se de nas.

— Ce naiba e mirosul ăsta drăcesc?

Am răsuflat ușurat.

— Ah... Credeam că e tata.

— Ai noroc că el și mama încă sunt plecați.

— Se simte mirosul din casă? am întrebat eu alarmat.

— Nu. Mi-a ajuns la nas doar când eram pe doc. Kon rad s-a apropiat. Deci aici te-ai ascuns în ultimele zile. Ce pui la cale?

— Ceva care să ne ajute când o să explorăm peșterile.

Dorisem să surprind pe toată lumea, iar acum că ușu rarea dispăruse, am simțit atât iritare, cât și dezamăgire.

— Toate astea sunt cu... urină? a întrebat Konrad, uitându-se la cele câteva găleți de pe podea.

— Da.

— Am înțeles. A ta?

— Păi, nu toată, bineînțeles, am răspuns eu. Cea mai multă e de la cai.

— Foarte mărinimos din partea lor să ți-o dea.

S-a uitat la mine și a zâmbit. I-am zâmbit și eu. Apoi, el a început să râdă iar eu nu m-am putut abține și-am făcut la fel. Era un râs nepăsător, incontrollabil și, în timp ce mă bucuram de el, mi-a adus aminte de cât de puțin râsesem Konrad și cu mine în luna precedentă. Dar asta — asta era distracție așa cum aveam noi de obicei.

M-am dus lângă el și l-am îmbrățișat strâns.

— Mă crezi nebun? l-am întrebat.

S-a șters la ochi.

— Nu încă. Spune-mi ce faci.

— Păi, am spus eu, mai întâi a trebuit să fierb urina până când a devenit o pastă.

Bineînțeles.

Și-a pus mâinile la spate și privea masa de parcă era un profesor plin de sine. Era greu să nu izbucnesc din nou în râs.

— Iar următorul pas a fost să trec pasta în stare ga zoasă...

— Stare gazoasă! Excelent! a spus el. Apropo, îmi place ce-ai făcut cu recipientele astea de sticlă întortocheate.

— Mă ajută să trec gazul prin apă ca să creez... Ei, nu vreau să-ți spun încă. Dar o să fii uimit.

— Fără îndoială. De unde ai învățat toate astea?

— Eisenstein, am spus eu, arătând către cartea verde de pe masă.

— Și asta e din Biblioteca întunecată, nu-i așa?
Am încuviințat din cap.
— Să sperăm că tata nu verifică rafturile. Cum poți să suporti mirosul?
— Nu-l mai simt.
— Haide. Ai nevoie de aer proaspăt, frățioare. Henri și cu mine vrem să mergem cu barca pe lac. Ți se solicită prezența.
Privindu-l cum îmi zâmbea, m-am simțit vinovat. Îi furasem sărutul de la Elisabeth. Nutrisem gelozie și gânduri negre. Eram într-adevăr un ticălos.
— Imediat, am promis eu. Aproape am terminat. Pre gătește barca și vin și eu într-o jumătate de oră.

*

— Dar e suficient de întremat? a întrebat mama îngrijorată a doua zi la prânz.
Tocmai le spusese părinților despre planul nostru de a merge călare pe coline. Tata s-a uitat la Konrad, care-și mânca plin de entuziasm cârnații și cartofii Rosti.
— Uită-te la el, Caroline. Este sănătos tun. Nu văd de ce n-ar trebui să iasă la iarbă verde mâine.
Konrad arăta cu adevărat bine. Își recăpătase aproape toată greutatea pierdută și fața nu-i mai era trasă.
— N-o să facem nimic obositor, am spus eu, turnându-mi niște cidru. Vrem doar să pescuim puțin, să hoinărim pe dealuri și să avem un picnic tihnit.
— Și o să fie ultima zi a lui Henri cu noi, le-a reamintit Konrad, căci domnul Clerval se întorsese din călătoria sa. Petrecerea noastră de rămas-bun.
— Iar dacă se simte prea obosit, Konrad se poate to lăni pe o pătură ca un sultan, a spus Elisabeth, iar noi o să-l hrănim cu struguri și să-i facem vânt cu evantaiul.
— Prea bine, a oftat mama, atâta timp cât îmi promiteți să vă înapoiți înainte de apus. Henri, tu ești singurul cu scaun la cap. Las în sarcina ta întoarcerea în siguranță a tuturor.
— Vă dau cuvântul meu, doamnă Frankenstein, a spus Henri.
— Mulțumesc, mamă, a spus Konrad. Iar acum, ca să-mi dovedesc condiția fizică, o să-l zdrobesc pe Viktor la scrimă.
— Nu fi atât de sigur, am spus eu.

*

— Lovit! a spus Konrad.
— Punctul tău, am spus eu gâfâind, în timp ce ne re trăgeam în pozițiile de start.
De data asta nu era o partidă formală de scrimă, ci eram doar noi doi în sala armelor. Konrad dorise o singură partidă — prima după boala sa —, ca să vadă în ce formă era. Și, blestemat să fie, conducea! Trei lovituri față de cele două ale mele.
— *En garde!* am spus eu, pregătindu-mi floreta.
— *Allez!* a răspuns Konrad și am început să ne dăm târcoale.
Eu eram în atac, și îl priveam ca un șoim, știind că mai aveam nevoie de trei puncte dacă voiam să câștig.
— Ești foarte bun, Viktor, a spus Konrad.
— Fără partenerul meu obișnuit, mi-am ieșit din mână, am răspuns eu.
Mi-am adus aminte de ultimul nostru meci. Victoria mea împotriva lui fusese într-adevăr o minciună, căci atunci era bolnav.
— Trebuie să-ți spun ceva, a spus Konrad. M-am simțit vinovat că am ținut secret atâta timp. Noi doi n-ar trebui să avem secrete.
— Care-i secretul tău?
Mă bucuram că fața îmi era ascunsă.
— Sunt îndrăgostit de Elisabeth.
— Da?
Am lăsat floreta în jos, ca și cum aș fi fost surprins, apoi m-am avântat.
A parat slab și s-a lăsat descoperit loviturii mele. L-am nimerit în burtă.
— Bravo, a spus el, retrăgându-se.
Eram la egalitate acum.
— Ai știut? a întrebat el în timp ce ne dădeam în spate și ne pregăteam să reîncepem lupta.

— Aveam o mică bănuială, am spus eu precaut. Și îți împărtășește sentimentele?
— Pe deplin.
Cuvintele astea două m-au înjunghiat mai puternic decât orice floretă.
— Dar cum... Când s-a întâmplat?
Eu încă nu-mi dădeam seama cum putusem să fiu atât de neștiutor.
— Duminicile, când o duc la liturghie.
Am dat din cap. Avuseseră suficient timp singuri, de-a lungul ariilor.
Am vrut să-l rănesc cu următorul comentariu.
— Dar e ciudat, nu crezi? A crescut cu noi ca o soră...
— Dar nu e sora noastră, doar o verișoară îndepărtată.
— Într-adevăr, dar nu ți se pare puțin cam... de prost gust?
Ne-am privit prudenți, cu floretele pregătite.
— Chiar deloc, a spus el. *En garde!*
— Mă întreb ce-or să zică mama și tata despre asta, am spus eu gânditor.
— Ah, cred că mama știe exact ce simțim Elisabeth și cu mine.
— I-ai spus ei... și nu miel am exclamat eu, sincer rănit.
S-a avântat și am parat iute.
— Și-a dat seama, a spus Konrad. N-a trebuit să-i destăinui nimic. Și a fost foarte fericită. A spus că asta fusese de mult timp dorința ei și a tatei, ca Elisabeth să fie într-o zi mireasa unuia dintre noi doi și să facă parte pentru totdeauna din familia noastră.
— Vrei să te însori la șaisprezece ani? am exclamat eu.
— Când o să fim mai mari, bineînțeles.
— Din câte am auzit, am spus eu, pasiunile din ti nerețe sunt trecătoare. S-ar putea să simțiți amândoi altceva peste câțiva ani.
— Ascultă-te ce zici... cel care n-a fost niciodată îndrăgostit!
— De unde știi? am spus eu rece.
Lamele noastre s-au izbit, iar înainte ca el să se re tragă, i-am lovit vesta.
— Lovit! am spus eu.
— Ești înflăcărat, a spus el. Bravo.
Ne-am îndepărtat încă o dată unul de celălalt, gă fâind.
— Deci, ai fost îndrăgostit? a vrut Konrad să știe. De cine? Spune tot!
— Asta e treaba mea.
— Noi doi n-avem secrete.
— Tu ți-ai păstrat secretul, am spus eu. Și chiar des tul timp.
— Poate câteva luni, nu mai mult.
Nu asta îmi spusese Elisabeth, dar am tăcut. Nu eram chiar atât de nechibzuit, nu încă.
— Unul dintre noi, am șoptit eu.
— Ce?
— Ai spus că dorința mamei era ca Elisabeth să se că sătorească cu unul dintre noi. Nu-i așa?
— Da. De ce?
— Deci nu a avut o preferință anume?
Konrad și-a coborât garda pentru o clipă, dar a fost destul de rapid să parăze când m-am avântat.
— Și dacă, am găfăit eu, tu și cu mine am iubi aceeași persoană? Ce-ar fi dacă și eu o iubesc pe Elisabeth?
Ne dădeam târcoale prudenți.
— Dar n-o iubești.
— Presupune că o iubesc.
A dat din umeri.
— Ar fi o dezamăgire pentru tine. Pentru că mă iu bește pe mine.
Dintr-un acces de mânie, m-am avântat neîndemâ natic. Mi-a dat lama într-o parte și m-a lovit.
— Un punct, a spus el. Suntem la egalitate. *En garde!*
— *Allez!* am spus eu. Ești atât de sigur că te poate iubi doar pe tine? Ești cu atât mai bun ca mine?
— Viktor, n-am spus asta.
— Dar o gândești.
— De ce ești așa de furios?
— Pentru că lumea întotdeauna te iubește pe tine mai mult, am răspuns. Tu ești... o persoană mai fermecă

toare. Fără îndoială și mai amabilă.

A râs.

— N-am gândit niciodată asta.

Ne puneam la încercare, înainte și înapoi.

— Tu n-o iubești pe Elisabeth cu adevărat, nu? a spus el.

— Nu, am mințit eu.

Konrad s-a avântat și a înscris punctul învingător, exact în inima mea.

A oftat și și-a ridicat masca.

— E o ușurare. O partidă pe cinste. Dar tot nu sunt în formă. Trebuie să facem asta mai des.

Fratele meu ținuse un secret față de mine, iar acum eu țineam unul față de el.

Elisabeth va fi a mea.

Capitolul Zece Coborârea

— Cineva ar trebui să rămână în spate cu caii, a spus Konrad.

În ciuda faptului că harta lui Temerlin era minuțios întocmită, ne luase cam o jumătate de oră să găsim intrarea peșterii din dealuri. Era o crăpătură de mărimea unui om, într-o formațiune stâncoasă, ascunsă parțial în spatele unor tufișuri. Am descălecat cu toții și am început să descărcăm echipamentele din desagi.

— Caii se pot descurca și singuri, a spus Elisabeth. O să-i priponim, iar ei or să pască. Am văzut un pârau într-acolo, unde se pot adăpa.

— Cred că tu ar trebui să rămâi cu caii, a spus Konrad.

Am zâmbit în sinea mea, știind ce avea să urmeze.

— N-am de gând să fac asta! a spus ea indignată. Vik tor știe cât de capabilă sunt.

— Pot garanta asta de o sută de ori, am intervenit eu.

— N-am spus că n-ai fi..., a început Konrad.

— Atunci, te rog să nu mă insulti sugerând că n-ar trebui să vin. Rămâi tu cu caii, dacă poțezi.

— Am să rămân eu cu ei, a spus Henri, privind cu groază în ochi spre deschizătura peșterii. Am ceva probleme cu claustrofobia.

M-am uitat la Henri.

— Nu știam că suferi și de așa ceva.

— O, da, a spus el. Destul de rău. În combinație cu frica mea de înălțime și cu excesul general de imaginație, creează un veritabil taifun de spaimă.

— Un mod de exprimare foarte frumos, a remarcat Elisabeth, umplându-și desaga.

— Mulțumesc, i-a zis Henri. În orice caz, o să aveți nevoie de ceva aici în caz că vă rătăciți și trebuie să fiți salvați. Mi-am adus câteva cărți de citit.

— O idee excelentă, am spus eu, bătându-l pe umăr. Cât aștepți, poți să scrii și niște poezii.

— Desigur, a spus el, verificându-și ceasul de bu zunar. Acum e ora nouă dimineața. Pentru a ajunge la chateau înainte de asfințit, va trebui să vă întoarceți nu mai târziu de șase.

— Nouă ore, am spus. Mai mult decât suficient pentru o hoinăreală și puțin pescuit, nu-i așa, Konrad?

— Să nu fii surprins dacă ne întoarcem înainte de prânz, Henri, a spus el, punându-și desaga pe umeri.

— Aveți grijă, a zis Henri când mi-am prins teaca.

Doar gândul că aveam sabia la brâu mă făcea să mă simt puternic, de neînvins.

— Konrad, ai ceasul la tine? a întrebat Henri.

— Desigur, a spus el, dând din cap spre mine. Amân doi avem.

Am trecut prin crăpătură și, imediat după acel pas făcut, vara s-a evaporat. Piatra emana o răcoare străveche. Făcusem bine că ne îmbrăcasem gros. Peștera era mare și, în mod evident, deloc străină oamenilor.

Aproape de intrare, împrăștiată prin jur, se aflau niște rămășițe ale unor focuri de tabără, iar pe pereții de piatră se vedeau scrijelite nume și desene. În aer plutea și un miros de urină și de fecale de animale.

— Ți-e cumva grea desaga? a întrebat-o Konrad pe Elisabeth.

— Mă descurc, a spus ea.

A mea era în mod evident mai grea decât mi-ar fi plăcut. Afară, când eu și Konrad împărțiserăm echipamentul, ne asiguraserăm că desagile noastre erau cele mai grele.

Fără să spună ceva, Elisabeth și-a pus-o jos pe a ei și și-a scos fusta. Pe dedesubt purta o pereche de pantaloni.

M-a surprins uitându-mă lung la ea.

— Doar nu te gândeai că o să merg prin peșteră îm brăcată în rochie, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. E foarte logic, am spus eu, spe rând că nu-mi putea vedea roșeața din obraji.

Konrad a aprins felinarele.

— Așteaptă, am spus. S-ar putea să nu fie nevoie de ele.

Așteptasem mult timp acest moment. Am scos din rucsac un recipient de sticlă sigilat. Interiorul nu conținea nici ulei, și nici fitil, ci doar un bulgăre de materie albă de mărimea unui pumn.

— Ce e aia? a întrebat Elisabeth.

— Priviți, am spus eu, focul fără flăcără!

Am deschis un orificiu din laterala recipientului și, numaidecât, materia albă a început să lumineze cu o culoare verde, slab la început, apoi crescând în intensitate, aruncând o strălucire fantomatică prin peșteră.

Elisabeth a icnit, apropiindu-se.

— Cum face asta? Nu arde.

— Și nici nu oferă căldură. Are nevoie doar de puțin oxigen pentru a lumina.

Am închis orificiul, dar bulgărele continua, totuși, să arunce o rază de lumină verde.

— Cum ai făcut asta? a întrebat ea. E ceva miraculos!

— Polidori mi-a spus unde să găsesc rețeta.

— Devii un alchimist desăvârșit, Viktor, a spus ea, însă nu eram sigur dacă remarca ei era măgulitoare pe de-a-ntregul. Lumina asta e tulburătoare.

— Ba chiar deloc, am replicat eu. E doar unul dintre elementele pământului. Fosfor.

— Foarte impresionant, a spus Konrad. Dar eu cred că, pentru explorat, felinarele noastre sunt mai bune.

Mândria mă împingea să protestez, dar știam că avea dreptate. Flăcările felinarului erau mult mai luminoase.

— Nici nu voiam să-l folosim tot timpul, am mințit eu. Îl am aici doar în caz că felinarele noastre cedează... sau se udă.

Am pus recipientul înapoi în carcasa lui protectoare.

Cu toate cele trei felinare aprinse, i-am condus către fundul peșterii, având în mână harta lui Temerlin. Acolo se aflau trei tunele.

— Țsta e al nostru, am spus, arătând din cap spre cel din mijloc.

Folosindu-se de o bucată de cretă albă, Elisabeth a marcat bine colțul, iar noi am pornit pe drumul ușor înclinat. Am aruncat o privire scurtă în spate, spre raza de lumină naturală care venea dinspre gura peșterii, apoi mi-am mijit ochii în față, spre lumina felinarului.

Aveam noroc. Tunelele ar fi putut să fie de pământ, dar erau din piatră, cu tavane înalte, și noi trei puteam merge unul lângă altul — cel puțin pentru moment.

După zece minute, pasajul s-a deschis.

— Uite și a doua peșteră!

Tavanul era mai coborât aici și, imediat ce am intrat, ne-am oprit. Am aruncat o privire asupra hărții.

— Gaura era exact unde trebuia să se afle — în mijlocul podelei, ca un zâmbet diform.

Ne-am ghemuit aproape de margine. Un cui de esca ladă era înfipt în pământ.

— O fi al lui Temerlin? a întrebat Elisabeth.

— Trebuie să fie al lui, am spus eu, apucându-l bine și încercându-i rezistența. E încă solid.

— Crezi că a murit aici? a întrebat ea.

Trebuie să recunosc că mi s-a făcut pielea de găină.

— Dacă e așa, n-ar trebui, totuși, să fie aici și frânghia sa? am întrebat eu, ceea ce am crezut că era suficient de înțelept.

— A murit în altă parte, a zis Konrad liniștit. Altminteri n-am avea harta lui.

— Ai dreptate, a spus Elisabeth ușurată.

Konrad a scos din desaga lui un ciocan și un alt cui de escaladă.

— Mai bine să-l folosim pe-al nostru, nu crezi? m-a întrebat el.

— Desigur.

Am pregătit frânghia — aceeași funie înnodată pe care o folosiserăm în Sturmwald. Conform notițelor lui Temerlin, adâncimea găurii era de douăzeci de metri, cu mult mai mult decât înălțimea copacului cu zăgani.

L-am lăsat pe Konrad să-și înfigă cuiul în piatră, apoi am înfipt și eu un al doilea cui în apropiere, pentru o asigurare în plus. Citisem despre escaladări — biblioteca tatei chiar avea cărți despre absolut orice —, și acum am trecut frânghia prin ambele cuie, iar apoi i-am făcut un nod care avea să se strângă și mai mult sub

apăsarea greutății.

— N-ar trebui să treci capătul încă o dată? a întrebat Konrad, uitându-se cu atenție.

Enervat, mi-am ridicat privirea.

— Faci nodul alpin, nu? a întrebat el.

— Evident, i-am răspuns.

În mod cert, citise și el aceeași carte. Nu eram foarte surprins, însă iritat da, deoarece îmi pierdusem concentrarea și a trebuit să desfăc nodul și să-l fac din nou.

— Asta e, a spus Konrad.

— Știu că asta e.

Am legat un felinar la capătul funiei și l-am coborât cu grijă. Repede, am numărat lungimea și, la fel cum spusese și Temerlin, felinarul a ajuns jos după douăzeci de metri.

Eu am coborât primul, nod cu nod, îndepărtându-mă de lumina unui felinar și apropiindu-mă de următorul. M-am oprit ca să arunc o privire prin jur. Nu coboram într-un puț îngust, ci într-o uriașă catedrală de piatră. În lumina felinarului am zărit niște pereți dintr-o piatră umedă și strălucitoare, zimțați, sculptați în coloane și fride adânci, ca niște capele secrete. În anumite locuri, ciuperci verzi străluceau precum bronzul pătat de vreme.

Când am ajuns jos, mi-am dat seama că mă aflu pe un pedestal înalt, alcătuit din pietre așezate în trepte uriașe, care duceau către podeaua cavernei.

Mi-am dus mâinile la gură și am strigat:

— Teafăr și nevătămat!

Numaidecât, strigătul mi s-a amplificat și a reverbe rat în pereții ciudați, transformându-se în ceva de nerecunoscut și un pic înspăimântător.

Am dezlegat felinarul din frânghie, iar Konrad a ridicat-o înapoi, ca să poată coborî echipamentul. După aceea, Elisabeth a ajuns și ea jos, iar apoi fratele meu.

Am aruncat o ultimă privire frânghiei, singura noasă tră cale de ieșire. Iar apoi am început să coborâm treptele uriașe. Fiecare dintre ele era înaltă cam de un metru, și, clătinându-ne din cauza desagilor grele, am coborât cu grijă.

— Este o minune a naturii, a spus Elisabeth uimită, ridicându-și felinarul și privind înjur.

Am observat că tremura.

Înainte să pot spune ceva, Konrad a întrebat-o:

— Ți-e suficient de cald?

— Da, mulțumesc, a răspuns ea.

Aerul devenise mult mai rece.

— Am face mai bine să ne mișcăm, am spus eu, și am consultat încă o dată harta. Drumul nostru e pe-aici.

Elisabeth marca drumul cu cretă. Tunelul în care ne aflam era mai îngust, și acum trebuia să mergem în șir, cu capetele aplecate. La fiecare intersecție, mă opream să mă uit la hartă, iar Elisabeth însemna cu cretă alegerea noastră.

Ne-am continuat drumul mergând încet, deoarece podeaua era deseori denivelată, și uneori cobora brusc cu treizeci, patruzeci de centimetri. În același timp, mi-era teamă să nu ratăm vreo cotitură. Intersecțiile erau, în mare parte, evidente, însă alteori, noile culoare erau doar niște fante în piatră, ușor de ratat în întuneric. Harta lui Temerlin nu era constantă în dimensiuni, așa că eram deseori surprins de cât de repede ajungeam la anumite intersecții — sau cât de mult ne lua să ajungem la altele.

— Cât e ceasul? am întrebat.

— Zece și jumătate, a spus Konrad, spre uimirea mea.

Trecuse deja o oră și jumătate! Ne-am oprit să bem puțină apă din ploști și să mâncăm ceva, însă nu puteam spune că mi-era tare foame.

— La ce adâncime credeți că suntem? a întrebat Eli sabeth.

— E imposibil de apreciat, i-a răspuns Konrad.

Ne-am pornit din nou, mergând mereu în jos. Începeam să simt greutatea desagii mele, și am regretat că aduseserăm atât de mult echipament. În orice caz, Konrad nu s-a plâns deloc, așa că n-am făcut-o nici eu. Mi-am ținut ochii ațintiți asupra peretelui din dreapta al tunelului, deoarece următoarea cotitură acolo avea să fie.

— Vrei să preiau eu conducerea? a întrebat Konrad încet.

— Nu, acum m-am obișnuit, i-am răspuns tăios.

Cotitura mea a apărut în cele din urmă și, împreună cu ea, sunetul apei curgătoare.

— Excelent, am spus. Temerlin pomenește de asta. Un pârau care curge dintr-un perete.

Cu fiecare pas, sunetul apei creștea — și devenea tot mai evident că nu era doar un pârau. În lumina felina

relor noastre străluceau rotoacoale de ceață. Iar apoi, deodată, tunelul s-a lărgit, iar într-o parte am văzut o cascadă.

— E o cascadă adevărată! a exclamat Konrad.

Văzând-o, inima mi-a tresălit de bucurie — era mi nădat să văd o asemenea energie vitală în locul ăsta mort și stâncos. În același timp, eram și ușurat, deoarece asta însemna că harta era adevărată și nu ne dusesese într-un loc greșit.

— Probabil că e apă din topirea ghețarilor, a remarcat Elisabeth. A fost destul de cald în ultima vreme, în pofida anotimpului. Dar... cum facem să ajungem dincolo?

Cascada în sine nu ne bloca drumul — însă abisul în care cădea o făcea. M-am apropiat de margine și am pri vit în jos. Lumina felinarului nu ajungea foarte departe, și mă întrebam cât de adânc era hăul. De dedesubt se auzea un vag muget. De cealaltă parte a acestui abis, tu nelul nostru continua.

Am înghițit nodul din gât și am murmurat:

— Temerlin a scris că nu e mai mare decât o mică săritură.

— Asta e mai mult decât o mică săritură, a spus Konrad.

Am găsit locul în caietul de notițe.

— „O săritură mică, *viguroasă*.”

— Probabil că el era foarte viguros, a zis Elisabeth.

— Nu e o distanță chiar atât de mare, am spus. Un metru și jumătate?

— Aproape doi, a zis Konrad.

— Nu te apropia atât de tare, i-a spus Elisabeth, apucându-l de braț când el s-a aplecat să se uite peste margine. Piatra e udă. Ar putea fi lunecoasă.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să aduc o scândură, am murmurat.

— N-aveai cum să știi asta din notițele lui Temerlin, a spus Elisabeth cu blândețe în glas.

— Totuși, a zis fratele meu, dacă ne-ai fi împărțășit și nouă asta, am fi putut fi mai bine echipați.

Ne-am uitat unul la celălalt pentru o clipă, fără să spunem nimic.

— Avem de ales, a continuat el apoi. Putem să ne în toarcem să luăm ceva în genul unei punți... sau sărim.

Am tăcut cu toții. Îmi dădeam seama că nimănui nu-i plăcea ideea de a ne întoarce, în special mie.

Petrecuserăm deja mai bine de două ore sub pământ. Dacă ne întorceam, nu mai puteam spera să încheiem expediția în acea zi.

— Sărim! a spus Elisabeth.

Konrad a privit-o surprins.

— Ești sigură?

— Sunt o săritoare bună, a spus ea.

Era destul de adevărat. Crescuse cu noi și urmărise și fusese urmărită în jocuri interminabile.

— Dacă poate să muște un zăgan, atunci fără îndoială poate să și sară, am spus eu.

— Avem ceva funie ușoară, a spus Konrad. O să folo sim un cârlig de ancorare, și o să legăm fiecare săritor... pentru orice eventualitate.

Am vârat cuiul adânc în podeaua tunelului și am legat de el o bucată zdravănă din frânghie. Am înnodat celălalt capăt într-un fel de ham pe care fiecare dintre noi avea să-l poarte pe durata săriturii.

Eu aveam să sar primul. Mi-am lăsat jos desaga, mi-am strâns hamul la subsuori și m-am dat înapoi. Mi-am luat elan. M-am asigurat că mă înalț înainte să ajung pe margine, și am plutit deasupra crevasei, clipind des prin jetul cascadei. Am văzut podeaua tunelului apropiindu-se și am știut că reușisem. Am aterizat pe partea cealaltă, patinând puțin.

— Excelent! a strigat Konrad.

— Am aterizat chiar departe de margine, am spus când mi-am scos hamul.

L-am înfășurat și l-am aruncat înapoi. Konrad mi-a aruncat la rândul său un felinar, pe care l-am reaprins, pentru ca următorii săritori să poată vedea mai bine locul de aterizare.

Elisabeth era pregătită acum. Și-a luat avânt. Când a sărit, mi-am ținut respirația, deoarece arcul descris de ea în aer părea să fie prea strâns. Konrad, am văzut, pri vea intens, cu mâinile în jurul funiei, pregătit să strângă. Ochii lui Elisabeth erau fixați asupra mea cu o concen trare feroce. A aterizat exact pe marginea tunelului.

— Ha! Am reușit! a zis ea cu satisfacție în glas.

Dar în clipa următoare, piciorul i-a alunecat în spate, pe piatra umedă.

— Elisabeth! a strigat Konrad.

Ea s-a rostogolit în jos, către abis. Într-o clipă, aveam ambele mâini în jurul brațului ei, trăgând-o înspre

mine cu toată puterea. Am căzut pe podea, cu ea deasupra mea. Pentru câteva clipe, ea a rămas acolo gâfâind, respirându-mi fierbinte în ureche. Am ținut-o și mai strâns. Nu voiam să-i dau drumul.

— Mulțumesc, Viktor, a spus ea, ridicându-se și frecându-și genunchii zdreliți. Părea mai mult furioasă decât recunoscătoare. Mi-ai salvat viața.

— Atunci, poate că ai să mă ierți, i-am șoptit.

— Ești bine? a strigat Konrad.

— Da, deși a fost cât pe ce, a spus Elisabeth.

Konrad a aruncat înspre noi restul echipamentului înainte să sară la rândul ei. Aterizarea sa a decurs normal, și abia atunci, în vreme ce el își scotea hamul, Elisabeth a izbucnit în lacrimi. Konrad a cuprins-o în brațe.

S-a uitat la mine peste umărul ei și a spus:

— N-ar fi trebuit s-o aducem. E prea mult. Am fost necugetați și egoiști.

Elisabeth s-a smuls din îmbrățișarea lui, iar ochii umezi îi erau acum strălucitori.

— Pur și simplu m-am speriat, și am plâns — da, pro babil că lacrimile le curg mai ușor tinerelor femei decât bărbaților —, dar acum am terminat și sunt pregătită s-o pornesc mai departe. S-a șters la ochi. Încotro acum? a întrebat ea cu o voce calmă.

Și ne-am continuat drumul.

*

Am mers înainte. Am coborât mai adânc. Ceasul îmi spunea că amiaza era pe-aproape.

Tunelul nostru se îngusta treptat și a trebuit să mer gem în șir indian, trăgând desagile după noi. Simțeam o nouă înțelegere pentru Henri. Înainte nu mă deranja seră niciodată spațiile mici, însă labirintul ăsta de șobolani amenința să-mi taie respirația.

— A pomenit cumva Temerlin de asta? a întrebat Konrad în urma mea.

— Nimic. Poate că era prea ocupat să-și șteargă praful din ochi.

— Ești sigur că suntem pe drumul cel bun?

M-am uitat din nou pe hartă.

— Sunt sigur de asta. N-am ratat nicio cotitură.

Konrad a oftat.

— În regulă. Atunci, continuăm.

Un simț de responsabilitate m-a copleșit, la fel de apăsător ca și pereții de piatră. Nu-mi puteam permite să mă înșel. Dar după câteva minute, ca pentru a-mi confirma cele mai groaznice temeri, pereții tunelului au devenit încă și mai strânși.

M-am oprit.

— E o fundătură? a întrebat Konrad.

— Nu chiar.

M-am lipit cu spatele de o latură a tunelului, ca să poată vedea și el fanta deschisă în stânca din fața noastră.

Mi-am trecut felinarul prin ea.

— Se lărgește rapid de cealaltă parte, am spus.

— Dar putem să ajungem de cealaltă parte? a întrebat el.

— Cum ar fi putut un om în toată firea să treacă prin gaura asta? a întrebat Elisabeth când a văzut deschizătura.

— Probabil că Temerlin era foarte subțire, am spus eu.

Nu voiam să dau glas temerii mele, însă o simțeam puternic în piept.

— Am să încerc, a spus Konrad. Dacă eu pot să trec, atunci înseamnă că și tu poți.

Nu l-am contrazis de data asta. Era ceva în legătură cu deschizătura aia, ceva care mă înspăimânta.

— Și dacă voi puteți să treceți, a spus Elisabeth, eu în mod sigur n-o să am probleme.

Am privit amândoi cum Konrad a început să se împingă și să se contorsioneze și să-și strângă trupul prin gaură. Părea că nu avea să încapă vreodată, dar apoi, deodată, se afla de cealaltă parte.

— Nu-i atât de rău! a strigat către noi. Viktor, dă-mi felinarul și treci.

— Imediat, am spus, și am băut puțină apă din ploscă, dorindu-mi ca stomacul să înceteze să-mi mai chiorăie.

Există un singur loc suficient de lat pentru capul meu, și a trebuit să-l răsucesc cât se poate de nefiresc pentru a-l trece prin deschizătură.

— E... ca și cum m-aș naște din nou, am icnit în timp ce mi-am strâns umerii și am încercat să-i strecur din

colo de îngustarea osoasă a pietrei.

Nu puteam. Am încercat să mă strâng mai tare și să mă împing cu picioarele. Uram să mă gândesc la spectacolul pe care probabil i-l ofeream lui Elisabeth, mișcându-mi dezlânat picioarele, bălăbănindu-mi tot trupul. Însă rușinea mi-a devenit curând panică.

— Sunt înțepenit! am strigat.

— Poți s-o faci, a spus Konrad. Trupurile noastre sunt la fel.

— Tu ai mai pierdut din greutate, am replicat. Ești mai slab!

Dintr-odată, am simțit în mine o furie dementă. Eram un animal prins într-o capcană. Konrad mă pă călise! El mă împinsese înspre asta!

— Nu mă pot mișca! am zbierat. Nu pot respira!

— Fii calm, Viktor, am auzit-o pe Elisabeth spunând în spatele meu. O să te ajutăm.

Brațul meu stâng era pironit bine, iar dreptul se mișca fără folos. Eram la fel de neajutorat precum un nou-născut. Am simțit deodată ceva fierbinte în jurul șoldurilor și m-am întrebat, cu groază, dacă nu cumva făcusem pe mine. Apoi am simțit mâinile lui Elisabeth în jurul mijlocului meu.

— Ce faci? am strigat.

— Te ung cu grăsime, a spus ea.

— Ai adus grăsime?

— Pentru o asemenea situație. Am găsit în biblioteca tatălui tău o carte plină de informații despre explorarea peșterilor. Acum, Konrad, poți să tragi?

Konrad m-a apucat de brațul drept, și am simțit-o pe Elisabeth împingând din spate.

— Acum! a spus ea. Konrad, trage-l!

Pentru o clipă, nu m-am clintit, apoi am țâșnit îna inte, împiedicându-mă de fratele meu și căzând peste el. În timp ce ne descurcam picioarele, am început să râd isteric, de ușurare.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Mă simt minunat, am bolborosit eu. Cine nu s-ar simți ca mine?

— Ești nebun, a spus el, însă, nu după mult timp, râdeam amândoi incontrollabil.

— Băieți, când terminați..., a spus Elisabeth, trecând echipamentul prin deschizătură.

Apoi, fără efort, și-a strecurat silueta subțire și a ajuns lângă noi.

Ne-am așezat pentru câteva momente, aranjând lu crurile, mâncând câte ceva.

— E ciudat, a spus Konrad chicotind, deoarece mama mereu spune că m-am născut ușor, însă ție ți-a luat ceva timp.

— Doar două minute, am obiectat eu.

Elisabeth a clătinat din cap.

— Nu. Te-ai înțepenit.

Eu și Konrad am privit-o surprinși.

— Zău, Elisabeth, a spus el, asta e mai degrabă un su biect nedelicat pentru o tânără...

— Zău, Konrad, nu face pe pudicul, a spus ea.

— Chiar m-am înțepenit? am întrebat-o eu.

— Băieții nu-și amintesc niciodată de poveștile astea așa cum trebuie, a spus ea pufnind. Fetele da, deoarece noi știm că ne așteaptă și pe noi. Tu, a spus ea, uitându-se cu asprime la mine, aproape că ți-ai omorât mama.

— Nu mi-a spus niciodată...

— Erai răsucit exact invers, iar moașa a reușit cu greu să te întoarcă așa cum trebuie.

Am dat din cap fără să spun ceva. Privind înapoi spre deschizătură, am simțit un fior care nu avea nimic de-a face cu frigul de sub pământ. Mă bucuram să văd că, în față, tunelul se lărgea.

— Hai să mergem, am spus eu, dornic să las în urmă subiectul nașterii mele ciudate și amenințătoare cu moartea.

Nu-mi plăcea imaginea aceea cu mine, un bebeluș plângăcios — și nici nu voiam ca Elisabeth să mă soco tească așa.

*

Mai jos, tot mai jos. Treptat, tavanul s-a ridicat. Am mers ghemuiți, apoi doar aplecați, ca în final să stăm drept și să ne întindem, gemând ușurați.

— Acum, pe unde? a întrebat Konrad, deoarece tu nelul se desfăcea, deodată, în trei.

Primul cotea ușor în sus, iar celelalte două în jos — unul dintre ele destul de abrupt.

M-am uitat, cu groază, la hartă. Pe ea nu apărea o asemenea ramificație.

— Există doar un singur culoar marcat aici, am mur murat.

Konrad s-a apropiat de mine.

— Poate că n-o citești corect.

— Am arătat cu degetul locul unde ar fi trebuit să ne aflăm.

Ne-am rătăcit, a spus Konrad. Ar fi trebuit să mă lași să te ajut la orientare.

— Adică să te las să preiei conducerea expediției, i-am replicat tăios.

— Două perechi de ochi sunt mai bune decât una.

— Ochii mei sunt destul de capabili să citească o hartă, Konrad!

— Ai fost prea egoist cu ea, Viktor, a murmurat Elisabeth. Ai fi putut să ne lași să împărțim responsa bilitatea.

Asta m-a durut cel mai mult. Umiliința și gelozia mi-au sugrumat vocea.

— Îl consideri un conducător mai bun, nu-i așa?

— N-am spus asta...

Konrad a pufnit:

— Încăpățânarea ta ne-a făcut să ne rătăcim.

L-am împins cu putere către perete — pe fratele meu geamăn care, cu câteva săptămâni în urmă, fusese ținut la pat de febră. Și-a pierdut echilibrul și a căzut.

— Viktor! am auzit-o pe Elisabeth strigând peste bu buiturile din urechile mele.

Imediat, am fost copleșit de vinovăție și i-am întins lui Konrad mâna să se ridice.

— Ești bi...?

M-a apucat de braț și de umăr și m-a aruncat către perete, apoi s-a proptit în fața mea, cu ochii scăpărând de furie, cu pumnii ridicați. I-am strâns și eu pe-ai mei, pregătit să lovesc.

— Terminați! a strigat Elisabeth. Terminați amândoi!

Era atâta supărare și autoritate în vocea ei, că ne-am întors amândoi să o privim.

— Să nu îndrăzniți să puneți în pericol aventura asta! a spus ea.

Konrad a oftat adânc și a lăsat pumnii în jos.

— Aventura asta a ajuns la sfârșit. Trebuie să ne în toarcem.

— Să ne întoarcem? am exclamat eu.

— Să continuăm fără o hartă ar fi o nebunie curată.

— Elisabeth poate marca fiecare cotitură cu cretă!

— Ssss! a spus ea.

— Nu mă sâsâi! am strigat eu.

— Aud ceva! a spus Elisabeth.

Am ascultat. De undeva foarte, foarte departe se auzea un murmur coborât. Pentru o clipă, în care mi s-a făcut pielea de găină, mi s-a părut că niște oameni vor beau în șoaptă.

— Apă, a spus Elisabeth.

Konrad a încuviințat din cap.

— Dar de unde?

Pe rând, a mers câțiva metri în fiecare tunel.

— Cred că ăsta e, a spus Konrad din pragul culoaru lui care urca.

— Nu, e ăsta, a spus Elisabeth, stând în tunelul cel mai abrupt. Zgomotul se aude cel mai bine aici. Viktor, tu ce crezi?

Le-am încercat pe toate trei. Era imposibil să mă ho tăresc, deoarece acum aveam impresia că aud zgomotul apei peste tot.

— Nu știu, am spus înfrânt.

— Eu da, a zis Elisabeth. Iazul ne așteaptă pe aici.

Konrad s-a uitat la ea, apoi la mine.

— Am încuviințat.

— Am încredere în ea, am spus.

— Prea bine. Putem oricând să ne întoarcem în caz că nu găsim nimic. Elisabeth, marchează cotitura.

— Triumfătoare, a început să traseze cu creta pe piatră.

— Sunteți norocoși să aveți urechile mele împreună cu voi.

— Suntem norocoși să te avem pe tine toată cu noi, a spus Konrad, și a primit un chicotit de la ea.

Mi-aș fi dorit și eu să fiu atât de priceput la compli mente frivole.

Am pornit prin tunel, iar clipoceala se auzea din ce în ce mai tare.

— Vedeți? a spus Elisabeth. Am avut dreptate.

Deodată, tunelul cotea brusc în sus.

— Podeaua e umedă aici, a spus Konrad.

Mi-am trecut degetele peste piatra lunecoasă.

— Și pereții, am adăugat eu.

Am continuat să urcăm câteva minute, gâfâind. Apoi, tunelul a devenit drept, deschizându-se înspre malul stâncos și înclinat al unui iaz întins.

— L-am găsit! a exclamat Elisabeth.

Suprafața lui nu era nemișcată, așa cum îmi ima ginasem, ci ușor încrețită, de parcă era străbătut de curenți nevăzuți.

— Nu pot să-i văd fundul, a spus Konrad, ținând feli narul întins.

— Lumina! am spus, amintindu-mi. Micșorează fla căra. Nu vrem să speriem *coelacantul*!

În vreme ce felinarele noastre scădeau în intensitate, o nouă lumină se iveaua în peșteră, deoarece pereții și tavanele erau smălțuite cu un fel de mineral ciudat care emitea o culoare purpurie de amurg.

— Mă întreb cât de adânc e, am șoptit, privind către apa întunecată.

Oare lacul era unica sursă, sau mai exista și o alta, și mai adâncă, alimentată de cascadă? În timp ce priveam lung la suprafața iazului, o parte din el a licărit și o si luetă albastră s-a mișcat dedesubt, iar solzii ei au strălucit în lumina vagă.

— El e, am spus eu cu respirația întretăiată. *Coela cantul*!

Nu se zărise decât o clipă, iar apoi creatura dispăruse în adâncuri. Ne-am privit, zâmbind. Reușiserăm.

Coborâserăm în peșteri și găsiserăm iazul, iar acum nu ne mai rămânea decât să prindem peștele!

— N-am reușit să-i apreciez mărimea, a spus Konrad.

— A fost prea rapid, am încuviințat eu.

— Era de un albastru închis superb, a șoptit Elisa beth. Ați văzut petele alea albe?

Degrabă, eu și Konrad am asamblat undițele. În acea dimineață, când Wilhelm și Ernest ne văzuseră cărând echipamentele, începuseră să caute prin grădină după râme. Nu-și dăduseră seama că noi aveam nevoie de o momeală mult mai substanțială pentru ceea ce doream să prindem. Conform spuselor lui Polidori, coelacantul mănâncă alți pești, fiind la fel de mari precum niște cal mari mici. Însă îi lăsaserăm pe frații noștri mai mici să ne aducă gălețile lor cu râme, promițându-le că le vom aduce la schimb trofeul nostru. Luaserăm fir gros de pescuit, deoarece știam de la Polidori că acest specimen de pește era mare.

Am pus în cârlige știucile pe care le cumpăraserăm de la un negustor local de pește după ce plecaserăm de la chateau. Apoi le-am aruncat în diferite părți ale iazu lui și am început să derulăm firul. Se ducea din ce în ce mai adânc, până ce mi s-a făcut teamă că o să rămânem fără fir înainte să atingem fundul.

— Pe puțin treizeci de metri, a spus Konrad în cele din urmă, ridicând puțin firul.

— O să mănânce? a șoptit Elisabeth. Ce ne facem dacă și-a potolit deja foamea?

— N-o să reziste unei asemenea prăzi ușoare, am murmurat încrezător.

Dar pe când minutele treceau, nu mai eram atât de siguri. Poate că acestei creaturi nu-i plăcea știuca. Mi-a sărit apă pe vârfurile ghetelor, și m-am dat înapoi câțiva pași.

Deodată, undița mea a zvâcnit, iar firul a început să se întindă.

— A mușcat! am strigat eu.

— Nu-ncerca să-l oprești acum! m-a avertizat Konrad.

Am privit locul unde firul meu intra în apă. *Coela cantul* se mișca iute, rotindu-se în adâncul iazului.

— O să-mi ia tot firul curând! am spus, ochind agitat mulineta.

Ușor, am tras mai cu putere de undiță, și a trebuit să mă las pe spate cu toată greutatea. Nu-mi plăcea să cer ajutor, dar n-aveam de ales.

— O să am nevoie să mă țineti amândoi, am spus. E prea puternic!

— Vin! a spus Konrad, și...

Chiar în acel moment, vârful undiței sale s-a arcuit în jos, și mulineta lui a început să se rotească la viteză maximă.

Firele noastre, am observat, erau îndreptate în aceeași direcție.

— Ne-a luat ambele cârlige! a strigat Konrad.

Am simțit încordarea undiței mele slăbind. Asta era, într-adevăr, o veste bună.

— Acum are doi cu care să se lupte! am spus.

— Băieții Frankenstein or să-l biruie! a strigat Kon rad. Lasă-l! să obosească.

— Bine, bine! am spus, simțind o undă de euforie.

Nu mă gândeam la Elisabeth sau la gelozia mea — ci doar la faptul de a lucra împreună cu fratele meu geamăn.

— Cred că începe să încetinească, a remarcat Konrad după câteva minute.

— Acum, ușor, am spus, și am început amândoi să învărtim firele pe tambur.

Mi-am simțit picioarele ude și, când m-am uitat în jos, am văzut din nou că apa îmi trecea peste ele.

— Konrad, am spus eu, cu pulsul crescând. Apa se ri dică.

— Poftim?

S-a uitat la mine confuz, apoi și-a privit ghetetele, ude până la gleznă.

Mi-am dat seama că, fără să știm, ne dăduserăm înapoi foarte aproape de peretele cavernei. Nu prea mai aveam unde să ne retragem.

— Probabil că iazul se umple pe dedesubt, a spus Elisabeth. Cascada aia...

S-a grăbit să tragă înapoi desagile, ca să le ferească de apă.

— N-avem prea mult timp la dispoziție, a spus Kon rad. Crește cu repeziciune.

— Dacă depășește marginea, a spus și Elisabeth, o să umple tunelul.

— Temerlin n-a pomenit de asta, am murmurat eu.

Dar atunci mi-am amintit de podeaua și de pereții uzi când ne apropiasem. Prin urmare, nu era un fenomen rar.

— O să avem peștele în orice clipă, am spus, lăsându-mă pe spate pentru a-i testa forța.

— E clar că obosește, a fost de acord Konrad.

— Uitați-l! a strigat Elisabeth, arătând cu degetul.

Din nou, silueta albastră strălucea sub suprafața apei, însă de data asta s-a oprit o clipă — și, pentru prima dată, i-am văzut mărimea completă. Am înghițit în sec.

— Are doi metri!

— O să-l luăm, orice-ar fi! a spus Konrad. Nu se mai zbate. Hai să-l ridicăm.

Deodată, coelacantul a dispărut, firul lui Konrad s-a rupt, și puterea peștelui se afla în mâinile mele. Instinctiv, proteste, am apucat mai strâns undița și, într-o cli pită, am fost tras de pe marginea stâncoasă. Am zburat șase metri prin aer, apoi am aterizat în iaz.

Contactul cu apa rece a venit ca o lovitură de ciocan. Tot ce-am putut face a fost să-mi țin capul deasupra și să-mi umplu plămânii cu aer. Mă simțeam ca un vapor prins în gheață, distrus încetul cu încetul. Undița îmi scăpase de mult din mâini. Îmi auzeam vag numele stri gat, vocile reverberând peste tot. Hainele și ghetetele mi erau îngreunate de apă. Încet, m-am întors cu fața spre mal, spre felinare, spre Konrad și Elisabeth.

Am încercat să dau din picioare, dar abia puteam să mi le mișc. Îmi amortiseră deja? Apoi am simțit cum ceva se strânge dureros în jurul lor, și mi-am dat seama că erau înfășurate în rotocoale întregi de fir de undiță adunate acolo de coelacantul care se învătea în jurul meu. Mi-am trecut brațele ude prin apă, lovind din picioare în sus și-n jos precum coada unui pește.

— Viktor! Nu te mișca! a strigat Elisabeth.

— Ce-i? am icnit.

— O să creadă că ești un calmar! Și ei cu calmari se hrănesc!

Am privit cu groază în jurul meu. Iar apoi, deodată, peștele a trecut iute pe lângă mine, la nici jumătate de metru distanță. Lungimea lui era considerabilă, însă lă țimea era la fel de îngrijorătoare. Cât de mult putea să înghită? Se părea că îi lua o veșnicie să treacă — iar apoi a început să se învărtă în jurul meu.

— Konrad! am strigat. Sabia mea!

L-am văzut căutând prin echipamentul meu și sco țând sabia. Mi-a aruncat-o. Lama a scânteiat în lumina felinarului, și am prins mânerul în mâna mea rece ca gheața.

— Viktor, vin acum! a strigat el.

Și-a scos ghetetele și cămașa. Apoi și-a înșfăcat propria sabie.

Coelacantul a brăzdat apa, atât de aproape încât m-a zgâriat, iar solzii lui zimțați s-au frecat de hainele mele — și probabil și de carnea mea, însă mi-era atât de frig, că n-am simțit nimic. L-am înjunghiat de două ori cu sabia, dar am văzut-o cu groază ricoșând, ca și cum aș fi lovit o armură. Flancul muscular al peștelui m-a lovit. Am intrat cu capul sub apă. Am scăpat sabia din mână. M-am înecat cu apa rece, și m-am ridicat la suprafață scuipând, fără armă.

Peștele venea direct către mine acum, cu gura larg deschisă, din ce în ce mai larg. Nu avea prea mulți dinți, însă cei pe care-i avea păreau foarte ascuțiți. Am bătut din picioare, încercând să-l îndepărtez. Fără efort, mi-a

împins picioarele într-o parte cu capul, iar apoi s-a apropiat de torsul meu.

Înainte să-mi pot ridica pumnul ca să-l lovesc în cap, mi-a luat tot brațul în gură. Dinții i s-au închis în jurul bicepsului meu, fără să-l sfâșie, fără să-l mănânce, pur și simplu strângându-l. Am urlat de durere. Gura lui cărnosă se contracta și sugea, încercând să mă tragă mai adânc.

Am auzit un pleoscăit și, câteva secunde mai târziu, Konrad a apărut la suprafața apei lângă mine, întocmai ca un erou grec, cu fața părând de alabastru din cauza furiei și a frigului. În mână avea propria lui sabie.

— M-a prins! am strigat eu.

Am încercat din nou să-mi trag brațul, însă dinții peștelui erau vârâți în carne și fiecare mișcare era o adevărată agonie. Cu pumnul liber izbeam peștele în cap, însă nu părea să simtă nimic. Gâttejul sugea și se contracta, umed, în jurul brațului meu.

Konrad a lovit coelacantul. Primele două lovituri au ricoșat, însă a treia a pătruns adânc. Și totuși, spada părea să nu aibă vreun efect asupra brutei. Konrad și-a scos sabia și și-a tras brațul în spate pentru o altă lovitură.

— Unde să țintesc? a strigat el.

— În ochi! a țipat Elisabeth de pe mal.

— Ai grijă la brațul meu! am urlat către Konrad, de frică să nu mă taie. Grăbește-te!

— Nu te mișca!

— Nu pot să nu mă mișc! am zbierat. Îmi mănâncă brațul!

Konrad și-a înfipt sabia în ochiul drept al peștelui. *Coelacantul* s-a zvârcolit violent și a deschis gura, iar eu mi-am retras brațul amorțit.

Konrad l-a mai lovit o dată cu spada, o superbă lovi tură de jos în sus, trecând prin gura deschisă a creaturii și ajungând către creierul ei mic. Peștele a mai avut un spasm, și apoi a rămas nemișcat, întorcându-se pe-o parte.

— Haide, să mergem înapoi.

Konrad m-a ajutat să mă târăsc pe mal, iar apoi s-a întors să recupereze peștele. Elisabeth m-a tras peste margine, care acum era acoperită de câțiva centimetri de apă.

Brațele și picioarele mi erau prea reci ca să le pot îndoi. Elisabeth m-a ajutat să mă ridic în picioare. Din fericire, găsise o lespede adâncă sus pe perete, unde pusese desagile noastre. Acum a tras dintr-una o pătură uscată.

— Scoate-ți cămașa! mi-a ordonat.

Degetele mele amorțite nu reușeau să se descurce cu nasturii, așa că a început ea să-i desfacă. Am privit-o în delung, fermecat de frumusețea ei. Apoi, exasperată, pur și simplu a rupt toată cămașa umedă.

I-am văzut privirea alunecând către brațul meu drept, și m-am uitat și eu acolo. Uitasem, de fapt, de rana mea, deoarece frigul amorțise toată durerea. Acolo se aflau trei spintecături albastre triunghiulare, unde dinții coelacantului pătrunseseră și mă ținuseră. În rest, pielea era albă, însă în timp ce priveam, culoarea a început să revină și, odată cu ea, rănilor se umpleau, încet-încet, de sânge.

Elisabeth mi-a pus pătura pe umeri.

— Usucă-te, mi-a spus ea.

Din desaga ei a scos niște bandaje și o sticlă de un guent antiseptic, pe care mi l-a aplicat pe răni înainte să înfășoare bine pânza în jurul brațului meu. Acum tre muram violent.

S-a apropiat mai tare și m-a îmbrățișat, frecându-mi spatelul și umerii.

— Îmi place asta, am murmurat printre dinții care-mi clănțăneau.

Konrad a ajuns la mal, gâfâind de oboseală, trăgând peștele după el. A fost nevoie de toți trei să-i scoatem trupul de doi metri pe margine.

— Am reușit! a exclamat Konrad, apucându-mă de umeri.

— Eu am fost doar momeala, am zis.

— Apa începe să inunde tunelul! Trebuie să mergem! a spus Elisabeth alarmată.

Nu se punea problema să luăm tot peștele. Polidori spusese că dacă îi duceam capul era mai mult decât suficient, așa că fratele meu geamăn a început să-l taie cu sabia.

— Grăbește-te! a strigat Elisabeth.

În cele din urmă Konrad i-a desprins capul, l-a înfășurat bine într-o mușama și l-a băgat în desaga lui.

Am mărit lumina în felinare și am pornit-o grăbiți, deoarece apa ne ajungea până la genunchi acum. Când tunelul a început să coboare, apa împingea cu putere în picioarele noastre și, după câteva minute, ne ajunsese la mijloc.

— Nu, a șoptit Konrad, privind în depărtare.

Apoi am văzut. În punctul cel mai de jos al tunelului, înainte să urce abrupt, apa era aproape de tavan. Dru-
mul ne era blocat.

— Fugiți! am strigat.

Era imposibil să fugim, încărcăți cu bagaje și în apă până la subsuori. Elisabeth s-a împiedicat și aproape că
a dispărut în apă, iar felinarul i s-a stins imediat. Cu brațul cel bun am prins-o și am ridicat-o în picioare. În
față, tunelul era aproape închis. Întinam cu toată puterea și viteza, cu apa rece ca gheața aproape până la gât.

Eu și Konrad țineam felinarele sus de tot. Nu mai aveam decât câteva secunde înainte ca apa să ne acopere
capetele.

— Trebuie să trecem pe acolo! a strigat Konrad. Mai sunt doar câțiva metri până ce culoarul urcă din nou de
cealaltă parte!

— Curentul apei o să ne împingă cu viteză! am spus. Mergeți, mergeți acum!

Apa îmi ajunsese la gură.

— Țineți-mă! a strigat Elisabeth, întinzând mâinile spre noi.

Felinarele ni s-au stins, iar întunericul a devenit mai intens decât orice cunoscusem vreodată. Mi-am ținut
respirația și m-am lăsat sub apă, pe jumătate înotând, pe jumătate mergând cu greu, ținând strâns felinarul.
Mâna mi-a alunecat din cea a lui Elisabeth. Apa rece ca gheața se agita și mă împingea — și temerea mea cea
mai mare era că o să mă răsucescă și o să mor înecat.

Cumva, podeaua tunelului se ridica? Era greu să-mi dau seama, din cauza întunericului și a frigului cumplit.
Am înaintat cu greu, până ce n-am mai putut respira, iar apoi m-am ridicat, lovind cu mâinile. Apă. Și mai
multă, iar apoi...

Aer! Era aer?

Mi-am înălțat capul și am respirat greoi. Am mers cu greu înainte, cu apa încă până la umeri și ridicându-se
cu repeziciune.

— Konrad? Elisabeth?

— Aici! a răsunat vocea fratelui meu. Elisabeth?

S-a auzit o pleoscăitură, iar apoi o tuse.

— Viktor! Konrad!

— Suntem aici, a spus Konrad, și am simțit niște mâini lângă ale mele, fiecare dintre noi întinzându-se
pentru a-i prinde pe ceilalți.

— Înainte! am strigat. Apa încă se mai ridică!

— În sus, a spus găfăind Konrad, la intersecție, e un alt tunel care coboară...

— ... și apa o s-o ia pe-acolo, am terminat eu în locul lui.

Am înaintat, înfrigați, uzi leoarcă și epuizați. Însă nu puteam încetini, deoarece apa era încă la nivelul
umerilor și gâturilor noastre. M-am luptat pentru fiecare pas, pentru fiecare gură de aer. Ne strigam unii pe cei
lalți, ca să ne asigurăm că încă eram acolo, în viață.

Treptat, apa mi-a ajuns la talie, apoi la gambe, și apoi, deodată, o ultimă efortare și m-am poticnit, căzând
pe o piatră umedă. M-am târât mai departe, în patru labe, până ce podeaua de sub mine a devenit uscată.

— Pe aici! am țipat.

— Suntem toți? a strigat Konrad.

— Aprindeți felinarele! a spus Elisabeth.

— N-are rost, l-am auzit pe Konrad spunând. Fitiile sunt îmbibate de apă. Viktor...

— Stați puțin, am spus, bâjbâind prin desaga mea.

Am strâns în mâini carcasa udă și, cu grijă, am scos recipientul de sticlă. Deodată, tunelul era scaldat într-o
lumină verde.

— Suntem bucuroși acum... de focul fără flacăra..., nu-i așa? i-am spus lui Konrad, cu dinții clănțănindu-mi.

— Bucuroși fără îndoială, a spus el.

— Ești un geniu, Viktor! a zis Elisabeth, iar cuvintele ei m-au încălzit.

În spatele nostru am văzut apa, încă ridicându-se din tunel, curbându-se într-un torent înspumat, șerpuit,
pentru a plonja în celălalt culoar coborâtor. Pentru o clipă, am rămas cu toții acolo, privind, amorțiți și obosiți.

Lumina e minunată, a spus Elisabeth, dar s-a gândit vreunul dintre voi să aducă haine de schimb?

Am clătinat amărât din cap, și la fel a făcut și Konrad. Cum de nu ne gândiserăm la așa ceva?

— În cartea aia despre peșteri pe care am citit-o, a spus Elisabeth tremurând, scria că cele mai multe decese
sunt cauzate de umezeală și frig. Așa că am pre-gătit un sac rezistent la apă și am pus în el niște schim buri
pentru mine... și pentru voi.

— Elisabeth..., am murmurat, și am rămas fără grai din cauza recunoștinței și a admirației.

— Îți mulțumim, a spus Konrad.

— Acum, a zis ea, căutând prin desagă și scoțând haine uscate pentru noi, dați-vă jos hainele ude. Ștergeți-vă cât puteți înainte să vă îmbrăcați cu astea curate și uscate. S-a uitat la noi nerăbdătoare. Haideți odată! N-am să trag cu ochiul, și nici voi să n-o faceți.

S-a întors cu spatele la noi și s-a îndepărtat puțin în tunel pentru a se schimba.

Tremurând, m-am dezbrăcat, încercând să mă șterg cât de bine puteam. În lumina verde probabil că arătam ca un goblin uscat. Chiar înfrigurat cum eram, a fost ne voie de multă voință să nu întorc ușor capul și să arunc o privire către Elisabeth.

— Ce păcat că nu putem face un foc să ne încălzim, a spus ea după ce ne-am schimbat cu toții.

— Trebuie să ajungem la suprafață pe cât de repede putem, am spus.

Mi-era frig chiar și în hainele uscate. Iar ghețele noastre încă erau ude, însă în privința asta nu puteam face nimic.

— Cât e ora? a întrebat Elisabeth.

Konrad a băgat mâna în buzunar și și-a scos ceasul.

Cadranul a crăpat. Viktor, al tău în ce stare e?

Când l-am scos pe al meu, am văzut că era plin de apă, iar acele stăteau nemișcate la ora trei. I l-am arătat fratelui meu.

— Atunci, probabil că e patru, a spus.

— Ne-a luat trei ore să ajungem aici, am zis eu, și asta a fost la coborâre, și când eram odihniți.

— Să mergem, a spus Elisabeth. Efortul o să ne în călzească. Iar fabuloasa ta lumină verde o să ne ajute să nu ratăm niciunul din semnele mele.

Ne-am început marșul în liniște. Nu puteam vorbi nici dacă aș fi vrut s-o fac, deoarece dinții îmi clănțăneau violent. Din când în când, făceam eforturi să înghițim niște mâncare udă leoarcă și să bem apă rece din ploști.

Un pas în fața celuiilalt. Nu știam dacă începeam ușor-ușor să mă încălzesc, sau amorțeam și mai tare. Nu eram sigur de ceea ce simțeam — până când m-am tre zit deodată în genunchi, cu Elisabeth lângă mine.

— Rănile îi sângerează tare, i-a spus ea lui Konrad.

— Nu e nimic, am spus eu.

— Aproape că ai leșinat, Viktor.

A scos din desaga ei bandaje noi și le-a îndepărtat pe cele pătate de sânge. Mi-a pansat din nou rana, iar eu m-am ridicat.

— Ești bine? m-a întrebat Konrad.

— Haideți să plecăm de-aici, le-am spus.

Aici, jos, timpul părea să nu existe. Pietre antice, pești antici. N-aș fi fost surprins dacă la suprafață trecuse deja un secol. Aș fi putut fi somnambul, chiar și când m-am strecurat din nou prin deschizătura îngustă a tunelului și am sărit din nou pe deasupra abisului cascadei. Și apoi din nou înainte.

Aveam la noi capul de *coelacant*. Asta îmi repetam întruna în timp ce mergeam, târându-ne trupurile din măruntaiele pământului. Numai asta mă făcea să pășesc mai departe.

Când am ajuns la peștera cu frânghia noastră, aproape că am plâns — de mulțumire și de disperare, deoarece mă temeam că n-o să mai am puterea să mă cațăr din nou pe ea. M-am așezat pe treapta cea mai de jos a pedestalului de piatră pentru a-mi recăpăta răsu flarea.

— Viktor! Elisabeth! Konrad!

Vocea venea de deasupra și, împreună cu ea, flacăra unei torțe.

— Henri? am strigat eu. Henri!

Am privit în sus și i-am văzut fața aplecată deasupra puțului. Era imposibil să-mi închipui o imagine mai plă cută de-atât.

— Ați stat atât de mult! a strigat el către noi. E aproape ora nouă! Am fost înnebunit de grijă!

— Suntem aici, Henri! a spus Konrad. Triumfători! Dă-ne o mână de ajutor și o să fim cu toții sus imediat!

Capitolul Unsprezece

Arest la domiciliu

L-am trimis pe Henri direct la Geneva, cu capul de *coelacant*. Porțile orașului se închideau la zece seara, și nu aveam timp de pierdut. Voiam să fie dus la Poli dori cât se putea de repede.

Le spuseseam părinților noștri că Henri cel mai pro babil avea să se ducă direct acasă după excursia noastră,

ca ei să nu intre la bănuiele atunci când ajungeam la château fără el. Am mers în grabă spre casă, deoarece se învârtă foarte repede și știam că părinții aveau să fie îngrijorați — și, cel mai probabil, furioși.

— Or să ne ia la întrebări, am spus eu când ne-am apropiat de grajduri, aducând caii la trap. Nu trebuie să le spunem prea multe. Suntem uzi deoarece am căzut în apă în timp ce pescuim.

— N-avem niciun pește ca să putem demonstra asta, a remarcat Elisabeth.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, am spus. Însă nu mai avem ce face acum. Am pescuit doar de distracție. Și am întârziat deoarece am pierdut noțiunea timpului.

Și cel mai important, a spus Konrad, este să nu po menim nimic de Polidori sau de expediția noastră.

Mama și tata probabil că așteptaseră să audă caii ve nind, deoarece au apărut în curte înainte chiar să descăleacă. Văzându-ne, mama a izbucnit în lacrimi și ne-a certat, apoi ne-a îmbrățișat. Suferința ei m-a făcut să mă simt pentru prima oară în viață rușinat.

Am încredințat caii grăjdurilor și am fost conduși în casă.

— Ați îngrijorat-o la culme pe mama voastră, și pe mine la fel, a spus tata supărat.

Când mi-am dat jos haina, mama a icnit.

— Viktor, brațul tău!

M-am uitat la pata de sânge de pe cămașă.

— O rană neînsemnată, zău, am spus eu, bucuros pentru șansa de a părea curajos în fața lui Elisabeth.

— Trebuie să-l chemăm pe doctorul Lesage, a spus mama.

— N-o să putem da de el până în zori, a spus tata. Am să mă îngrijesc eu de rană. S-a întors spre Schultz, ma jordonul nostru, și i-a spus: Konrad și Elisabeth or să aibă nevoie imediat de o baie caldă. Dă-le amândurora câte un păhărel de coniac. Și pune-le încălzitoare de pat între așternuturi, te rog.

— Prea bine, domnule Frankenstein, a spus Schultz.

Am privit cum fratele meu și Elisabeth erau conduși, supuși ca niște copii mici, către băile lor separate.

Tata s-a întors spre mine.

— Vino în biroul meu!

Mama a dat să ne însoțească, însă tata s-a uitat la ea și a clătinat din cap.

— Ajunși în biroul său, m-a așezat la masa lui mare de lucru din lemn de stejar și mi-a spus să-mi scot cămașa. Așa am făcut, iar el mi-a îndepărtat bandajele de pe braț.

— Ai fost mușcat, a spus el calm.

Mi-am dres vocea.

— Da, am spus. De un pește. Unul mare.

Tata a luat dintr-un dulap o valiză mică și a scos din ea o bucată curată de pânză albă, pe care a întins-o pe birou. Apoi a așezat pe ea ghemotoace de bumbac, un pachet de ace și un mosor cu ață. Am știut dintotdeauna că tata avea niște cunoștințe impresionante, însă nu știam că era capabil și de operații simple.

A umplut un păhărel cu coniac și l-a pus lângă mine, pe birou.

— Poate vrei să te întărești puțin, a spus el.

— Sunt bine, am spus eu cu gura uscată.

— În regulă. Întinde-ți brațul!

A luat un flacon transparent, i-a scos capacul și a turnat puțin lichid direct pe fiecare din rănilile mele. Era mai rău decât să fiu mușcat. Durerea mi-a pătruns în braț, și am scos un strigăt.

— Alcool pentru dezinfecție, a spus tata, înainte să cos. A luat un ac și a început să treacă ață prin gaură. Ce v-a făcut să coborâți sub pământ?

— Sub pământ? am spus eu răgușit, complet surprins.

— Am aruncat o privire în desagile voastre, a spus el, și am găsit un felinar și un recipient cu ulei.

Ce prost fusesem! Mi-am ales răspunsul cu grijă:

— Auziserăm povești că sub pământ se află un iaz unde am putea zăări un *coelacant*.

— N-au dispărut? a întrebat tata, băgând acul în carnea mea.

Am tresărit, însă m-am abținut să mă vait.

— Nu, am gemut în timp ce acul era trecut dintr-o parte într-alta a răniei. Trăiesc... pe fundul lacului... și... își petrec zilele în iazuri subterane.

— Și ai fost mușcat în timp ce încercai să-l prinzi?

Am respirat adânc.

— Da, tată.

A mai făcut două cusături, închizând prima rană, iar apoi a legat firele și le-a tăiat cu foarfeca.

Încăperea se învârtea ușor cu mine. Tata mi-a întors brațul ca să poată lucra la a doua mușcătură.

— A fost un lucru necugetat, am spus eu, sperând să-l distrag de la interogatoriul său calm. Îți promit că n-o să mai pun niciodată piciorul în peșterile alea. Îmi pare rău.

— De ce ai încercat să prinzi peștele? a întrebat tata.

— Să prinzi o asemenea raritate... — am gemut. Am crezut că o să fie ceva deosebit.

— Se pare, a spus tata, că intenția voastră a fost încă de la început să explorați peșterile alea.

N-am spus nimic. Nu puteam gândi limpede. Dure rea creștea, și odată cu ea și sentimentul meu de vino vâție. Mă întrebam dacă nu cumva Elisabeth și Konrad erau supuși de mama unui interogatoriu asemănător. Cel puțin, lor nu li se cosea carnea sfâșiată. Ei puteau să tacă. Am întins mâna spre paharul de coniac, însă tata l-a mutat departe de mine.

— Da, tată, ăsta era planul nostru.

— Ne-ați indus în eroare în mod deliberat pe mine și pe mama voastră.

Am scâncit când acul mi-a pătruns din nou în carne.

— Tată, durerea e...

Am întins mâna spre coniac, dar, din nou, m-a oprit.

— De asemenea, ai vizitat din nou Biblioteca întune cată.

N-am spus nimic.

— Viktor, da sau nu?

— Da, așa e, am spus abia auzit. De unde știi?

— Urme de pași în praf. Cărți puse în rafturi diferite. Nu-ți stă în caracter să înșeli, Viktor. Și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva aceste două minciuni — vizita în terzisă în bibliotecă și expediția de azi — sunt legate în vreun fel.

De ce crezusem oare că-l pot înșela? El era unul din tre cei mai inteligenți bărbați din republică, un magistrat care asta făcea în fiecare zi — deosebea adevărul de minciună.

— Sunt legate, Viktor?

Nu mai aveam putere să lupt. Am încuviințat din cap. A întins păhărelul spre mine, și eu l-am golit cu nesăț. Arsura din gâtul meu a alungat pentru scurt timp dure rea.

Tata a terminat de făcut ultima cusătură și a ridicat privirea.

— Acum aș dori să știu de ce ați făcut lucrurile astea.

— A fost ideea mea de la bun început, am spus re pede, căci, cu toată suferința mea, doream să-mi asum toată responsabilitatea acestui plan — și, de asemenea, să dețin controlul poveștii. Când Konrad s-a îmbolnăvit, și niciunul dintre doctori nu părea să știe cum să-l vin de ce, am găsit rețeta pentru un elixir al vieții și am decis că ar putea fi singura lui speranță. Așa că ne-am pus pe căutat ingredientele.

Fața tatei s-a întunecat.

— N-ați auzit nimic din ce v-am spus în Biblioteca în tunecată? Mi-ați ieșit din cuvânt pentru a urma o fante zie copilărească!

A lovit cu pumnul în birou și eu am tresărit, însă vio lența gestului său a stârnit propria mea furie. Eram tratat ca un criminal. Interogat. Torturat.

— Te înșeli! N-a fost copilărească! Vederea de lup! Focul fără flacără! Eu le-am creat pe amândouă, și au funcționat!

Imediat mi-am regretat izbucnirea. Sprâncenele tatei s-au încruntat și el s-a aplecat în față.

— Ai lucrat alchimie? a întrebat el cu un calm năuci tor.

— Doar pentru a ne ajuta să găsim ingredientele eli xirului.

— Și ce rețetă miraculoasă ai folosit? Cea a Maestru lui Caligula? A lui Eclecti?

— A lui Agrippa, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Nu. Nu ești sincer. Rețeta aia nu poate fi creată.

— Pari să știi multe despre ea, am contracarat eu, apoi am spus, mințind doar puțin: Am găsit o traducere a Alfabetului Magilor.

— A fost pierdut!

— Noi am găsit una. Evident, n-ai avut cum să citești fiecare carte din Biblioteca întunecată!

Era o cacealma, știam. L-am văzut pe tata zbârlindu-se, dar apoi și-a ținut în frâu firea.

— Viktor, habar n-ai ce pericole prezintă aceste eli xire. Nu sunt leacuri normale!

— Precum cel al doctorului Murnau? am trântit-o eu.

M-a privit în tăcere.

— Konrad mi-a spus. Noi nu avem secrete. Însă tu ții unul față de mama. Boala lui poate să revină.

Tata a părut deodată epuizat.

— Șansele sunt mici.

— Iar data viitoare l-ar putea omorî! Cum poți să stai și să nu faci nimic? Cum poți să ai încredere doar în pre supunerile doctorului Murnau, și ale nimănui altcuiva?

De ce nu poți să ai încredere în cele ale lui Agrippa? Există relatări ale succeselor...

— Nu fi caraghios, a spus tata. Metodele doctorului Murnau au la bază secole de învățături științifice adecvate.

În acel moment am fost întrerupți când ușa biroului s-a deschis, iar Elisabeth și Konrad, îmbrăcați gros, au intrat însoțiți de mama.

— Voiau să vadă cum te simți, mi-a spus mama.

— Pacientul va supraviețui, a zis tata.

Konrad mă privea atent, întrebându-se, fără îndoială, cât dezvăluisem din aventură. Mă simțeam rușinat. Mă lăsasem învins de interogatoriul tatei. Nu-i mărturisii sem chiar totul — însă destule.

— Se pare, i-a spus el mamei, că băieții, împreună cu Elisabeth, încercau să adune ingredientele pentru o poțiune alchimică. Nici mai mult, nici mai puțin decât un elixir al vieții.

Privirea de surpriză absolută de pe chipul mamei mi-a spus că Elisabeth și Konrad îi povestiseră foarte puțin.

— Ați spus că v-ați rătăcit explorând peșterile! a ex clamat ea, părând într-adevăr necăjită. De când se pe trece asta?

— De când s-a îmbolnăvit Konrad, a murmurat Eli sabeth. Voiam să-l vindecăm.

Mama s-a încruntat.

— Dar de ce ați continuat cu asta chiar și după ce doc torul Murnau l-a vindecat?

Cu coada ochiului, i-am văzut pe tata și pe Konrad schimbând priviri, ca și cum își aminteau unul altuia de secretul lor.

— Un elixir al vieții ar fi ceva minunat de avut, a spus Konrad imediat. Recunosc că n-am putut să rezist unei aventuri adevărate.

— Trebuie să renunțați la această strădanie întune cată, a spus tata hotărât. S-a terminat. M-ați înțeles?

— Da, au spus Konrad și Elisabeth.

— Viktor, nu cred că te-am auzit spunând ceva.

— Da, am murmurat eu.

— V-ați pus viețile în primejdie. Puteați foarte ușor să muriți în peșterile alea. Și ar mai trebui să aflați ceva. Nu numai că practica alchimiei este inutilă, dar este, de asemenea, ilegală în republica noastră. Fără îndoială, nu știți asta.

Am clătinat din cap, surprins cu adevărat. Mi-am amintit de Polidori spunându-ne că lui i se interzisese personal să mai practice arta alchimiei, însă nu-mi dă dusem seama că era considerată o infracțiune.

— Cu câțiva ani în urmă, a continuat tata, am judecat un alchimist care administrase un anumit elixir miraculos. Oamenii erau dornici să plătească pentru el și îl beau de bunăvoie. Unii s-au îmbolnăvit și mai tare; o persoană a murit. Pentru a preveni alte tragedii, am decis, împreună cu ceilalți magistrați, să dăm o lege care să interzică administrarea leacurilor alchimice sau pro fitul de pe urma lor.

— Nu știam asta, a murmurat Elisabeth, plină de remușcări.

— Nu pot permite ca propriii mei copii să încalce le gile acestei țări, a spus el.

— Nu, tată, a spus Konrad.

— Și în vreme ce admir altruismul și iubirea care v-a inspirat acțiunile, a spus tata, sunt foarte dezamăgit de cum ne-ați înșelat pe mine și pe mama voastră.

L-am privit cu răceală și m-am gândit cât e de ipo crit. Nu era el necinstit cu mama, ținând pentru sine adevărul despre boala lui Konrad?

— Veți fi în arest la domiciliu pentru următoarele două săptămâni. N-aveți voie să călăriți. N-aveți voie să ieșiți cu barca. Nu veți trece dincolo de curtea interioară. Nu veți primi niciun vizitator.

— Nici măcar pe Henri? am strigat eu.

— Cu atât mai puțin pe el, s-a răstit tata. A fost unul dintre complicii voștri!

— Oricum n-a făcut prea multe, am bombănit eu, iar Konrad n-a putut să-și rețină un chicot.

— S-a priceput de minune să rămână în spate, a spus Elisabeth ascunzându-și un zâmbet, din pricina bolii lui numită imaginație acută.

Am început toți trei să chicotim zgomotos — în po fida oboselii și a perspectivei de a fi închiși în casă pen tru următoarele două săptămâni.

*

— Trebuie să-i trimitem cumva un mesaj lui Polidori, am spus eu în șoaptă.

Dormiserăm mult în acea dimineață și, după ce am luat un mic dejun târziu, ne-am întâlnit toți trei în sala de bal, unde puteam sta pe balcon, admirând vara su perbă, interzisă nouă timp de două săptămâni.

— Trebuie să ne asigurăm că a primit capul de coelacant de la Henri — și că știe că n-o să-l vizităm în săptămânile următoare.

Eram foarte îngrijorat de ceea ce ar fi putut Henri să-i spună alchimistului; nu voiam ca Polidori să creadă că îl dăduserăm în vileag sau că renunțaserăm la plan.

Konrad a expirat profund.

— Viktor, i-am promis tatei că punem punct acestei aventuri.

L-am privit surprins.

— Da, însă mințeam.

I-a aruncat o privire lui Elisabeth, de parcă ei deja discutaseră, fără mine.

— Poate că e cel mai bine dacă terminăm cu asta, a spus ea.

— Cum să fie cel mai bine? am exclamat eu.

— Dar am fi putut muri, Viktor, a spus ea uimită.

— Da, știu. Am fost cât pe ce să fiu înghițit de un pește. Însă nu putem renunța tocmai acum. Mai avem doar un ingredient de găsit! Konrad, tu ai vrut să conti nuăm.

— Iar acum regret. Sunt de aceeași părere cu tata. Alergăm după o himeră. Nu există nicio dovadă că re mediile astea alchimice funcționează.

Elisabeth a încuviințat din cap, iar eu am privit-o uimit.

— Ai văzut cartea aia mișcându-se; i-ai mirosit sân gele!

— Nici nu mai știu ce-am văzut și ce-am mirosit.

— Nu tu ai spus că încăperea era scăldată într-o lu mină roșie emanată de lampă? a întrebat-o Konrad. Că ar fi putut crea efectul...

— Tu n-ai fost acolo, i-am amintit eu hotărât. Dacă ai fi fost, ai fi simțit puterea cărții, și a lui Polidori — așa cum am simțit-o Elisabeth și cu mine.

— Mi se pare ciudat, a spus Elisabeth, întorcându-se către mine, că tu nu poți crede în Dumnezeu, dar ești gata să crezi în minunile alchimice.

— Vederea de lup. Focul fără flacără. Poate că sunt minuni, însă sunt reale. E doar știință sub un alt nume.

Konrad a pufnit.

— Tata nu crede asta.

— Acum, a spus Elisabeth, sunt extrem de recunos cătoare să fiu în viață. Și cred că ar trebui să lăsăm toate lucrurile astea în seama lui Dumnezeu.

Konrad a aprobat ușor din cap.

— Să înțeleg că te-a convertit și pe tine? I-am între bat. N-ai crezut niciodată în Dumnezeu.

— E foarte convingătoare, a spus Konrad zâmbind, iar Elisabeth a roșit în timp ce se priveau cu afecțiune.

— Iar el te-a convertit pe tine, i-am spus eu lui Elisa beth, ascunzându-mi în furie durerea stărnită de gelo zie. Ai fost atât de curajoasă în aventurile noastre, iar acum vrei să renunți ca o lașă.

Nu voia să mă privească în ochi când a spus:

— Viktor, noi vedem lucrurile în mod diferit.

— Păi, am replicat, eu prefer să risc. Dar dacă tu-ți dorești să nu faci nimic și să speri în miracole, atunci n-ai decât.

— Viktor, ți-ai riscat deja viața pentru mine, a spus Konrad pe un ton blând. Nu-mi pot închipui o demon strație mai măreață de iubire frățească. N-am să uit ni ciodată asta. Însă acum îți cer să termini cu asta.

— Dar..., am început eu, însă el m-a întrerupt.

— În mod sigur, cuvântul meu ar trebui să cântă rească mai mult, a spus el. E vorba de viața mea. Iar eu spun să terminăm. Zău, haide să dăm asta uitării!

N-am știut cum să-i răspund.

*

În dimineața următoare m-am trezit cu o senzație neaș teptată de mulțumire.

Când am dat la o parte perdelele, lumina caldă a soarelui a coborât peste mine. Am deschis fereastra ca să aud păsările cântând și să simt o briză amețitor de caldă. Lacul strălucea. Se părea că întreaga lume se afla înaintea mea, și era cu adevărat frumoasă, și îmi făcea semn să mă întorc la ea. Eram viu.

Am respirat profund. În aceste ultime săptămâni, când Konrad a fost bolnav, mintea mea — trează și visătoare — fusese umplută de temeri și urzeli și întuneric. Voiam ca soarele să le îndepărteze pe toate cu căldura lui.

Și nu puteam să nu mă întreb...

Poate că Elisabeth și Konrad aveau dreptate, și era mai bine să renunț la această căutare periculoasă și ne sigură.

*

În ceea ce privește închisorile, cea în care ne aflam noi, chateau Frankenstein, era una plăcută și vastă, dar tot închisoare era. Lacul și pajiștile pe care le cutreierase răm o viață întreagă păreau acum să ne cheme de la fe restre și balcoane cu o forță chinuitoare.

Tata nu era un temnicer sadic. Cu toate că refuza să ne scurteze sentința (în pofida celor mai bune argumente ale mele), pe durata următoarelor cinci zile a în cercat, totuși, să ne distreze cu povești interesante despre țări îndepărtate și cu istoriile sângeroase ale unor bătlai faimoase de care știa că eu și Konrad fuseserăm mereu atrași când eram mai mici. Ne-a împărtășit ves tea pe care a primit-o de departe, unde Franța era în toiul revoluției. O întreagă lume nouă se plămădea din colo de munți — însă între zidurile din chateau Frankenstein nimic nu se schimba.

Făcuse ceva ușii secrete a bibliotecii ca să nu se mai deschidă. În mod evident, nu mai avea încredere în promisiunile noastre.

Mama era foarte fericită. Credea că boala lui Konrad era pe deplin vindecată, și își avea acasă toți copiii, zi și noapte.

Capitolul Doisprezece Păstrător de secrete

Câteva nopți mai târziu, m-am trezit dintr-un vis atât de îngrozitor, încât încă mai stăruia întunecat în fața mea, chiar și când m-am ridicat în capul oaselor în pat, gâfâind.

Konrad era mort și întins în coșciugul său, trupul lui având deja culoarea de cadavru în descompunere. Eu stăteam la capul său, privindu-l. În spatele meu auzeam plânsetele familiei mele. O furie uriașă creștea în mine.

Și, deodată, coșciugul nu mai era coșciug, ci o masă de laborator.

Rosteam cuvinte încărcate de putere deasupra trupului lui Konrad, și aplicam unguente și mașinării ciu date pe membrele sale, pe piept și pe craniu.

Iar apoi am scos un strigăt pătrunzător, iar energia a erupt din mine și s-a arcuit precum fulgerul, intrând în corpul lui.

Mâna i s-a contractat. Capul i s-a mișcat. A deschis ochii și s-a uitat la mine.

Am aprins o lumânare și am început să mă plimb prin cameră. Mi-era greu să mai adorm după o asemenea vi ziune. Ce însemna oare? Nu credeam în prevestiri, însă presiunea visului era greu de ignorat. Avea Konrad să se îmbolnăvească și să moară dacă nu... dacă nu făceam noi ceva pentru a preveni asta? Era oare în puterea mea să-l salvez?

Agitat, m-am dus la biroul meu și, dintr-un sertar ascuns, am scos cartea subțire, de culoare verde, a lui Eisenstein. Tata considera că alchimia era o prostie, și totuși uneori funcționa. Îmi dăduse vederea de lup și un foc fără flacără pentru a scăpa din adâncul pământului, îl ajutase pe Polidori să reînvie textul dintr-un tom ars și îl făcuse pe Krake supranatural de inteligent.

De ce n-ar putea acest izvor al cunoașterii să producă un elixir al vieții?

Frunzăream cartea alene, uitându-mă la titlurile de capitole. Nu păreau a fi foarte deosebite de științele naturale pe care tata ni le preda la lecțiile...

M-am oprit.

Pe o pagină scria Transformarea metalului obișnuit în aur pur. Nu ideea acestei promisiuni îmi atrăsese atenția, ci scrisul de mână de pe marginile paginii. Era distinctiv și inconfundabil — căci era al tatălui meu.

Am ridicat cartea, ochii mei trecând peste calculele lui, peste adnotările sale detaliate despre cum să pui în

aplicare acest procedeu.

Mincinosul.

Omul pe care îl admirasem toată viața, pe care îl crezusem tot timpul, era un mincinos. Secretul pe care i-l ascundea mamei era doar o mică înșelăciune pentru a o feri de griji. Dar asta era cu totul diferit. Ne interzisese să punem piciorul în Biblioteca întunecată, ne spusese că alchimia nu era nimic altceva decât o prostie. Și în tot acest timp el îi știa adevărata putere.

Transformase niște aliaje în aur!

Și atunci, de ce ne interzisese să creăm Elixirul Vieții — chiar dacă ar putea într-o zi să-i salveze viața propriului fiu? Nu înțelegeam.

M-am străduit să respir calm, și când pulsul mi-a mai încetinit, știam deja ce trebuia să fac. N-o să-mi mai în gâdui să fiu distras.

Mai aveam de găsit un singur ingredient.

Unul singur, iar elixirul avea să fie al meu.

*

După micul dejun, am coborât în dependențele slujitori lor și am găsit-o pe Maria la biroul ei, răsfoind niște înregistrări de contabilitate.

Și-a ridicat privirea.

— Cum te simți azi, Viktor?

— Mulțumesc, Maria, mă bucur nespun de mult de lipsa mea de libertate.

Vestea despre aventura noastră era deja cunoscută printre servitori, cu toate că tata avusese grijă să nu menționeze nimic în legătură cu alchimia. Chiar și cu cei mai loiali dintre slujitori, zvonurile puteau cu ușurință să scape din château și să distrugă minunata reputație a familiei noastre.

— Pot să-ți fiu de folos cu ceva? a întrebat Maria — un pic cam precaută, am socotit eu.

— Azi e ziua în care mergi în oraș, nu-i așa?

Ea mergea, de obicei, la Geneva împreună cu o servi toare pentru a supraveghea achiziționarea de provizii pe care nu le găseam în Bellerive.

— Așa e.

— Ai putea, te rog, să duci un mesaj de-al meu cuiva?

— Desigur. Presupun că lui Henri Clerval.

Am închis ușa din spatele meu.

— Nu, am spus. Lui Julius Polidori.

A rămas tăcută o clipă.

— Să înțeleg că l-ai găsit, a spus apoi, deoarece nu mai vorbiseseam despre el de când îmi dăduse numele lui, cu multe săptămâni în urmă.

Am încuviințat din cap.

— Cu ajutorul lui adunăm ingredientele pentru Elixirul Vieții.

Ochii i s-au mărit.

— Dar cu siguranță tatăl tău...

— Nu, el nu știe nimic despre implicarea lui Polidori. Și nu trebuie să știe. Însă suntem foarte aproape de crearea elixirului, și trebuie să-l anunț pe domnul Polidori despre situația neplăcută în care ne aflăm.

— Viktor, a spus ea, iar apoi s-a oprit, deoarece ci neva trecea pe lângă ușă, dar, evident, nu mai e nevoie de el, deoarece Konrad s-a vindecat.

— E posibil să fie doar o vindecare temporară, am spus. Tata nu vrea ca asta să se știe, nici măcar mamei nu i-a spus.

— Înțeleg, a spus ea.

Nu-mi plăcea să divulg această informație, însă aveam nevoie de tot arsenalul de care dispuneam.

— Vrei să-i duci scrisoarea mea? am întrebat.

— Detest să fac asta, a spus ea fără menajamente. Când am auzit de aventura voastră din peșteri... E un miracol că n-ați murit cu toții.

— Dar, Maria, tu ne-ai ajutat să apucăm pe calea asta, i-am reamintit.

Degetele mâinii ei stângi frecau agitate brațul scaunului.

— Știu, și cred că a fost o greșală din partea mea.

— Nu trebuie decât să duci o scrisoare acasă la el — și să aștepti răspunsul.

— Tatăl tău o să se înfurie dacă află.
— Dar n-o să afle, am spus. Așa cum n-a aflat nici că tu ai fost cea care ne-a spus de Julius Polidori.
M-a privit cu atenție.
— Am făcut-o doar de dragul lui Konrad.
— Știu, am spus eu. Știu. Dar trebuie să ne păstrăm secretele unul altuia, nu-i așa?
Cu siguranță se gândea că o ameninț. N-aș fi făcut ni ciodată ceva să o bag în belea — dar poate că era mai bine să o las să-și imagineze asta.
— Prea bine, a spus ea fără tragere de inimă. Dă-mi adresa. O să fiu mesagerul tău.
— I-am întins scrisoarea, deja sigilată cu ceară.
— Și încă ceva, Maria. Nu-i spune cine ești sau pen tru cine lucrezi.

*

După lăsarea serii, m-am strecurat la parter și am cău tat-o din nou pe Maria. De-abia m-a privit când mi-a în mânat o scrisoare sigilată. Apoi s-a înfiorat puțin, de parcă era ușurată să scape de ea. Am băgat imediat scrisoarea în buzunar.

— Doar să mă aflu în prăvălia aia a lui m-a făcut să mă îndoiesc de multe, a șoptit ea. Și chiar și omul în sine... și pisica aia a lui!

Am sărutat-o pe Maria pe obraz, așa cum făceam când eram mic.

— Îți mulțumesc, am spus. M-ai ajutat enorm.

— Sper că e ultima dată.

S-a uitat la mine, și cred că am văzut un licăr de frică pe chipul ei.

M-am dus sus, în dormitorul meu, am închis ușa și am încuiat-o, apoi am deschis scrisoarea.

Dragă domnule,

Îți mulțumesc pentru scrisoare. Te rog să fii încredințat că într-adevăr, am primit capul de coelacant de la prietenul dumitale, și că acesta, a produs suficient ulei pentru scopul nostru.
Înțeleg acum că ești reținut temporar, și sunt foarte ușurat că aventura noastră rămâne tăinuită — așa cum trebuie.
Dacă nu primesc alte vești de la dumneata, voi presupune că dorești să-mi continui munca. Tălmăcirea este dificilă, însă merge destul de repede, și nu mă îndoiesc că, în curând, voi afla, al treilea, și ultimul ingredient. Când voi izbuti, am să-ți las un mesaj, conform instrucțiunilor dumitale, la cripta.
Gallimard din cimitirul Bellerive.
Până atunci, rămân

Al dumitale servitor umil,
Julius Polidor

Deocamdată, făcusem tot ce se putea face. Acum tre buia să aștept.

*

Devenisem un păstrător de secrete.

Nu le-am spus lui Elisabeth și lui Konrad despre al chimia tatei. Nu le-am spus de decizia mea de a continua aventura noastră. La ce bun? Nu le-ar schimba părerea. Ei erau prea ocupați să fie îndrăgostiți. Dacă

fratele meu nu avea atâta minte să obțină elixirul, atunci eu aveam s-o fac pentru el.

Dacă s-ar fi îmbolnăvit din nou, eu aş avea leacul potrivit. Aş avea puterea să-l învii din morţi.

Şi ce altceva aş avea puterea să fac?

În acea noapte, somnul nu voia să mă ajungă şi pe mine şi, la lumina lumânării, am deschis din nou volumul subţire şi verde, ultimul lucru pe care îl mai aveam din interzisă Bibliotecă întunecată.

Poţiunea de dragoste era atât de simplă, că aproape mă îndoiam că avea să funcţioneze:

O picătură de ulei de peşte.

Zahăr pentru a ascunde uleiul de peşte.

O picătură de miere de trifoi, pentru
a-l îndulci şi mai mult.

Un praf de cimbru.

Sucul a trei petale de trandafir strivite.

O măsură mică de apă limpede de gheţar.

Două prafuri de rozmarin.

O şuviţă din părul creatorului,
mărunţită cât mai fin posibil.

O picătură din sângele alesei inimii.

Aceste lucruri erau uşor de găsit. Doar ultimul mă în grijora — până ce mi-am adus aminte de batista mea. O ţinusem ascunsă în adâncul sertarelor. Nu doream să-mi fie spălată, deoarece pe ea se afla o pată cu sângele lui Elisabeth, de pe buzele ei dulci. Puteam să tai bucăţica aia de material şi să o pun în amestec.

Reţeta spunea că lichidul trebuia să rămână neatins o zi şi o noapte, iar apoi trebuia să fie băut de aleasa inimii mele.

Asta nu avea să fie greu. Pe durata antrenamentelor de scrimă, deseori beam câte o răcoritoare înviorătoare. Puteam să-i ofer un poc al lui Elisabeth, adăugând în el, cu dexteritate, poţiunea dulce.

O să mă iubească. Tinctura o s-o facă să mă iubească.

M-a copleşit o furie subită şi am aruncat cu cartea de perete.

Ştiam asta: nu aveam să simt nicio victorie de câştigam inima lui Elisabeth folosindu-mă de trucuri alchimice.

Nu eram la fel de drăguţ precum Konrad, nu. Nu voi avea niciodată şarmul său, sau graţia sau răbdarea sau abilitatea fără efort la diferite lucruri. Însă aveam ace laşi corp frumos, iar în al meu existau mai mult curaj şi fermitate şi pasiune.

Nu erau astea lucruri demne de iubit?

Îi simţisem căldura de lup în acea noapte în Sturm wald. Fusesse a mea atunci, şi aveam s-o fac din nou să fie a mea.

De unul singur, şi pentru totdeauna.

*

Mai târziu, m-am cufundat într-un somn agitat. Am visat că escaladam prin Alpi şi Krake era singurul meu însoţitor. Căutam ceva, dar nu ştiam ce. Mă uitam peste tot, din ce în ce mai disperat. Ochii verzi ai lui Krake mă priveau solemn, însă el nu mă putea ajuta.

Noaptea a sosit în cele din urmă, şi am găsit o peş teră unde să pot dormi. Krake s-a întins lângă mine, iar eu eram bucuros de căldura lui mângâietoare.

Visul s-a evaporat, însă căldura a rămas. Pe jumătate treaz, nu m-am gândit la asta la început. Dar apoi căldura a părut să se intensifice şi, deodată, eram complet treaz, ca un înotător disperat să ajungă la suprafaţa apei pentru o gură de aer.

Nu eram singur în pat.

Am rămas nemişcat, pe partea dreaptă. Ceva cald şi moale se culcuşise în spatele meu. Un braţ era aruncat

peste pieptul meu. O mână stătea așezată deasupra ini mii mele.

Am respirat sacadat — inspirând mireasma ameți toare a părului și pielii lui Elisabeth.

Probabil că umbla iarăși în somn, și din nou își croise drum în patul meu, exact așa cum făcuse când era mică. Însă nu mai avea șapte ani și, în timp ce stăteam în tins acolo, eram mult prea conștient de noile forme ale trupului său de femeie.

Căldura ei părea să pătrundă în mine, înflorindu-mi în obraji, la subsuori, între picioare. De-abia îndrăzneam să respir, de teamă ca nu cumva să o trezesc, de teamă ca nu cumva acest moment să se sfârșească.

Dar trebuia să fac ceva. N-o puteam lăsa să doarmă acolo toată noaptea. Gânduri panicate îmi galopau prin minte. Imaginați-vă cum ar fi dacă ar intra vreo slujnică și ne-ar găsi așa. Cum aș putea explica asta? Fruntea îmi era deja asudată.

M-am retras cu grijă și m-am întors ușor cu fața la ea.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Mă așteptasem să o găsesc dormind, însă ochii îi erau larg deschiși. Obrazul îi era lipit de perna mea, iar buzele i se arcuiau într-un zâmbet poznaș — unul pe care nu-l mai văzusem niciodată pe chipul ei. Am privit-o lung, transfigurat de frumusețea ei, cunoscută și străină în același timp. Chiar era Elisa beth, cea cu care crescusem?

Aproape imediat mi-am dat seama că nu se uita cu adevărat la mine. La fel ca ultima oară, se uita prin mine, la adevăratul ales al inimii ei. Fără îndoială, credea că se afla în patul lui Konrad. Și de ce nu era?

Voiam să o sărut și să o mângâi. Ar fi fost atât de ușor: se afla la doar câțiva centimetri de mine, cu părul ei lung revărsat peste dantela cămășii sale de noapte. M-am aplecat mai aproape de ea, cu o poftă de nestăvilit — însă m-am oprit cu un geamăt. Nu puteam profita de trupul ei în timp ce dormea, oricât de ispititor ar fi fost.

A scos un sunet gutural blând, precum torsul unei pi sici, și pentru o clipă puteam să jur că ochii ei se uitau fix într-ai mei. Și-a ridicat mâna și m-a mângâiat pe păr, iar apoi și-a trecut degetele peste obrazul meu și peste gât.

Mă simțeam cedând. Trebuia să fac ceva, altminteri nu aveam să rezist tentației. Ușor, m-am ridicat în picioare. Ochii ei mă urmăreau.

— Elisabeth, am spus pe un ton calm, înconjurând patul pentru a ajunge pe partea ei. Trebuie să pleci.

Ascultătoare, s-a ridicat în capul oaselor, iar eu am încercat să nu mă uit la șoldurile ei goale înainte ca de getele sale adormite să le acopere cu cămașa.

— Haide!

Am întins mâna, iar ea mi-a luat-o. Mă simțeam pre cum un hipnotizator. Ar fi făcut orice îi spuneam.

Elisabeth, atinge-mă! Sărută-mă! Spune-mi că mă iubești!

Frustrat, am scrâșnit din dinți. M-a urmat de bună voie în timp ce o conduceam spre ușă. Am deschis-o și, pe furiș, am aruncat o privire pe coridor, ascultând. Gân dul de a fi văzuți m-a făcut să mă înfior. Am mers pe cu loar către dormitorul ei. Înăuntru, am condus-o către propriul ei pat. I-am aranjat așternuturile boțite.

— Trebuie să dormi, i-am spus.

Am apăsător ușor pe umeri, și ea s-a așezat.

— Întinde-te, i-am spus.

S-a întins, însă m-a apucat de mână, oferindu-mi ace lași zâmbet ispititor. Dar mi-era dat doar de mintea ei adormită și confuză, și era, de fapt, pentru Konrad.

I-am desfăcut cu delicatețe degetele de pe mâna mea.

— Noapte bună, Elisabeth.

Capul i s-a scufundat în pernă. Ochii i s-au închis.

Am oftat adânc și m-am întors. Însă când am ajuns aproape de ușă, a spus ceva care m-a făcut să mă opresc în loc, iar inima a încetat să-mi mai bată.

Adormită, a murmurat:

— Noapte bună, Viktor.

La micul dejun, Elisabeth n-a dat vreun semn că-și amintea de rătăcirile ei nocturne. Vorbea voioasă cu toți, și cu fiecare secundă părea din ce în ce mai imposibil să fi venit vreodată în patul meu, să mă fi mângâiat pe față.

Îmi luase ceva timp să adorm la loc. Nu reușeam să găsesc nicio poziție confortabilă. Și când în cele din urmă începusem să mă las pradă somnului, îi simțisem din nou greutatea și căldura lipite de mine — și m-am întors repede, doar ca să realizez că de data asta era doar închipuirea mea.

Îmi rostise numele. Oare asta însemna că știa — sau o parte din ea știa — unde era și ce făcea? Putea să însemne că dorise să vină în camera mea și nu în cea a lui Konrad?

O puteam întreba — dar cum? În cel mai bun caz, avea să se simtă rușinată; în cel mai rău, avea să se în

furie pe mine, fără îndoială crezând că eu inventasem toată povestea asta scandalosă.

Am privit-o peste masă, iar ea mi-a zâmbit — un zâmbet prietenos, de soră, fără niciun licăr de amintire. Era atât de radioasă și plină de frumusețe, că de-abia îmi puteam înghiți mâncarea.

*

În acea seară, după cină, am ieșit pe balcon și am găsit-o sprijinită de balustradă, privind soarele ascunzându-se dincolo de munți.

— Ultima noapte a întemnițării noastre, am spus eu.

S-a întors, părând oarecum surprinsă, deoarece, fără îndoială, se aștepta să fie Konrad. Mă întâlnisem cu el pe drum și îi spuseseam că tata voia ca el să verifice caii și să-l întrebe pe grăjdarul-șef de iapa gestantă.

— Cele două săptămâni au trecut destul de repede, a spus ea, apoi și-a întors privirea către munți.

Nu aveam harul de a rosti vorbe frumoase, însă pre gătisem câteva replici, mulțumită poeziilor lui Henri — și eram încurajat și de faptul că Elisabeth, fără să știe, împărțise cu mine un pat noaptea trecută.

— Frumusețea ta face ca asfințitul să se oprească în loc, am spus, doar ca să te mai privească preț de o seară.

S-a întors spre mine, cu ochii larg deschiși.

— Dar dintre voi doi, tu ești cea mai strălucitoare, am continuat. Când sunt în preajma ta mă simt precum un fluture de noapte, și nu pot decât să-ți evit focul.

A râs, ridicându-și mâna ca să-și acopere gura.

— Am spus ceva amuzant? am întrebat-o enervat.

Elisabeth și-a mușcat buza, apoi s-a liniștit.

— Nu, nu, e foarte drăguț, îți mulțumesc. Doar că, Viktor, ei bine, nu e genul de limbaj pe care sunt obișnuită să-l aud la tine.

— Poate că există câteva talente pe care le țin ascunse, am spus, ridicând misterios din sprâncene.

— Greu de crezut. Ai citit poezii în ultima vreme?

— Cuvintele sunt ale mele, am spus, mințind doar pe jumătate.

La naiba cu mângălelele alea poetice — chiar dacă fu seseră compuse pentru mine, eu nu aveam talentul pentru a le recita.

— Sunt foarte frumoase, a spus ea. Dar mai bine le-ai păstra pentru altcineva.

— Atunci înseamnă că au fost risipite, am spus. Pre cum, precum... încercam să găsesc ceva poetic. Precum perlele azvârlite la măgari.

— Cred că expresia pe care o cauți e „a arunca măr găritare la porci”.

— O, la dracu' cu vorbele frumoase... de vreme ce tu nu faci decât să mă iei în batjocură.

— Nu, într-adevăr, „măgar” e foarte expresiv, a spus ea, o excelentă descriere a unui flăcău care flirtează cu aleasa fratelui său.

— Ah! Nu mi-am dat seama că ești deja proprietatea lui.

Știam că asta avea s-o scoată din sărite, deoarece mama mereu ne spunea că femeile erau egale cu bărbații și că nu trebuiau tratate ca niște obiecte.

Am primit reacția pe care o doream. Ochii i s-au aprins.

— Nimeni nu mă deține, Viktor, în afară de mine. Mă rog, a adăugat, cu un strop de remușcare, Dumnezeu mă deține, așa cum face cu toate creațiile Lui, însă nicio persoană umană nu mă va deține vreodată.

— O, știu, știu, am spus, pe cât de indiferent puteam, îți place să-ți faci mereu propriile alegeri. Așadar, de ce nu faci o alegere în această privință?

— Deja am făcut una, și ar trebui să-mi respecti deci zia. Iar acum trebuie să pleci.

A privit îngrijorată peste umărul meu, fără îndoială temându-se că fratele meu avea să apară.

— Ah, nu cred că o să vină prea curând, i-am spus. I-am dat o treabă de făcut.

— Foarte urât din partea ta.

— Da.

Lumina îi strălucea pe părul de culoarea chihlimbarului, și m-am dus către ea, am apucat-o de umeri și am sărutat-o pe gură. M-a împins și mi-a tras o palmă, cu putere.

— Să nu mai faci asta niciodată! a spus, cu o furie de pisică sălbatică în ochi.

— Îți place când te sărut, am spus, fără să știu dacă era sau nu așa.

Mi-a întors spatele.

— Tu muști, a spus printre dinții încleștați.

— Recunoaște, am zis nesăbuit. Nici măcar nu tre buie să spui da, ci pur și simplu să dai din cap. Haide, fii cinstită!

I-am privit ceafa, așteptând și sperând. Putea să fie o statuie.

— Ceea ce faci este foarte greșit, Viktor.

— Ce zici de zicala aia, „în dragoste și în război totul e permis”?

— Tu nu mă iubești!

— Nu-mi spune tu mie ce simt, am spus enervat. Când nici măcar tu nu știi ce simți.

S-a întors spre mine mânioasă, dar totodată și cu rioasă.

— Despre ce vorbești?

Fusese o clipă când aș fi putut să-i țin secretul, însă eram prea ațâțat.

— Azi-noapte, ai venit în dormitorul meu, am șoptit.

Chipul i s-a îmbujorat instantaneu.

— E urât ceea ce spui.

— Tu umbli în somn, Elisabeth. Știi că o faci. O făceai când erai mică. Iar vara asta ai făcut-o din nou. Și, de fiecare dată, ai venit în camera mea.

S-a uitat la mine precaută, nesigură dacă spuneam adevărul.

— Prima dată aveai în mână păpușa ta veche, cea cu cosițe roșcate. Credeai că e un copilăș, iar ea nu era moartă, ci pur și simplu rece, și voiai să o încălzești.

Privirea ei m-a părăsit, și o amintire părea să se ivească în mintea sa.

— Îți amintești de visele astea, nu? am întrebat.

— Le am adeseori, a recunoscut. Dar nu-mi amintesc să fi venit în dormitorul tău.

— Noaptea trecută te-ai suit în patul meu.

Ochii i s-au îngustat.

— Nu cred asta.

Și a dat să treacă de mine.

Am apucat-o de braț și am ținut-o pe loc.

— Te-ai întins lângă mine și mi-ai zâmbit și ai tors precum o pisică.

— Lasă-mă să plec, a spus pe un ton calm, periculos.

I-am dat drumul strânsorii, dar ea nu s-a clintit.

— M-ai mângâiat pe față. Și când te-am dus înapoi în camera ta, mi-ai spus noapte bună. „Noapte bună, Viktor”, asta ai spus.

Părea încurcată acum, ochii ei străfulgerând pe când mici fragmente de amintire începeau să se unească.

— Ceea ce vreau să știu, am spus, este de ce vii în camera mea. De ce n-o vizitezi pe a lui Konrad?

— De unde știi că n-o fac? mi-a replicat ea.

Am înghițit în sec, rămas fără grai pentru o clipă.

— Blufezi, am spus apoi.

— Zău?

Însă când am privit-o, am văzut nesiguranța în privirea ei arogantă și am știut că minte.

— Am o ipoteză, dacă vrei să o auzi, am spus.

N-a răspuns nimic, dar nici nu s-a mișcat din loc.

— Konrad e un băiat minunat, însă eu am ceva ce el nu are. O pasiune care face pereche cu a ta.

— Ce prostii mai scoți pe gură!

— Chiar așa? Konrad vede latura ta de înger, însă eu o văd pe cea animalică. Uită-te în ochii mei și spune-mi că mă înșel.

— Că te înșeli în legătură cu ce? a întrebat Konrad în spatele meu.

Elisabeth mi-a aruncat o căutătură furioasă. Iar eu i-am răspuns la fel.

— Era doar o discuție aprinsă, am spus indiferent, și una de care m-am cam săturat acum.

Și am trecut de Konrad, intrând înapoi în château.

*

N-am fost surprins când, peste mai puțin de o oră, s-a auzit un ciocănit la ușa camerei mele și Konrad a intrat fără să aștepte o invitație. Mă aflam la birou, prefăcându-mă că citesc.

— Ai supărat-o foarte tare pe Elisabeth, să știi, a spus el, așezându-se într-un fotoliu.

— Zău?

A părut surprins de inocența mea prefăcută.

— Da. E supărată pentru felul în care i-ai vorbit.

M-am încruntat.

— Și în ce fel i-am vorbit?

N-aveam de gând să ușurez lucrurile pentru el. Nu aveam să divulg nimic. Voiam să știu cât de multe îi spusese Elisabeth.

Konrad a ridicat din sprâncene.

— Purtarea ta de pe balcon n-a fost deloc manierată.

Balconul. Deci el încă n-avea habar de sărutul nostru de la miezul nopții. De vizitele ei nocturne în dormitorul meu. Asta mi-a produs un fior de încântare. Secretul nostru față de Konrad.

— Purtarea mea, am spus încruntându-mă. Rogu-te, poți fi mai explicit?

— Ai sărutat-o cu forța, Viktor.

Am ridicat din umeri ca un îndrăgostit plictisit de viață.

— A, la asta te referi. Cum ar putea o domniță să fie supărată pentru un asemenea gest măgulitor?

M-am uitat cu atenție la Konrad, așteptând ca pacea și calmul său să dispară.

— Sărutul ăla n-a fost dorit, a spus el liniștit.

Am chicotit.

— Eu l-am dorit.

Expresia de pe chipul fratelui meu a rămas enervant de calmă.

— Tu n-o iubești cu adevărat pe Elisabeth. Toată po vestea asta nu e decât o pasiune trecătoare a unui tânăr.

— A, chiar așa e? am spus, simțind că iau foc.

A încuviințat din cap, de parcă era un unchi bun care dădea un sfat unui puști prostuț și plin de coșuri.

— Poate că tu ai o pasiune trecătoare, am spus.

— Prea bine, atunci, a zis Konrad, și m-am simțit deo dată de parcă ne duelam din nou — fandând și parând. De când ai sentimentele astea pentru ea? Fii cinstit. De câteva săptămâni?

— Nu știu.

— Poate de câteva zile?

— Ce contează? am replicat. Dacă o iubesc, atunci o iubesc.

— Sunt dispus să pariez, a spus Konrad, că ți-ai des coperit dragostea pentru ea după ce-ai aflat de a mea.

— Nu-i adevărat! am spus, întrebându-mă dacă exista vreun sâmbure de adevăr în asta.

— N-ar fi trebuit să-ți spun, a zis Konrad. A fost cu adevărat o greșeală.

— Am știut de sentimentele tale cu mult înainte să mi te confesezi, i-am spus pe un ton sfidător. Ca și de-ale mele.

— Viktor, ea vrea să încetezi.

— Hmm. Mă îndoiesc, am spus. Și, mânat de un im puls diabolic, am adăugat: Ți-a povestit de sărutul nostru de la miezul nopții?

Fața lui Konrad s-a crispat. Îl lovisem tare. Dar, deodată, victoria mea avea un gust amar.

Înfuriat, Konrad s-a ridicat.

— Nu mi-a spus niciodată de asta.

Elisabeth păstrase secretul rușinos pentru a ne pro teja pe mine și pe Konrad — iar eu tocmai o trădasem.

— Am păcălit-o, am spus repede. Am furat biletul care ți-era adresat. Credea că eu eram tu, însă nu după mult timp, după ce a aflat, s-a supărat groaznic pe mine.

— Și totuși, ai continuat, a spus Konrad, lovind foto liul atât de tare că s-a răsturnat și a alunecat de-a lungul încăperii. Tu vrei totul, Viktor, asta e problema ta.

— Cât de ușor e pentru tine s-o spui, când tu deja ai totul.

— Ce vrei să spui? a cerut el, cu pumnii încleștați.

O furie arzătoare mi-a alungat orice urmă de rușine sau regret.

— Ești mai bun în orice, și știi asta. Totul îți vine atât de ușor, că mă întreb dacă măcar încerci. Eu trebuie să muncesc pentru ceea ce îmi doresc.

— Și te-ai hotărât deodată că ți-o dorești pe Elisa beth? Nu vezi cât de egoist ai fost? Te iubește ca pe un frate, și o doare că trebuie să te respingă — se pare că, acum, de mai multe ori chiar! Viktor, nu are sentimente de dragoste pentru tine.

— Nu sunt chiar atât de convinși, am spus cu încăpă țănare.

Konrad a făcut un pas amenințător către mine.

— Ți-a spus că nu-ți poți avea sub control. Trebuie să accepți asta.

— Nu accept nimic, am spus.
— Atunci, meriți o bătaie zdravănă!
— Perfect! am spus, simțind cum furia îmi curge cu viteză prin vene. Hai s-o facem! Sau poate că ar trebui să ne duelăm cu adevărat pentru ea, ce zici? Hai să ne luăm spadele!
— Doar dacă le scoatem apărătoarele din vârfuri! a spus Konrad furios.
— De-acord!
S-a repezit spre mine, cu pumnii ridicați, dar în acel moment tot sângele a părut să i se scurgă din obraji și a leșinat pe podea.

Capitolul Treisprezece

Porțile Iadului

Abia de-am pus geană pe geană, îngrijorându-mă pentru Konrad toată noaptea.
Când căzuse pe podea, atât de palid, pentru o clipă groaznică am crezut că murise. Însă rămăsese inconștient doar câteva minute, și când își revenise, insistase că se simțea foarte bine. Dar eu deja îi cerusem unei ser vitoare să-l cheme pe tata, și noi doi l-am dus pe Konrad în dormitorul său, ajutându-l să se bage în pat.
— Vă rog să nu faceți din țânțar armăsar, a spus el, încă foarte palid. N-o să reușiți decât să o îngrijorați pe mama.
Când i-am spus noapte bună, nu s-a uitat la mine.
Dimineața a venit, iar eu mi-am pus un halat și m-am dus direct către dormitorul său. Mama tocmai pleca, în chizând ușor ușa în urma ei.
— Mai așteaptă puțin, mi-a spus. Încă doarme.
Elisabeth a apărut de după colț, îmbrăcată în grabă, cu părul căzându-i liber pe umeri. De-abia dacă mi-a aruncat o privire.
— Cum se simte? a întrebat ea.
Mama ne-a zâmbit, cu toate că în acel zâmbet era ceva fragil.
— Nu chiar atât de rău. Doar o febră ușoară. Două dintre fetele de la bucătărie au exact același lucru, a adăugat, pentru a ne liniști. Le-a ținut la pat pentru câteva zile, dar, fără îndoială, or să fie foarte bine. Într-o oră sau două, sunt sigură că și Konrad o să fie treaz și dornic de companie. Maria a rămas cu el acum.
Mama a plecat, lăsându-ne singuri. Elisabeth a por nit-o pe coridor, iar eu am urmat-o stângaci.
— N-ar fi bine să mâncăm ceva? am sugerat.
S-a întors spre mine, lividă.
— Când a leșinat în camera ta, despre ce vorbeai voi doi?
Mi-am dres vocea.
— Dacă vrei să știi, a venit să mă dojenească pentru felul în care m-am purtat cu tine pe balcon.
Dacă ar fi existat vreun proces alchimic pentru a da timpul înapoi, aș fi plătit o avere pe el pentru a-mi repara greșala.
— Viktor? a spus ea nerăbdătoare. Ce i-ai zis?
— I-am zis că ne-am sărutat în bibliotecă.
— Cum ai putut să faci asta? a spus ea, cu ochii scăpărându-i de furie.
— Am regretat în clipa următoare. I-am spus că m-am prefăcut că eram el, că tu n-ai nicio vină.
— Și i-ai spus și despre umblatul în somn?
Am privit-o surprins.
— Deci acum mă crezi?
— Răspunde-mi la întrebare!
— Nu, nu i-am spus nimic. Iar el a rămas foarte calm... până la sfârșit. Am fost uimit.
— El nu-i ca tine, Viktor. Se poate stăpâni. Însă ai mers prea departe, și din cauza ta a făcut febră.
— Afirmi cumva că eu sunt responsabil pentru febra lui? am întrebat-o, cu toate că același gând mă chinua și pe mine. Ascult-o pe mama. E o fierbințeală trecătoare. O au și alții de-aici.
Niciunul din noi n-a mai spus nimic. Amândoi îmi părtășeam aceeași grijă.
— Sper că ai dreptate, Viktor, a spus ea, deoarece, dacă ai provocat revenirea bolii, n-am să te iert niciodată.
Și a plecat de lângă mine.

Aș vrea să merg până la biserica Sfânta Maria, să aprind o lumânare pentru Konrad, a spus Elisabeth pe când ne terminam micul dejun.

Un licăr de iritare a trecut peste chipul tatei, însă a răspuns:

— Prea bine. Am să-l rog pe Philippe să te ducă.

— Pot s-o duc eu, am spus repede.

Plănuisem să fac un drum până la cimitir, să verific dacă Polidori îmi scrisese ceva — iar asta îmi oferea scuza perfectă.

Tata m-a cercetat cu atenție, și mi-am dat seama că încă șovăia dacă să mă lase să ies sau nu din casă.

— Viktor, la biserică și înapoi, a spus el.

— Desigur.

Afară, pe drumul lacului, cu apa scânteind și cu mirosul îmbătător al câmpurilor în nări, ar fi trebuit să mă simt înveselit după cele două săptămâni de pedeapsă, însă mă simțeam jalnic. Elisabeth stătea lângă mine, tăcută și plină de reproșuri.

Singurul meu gând, care îmi bubuia în minte în ace lași ritm cu copitele cailor, era:

Sper să fie acolo. Sper ca acolo să mă aștepte un mesaj.

Când am ajuns, am privit-o intrând în biserică, apoi am legat calul și am fugit printre pietrele de mormânt spre cripta Gallimard, o imensă clădire de granit care strălucise acolo secole la rând. Am înconjurat-o de două ori, căutând prin pământ și printre frunze, sperând să dau peste un fel de portofel.

Nimic.

Am blestemat și am lovit cu gheata în zidul criptei. Polidori avusese la dispoziție mai bine de o săptămână. Ce putea să-i ia atât de mult boșorogului? Voiam să mă reped până în Geneva, doar ca să-i trag o palmă.

Dacă boala lui Konrad revenise...

Am alungat gândul și am intrat în biserică. După lu mina puternică a soarelui, mi-a luat câteva clipe să-mi obișnuiesc privirea cu interiorul întunecos. Biserica era aproape goală, se vedeau doar câțiva oameni care se rugau, răspândiți printre bănci.

M-am așezat în spate. Am văzut-o pe Elisabeth în față, îngenuncheată în fața unui șir de lumânări mici aprinse, cu mâinile acoperindu-i fața.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, și mi-am întors pri virea. La altar, un băiețel lustruia obiectele de alamă. Cu noștințele mele despre Biserică erau reduse, însă știam că se spunea cum preoții puteau face miracole, transformând pâinea și vinul în trupul și sângele lui Iisus Hristos.

Prin vitralii, în liniștea bisericii, se strecurau raze de lumină colorată. Gândurile au început să-mi rățăcească.

Vin în sânge. Plumb în aur. Leacuri picurate în ve nele fratelui meu. Transformarea materiei.

Era magie sau știință? Fantezie sau adevăr?

*

Au trecut două zile, iar febra nu l-a părăsit pe Konrad.

Trupul îl durea. Articulațiile mâinii sale drepte se umflaseră. Jos, cele două servitoare ale noastre erau și ele încă doborâte de boală. Bunul și nefolositorul doctor Lesage ne-a făcut o vizită, administrându-și obișnuitele pomezi întăritoare și tincturi pentru a ajuta la combaterea febrei.

— Trimit vorbă după doctorul Murnau, a spus tata la cină.

Wilhelm și Ernest fuseseră deja duși la culcare, iar la masă eram doar eu, Elisabeth, mama și tata.

Pentru câteva clipe, la masă s-a lăsat tăcerea.

— Dar credeam că e doar o boală trecătoare, a spus Elisabeth.

— Cel mai probabil, așa și este, a spus mama, dar cred că e mai bine să fim siguri.

Am evitat privirea lui Elisabeth, de frica furiei pe care aș putea să o văd acolo.

— Înainte să plece, a spus tata, doctorul Murnau mi-a lăsat un program detaliat cu locurile unde urma să se afle, în caz că aveam nevoie din nou de el. În prezent se află în Lyon, cu un alt pacient. Am de gând să merg chiar eu călare până acolo și să-l aduc înapoi cât mai curând posibil.

Lyon era în Franța, iar acolo domnea haosul. Hoarde de revoluționari încă mai cutreierau țara, instaurând un regim al terorii, persecutându-i pe toți aceia care nu erau de acord cu ei. M-am uitat la tata și, pentru prima oară, mi s-a părut bătrân și obosit. Îmi simțeam inima strân să, la fel ca umerii lui aduși.

— Crezi că e înțelept, tată? a întrebat Elisabeth. Poveștile pe care le-am auzit...

— Am să-i iau pe Philippe și pe Marc cu mine. Fran cezii n-au treabă cu genevezii — nici noi nu iubim monarhia. Singura mea grijă este durata călătoriei. Am de gând să plec mâine în zori.

*

Mai târziu în acea seară, l-am găsit pe tata singur în bi roul său, pregătindu-și grăbit un mic geamantan.

— Pot să vorbesc cu tine? l-am întrebat, închizând ușa în spatele meu.

— Ce s-a întâmplat, Viktor?

Am respirat adânc, iar apoi i-am spus ce-aveam pe inimă.

— Tată, având în vedere starea în care se află Kon rad, nu crezi că merită... măcar să te gândești la Elixirul Vieții?

M-a privit de parcă înnebunisem, dar am insistat.

— Mai avem nevoie doar de un ultim ingredient și...

A ridicat mâna.

— Ajunge. Doctorul Murnau o să ne sfătuiască.

— Dar el însuși a spus că nu-i poate da lui Konrad atât de curând același remediu. Ce poate să facă el? Poate că dacă i-ai spune mamei adevărul, și ea o să vrea să încercăm Elixirul Vieții. Dacă l-am avea măcar la îndemână, am...

— Nu!

— Deci mai degrabă l-ai lăsa să moară?

— De câte ori trebuie să-ți spun? Alchimia nu deține răspunsul!

Inima îmi bubuia puternic.

— Cum poți să spui asta când tu însuși ai practicat-o cândva?

O secundă de ezitare l-a trădat.

— Prostii.

Vocea îmi tremura când i-am spus:

— Ți-am văzut scrisul în cartea lui Eisenstein. Ai transformat plumbul în aur.

Nu era aur, a spus el calm.

M-am uitat nedumerit la el.

— Avea doar aspect de aur.

Simțeam amărăciune în vocea lui.

— Dar în notițele tale erau calcule pentru vreo sută de kilograme. Dacă nu era aur, de ce l-ai mai fă...

M-am oprit.

Tata s-a întors cu spatele la mine și a privit pe fe reastră, și am avut sentimentul îngrozitor că aveam să pierd ceva pentru totdeauna.

— Aspectul său, a spus el, era suficient pentru a în șela o mulțime de oameni.

Mi-a luat ceva timp să rostesc cuvintele.

— Ai vândut oamenilor aur fals?

— Când eram tânăr, averea Frankenstein aproape că nu mai exista. Familia urma să piardă totul. Totul. Când am descoperit Biblioteca întunecată, am crezut că alchi mia ar putea să ne fie salvarea. Aurul, vai!, nu era real — însă îl puteam vinde cu grijă prin diverși agenți, departe, în imperiile Rusiei și ale Orientului.

— Înțeleg.

— Fără banii ăia, familia noastră ar fi fost distrusă. Eu nu m-aș mai fi însurat. Tu n-ai mai fi existat. Nu sunt mândru de asta, însă a fost necesar.

Eram profund tulburat. Tatăl meu, marele magistrat, era un mincinos, un ipocrit, un infractor. Nu puteam gândi limpede. S-a întors cu fața la mine, și de data asta eu am fost cel care nu-l puteam privi în ochi, atât de ru șinat pentru el eram. M-a apucat strâns de umeri.

— Nu trebuie să spui nimănu de asta, Viktor. Înțe legi?

Am tăcut.

— Asta ne-ar distruge.

M-am sforțat să-l privesc.

— Și cum rămâne cu Konrad?

— Ascultă-mă, fiule. Alchimia este o iluzie. Trebuie să accepți asta.

M-am smuls din strânsoarea sa.

— Poate că numai ție nu ți-a mers. Nu poți să te lepezi de întreaga disciplină doar pentru că tu n-ai putut

face aur! Poate că alții sunt mai pricepuți decât tine!

— Viktor...

— Nu, am spus, simțind cum îmi bubuie sângele în urechi. Nu mai am încredere în tine!

A mai încercat o dată să-și pună mâinile pe umerii mei, dar m-am răsucit și am fugit din birou.

— În dimineața următoare, tata nu mai era. Plecase la Lyon înainte ca eu să mă trezesc.

La micul dejun, mama s-a uitat destul de stânjenită la mine și la Elisabeth și a spus:

— Tatăl vostru a lăsat vorbă că trebuie să rămâneți în casă până se întoarce el.

— De ce? am întrebat eu.

— Deoarece se teme să nu faceți iarăși prostii.

Fața lui Elisabeth s-a umplut de uluire nevinovată.

— Dar asta nu e corect! Nu avem asemenea planuri în minte!

N-am spus nimic, privind-o pe mama, întrebându-mă cât de multe știa — din discuția mea de seara trecută cu tata, din trecutul lui tulbure.

— Astea îi sunt dorințele, și vor fi respectate, a spus mama pe un ton ferm.

Pulsul îmi zvâcnea puternic din cauza furiei. Nu mai voiam să țin secretul tatei — dacă era un secret. Nu mai acceptam să fiu tratat ca un prizonier! Însă Elisabeth a vorbit înaintea mea.

— În mod evident, încă mi se permite libertatea de a mă ruga.

Mama a tresărit, deoarece, în casa noastră, cuvântul „libertate” avea o greutate mare.

— Da, sunt sigură că tata nu ți-ar interzice acest lucru.

— Mă bucur să aud asta, am spus eu. Deoarece Elisabeth dorește să viziteze biserica Sfânta Maria din nou în această dimineață. Să mai aprindă o lumânare pentru Konrad.

Elisabeth s-a uitat surprinsă la mine.

— Iar eu mă bucur să o însoțesc, m-am grăbit să adaug înainte ca Elisabeth să poată spune ceva.

— Până la biserică și înapoi, a spus mama. Și să nu zăboviți, altminteri n-or să mai existe excepții.

Mai târziu, în cabrioletă, pe drum către biserică, Elisabeth s-a uitat la mine.

— Ce pui la cale?

— Nimic, am mințit. M-am gândit că poate aprind și eu o lumânare.

— Chiar așa? a întrebat ea.

Am lăsat-o să intre singură, apoi m-am grăbit către criptă pentru a căuta vreun mesaj de la Polidori. Dacă tot nu aveam să găsesc ceva, mi-am jurat că o să mă duc la Geneva pentru a mă confrunta personal cu Polidori.

La cimitir, m-am așezat în patru labe și am început să caut. Și n-am găsit nimic. M-am cățarat pe gardul mic și am aruncat o privire în interiorul criptei. Nimic. Ar fi trebuit să fiu mai clar în instrucțiunile mele și să specifice un loc pentru mesaj. Unde ar fi putut să-l pună?

Apoi mi-am dat seama că mesajul n-ar fi fost adus de Polidori. El ar fi angajat un mesager de încredere... sau l-ar fi trimis pe Krake.

Un stejar măreț adumbrea această parte a cimitirului, și mi-am amintit de viteza râsului la cățarat în copaci. Am ridicat privirea și am văzut, atârând de o creangă joasă, un săculeț. Am sărit și l-am tras. Mirosea a felină.

Am privit în jur, ușor nesigur, așteptându-mă oare cum să-l văd pe misteriosul râs privindu-mă lung, cu ochii săi verzi lipsiți de vlagă. Am desfăcut săculețul și din el am scos o bucată de pergament ce avea inscripționată data de ieri.

Dragul meu domn,

Am terminat traducerea și am descoperit ultimul ingredient. Este foarte la îndemână. Dacă mai dorești să obții elixirul, vino cu prima ocazie.

Al dumitale servitor umil,
Julis Polidori

Am intrat în biserică și am găsit-o pe Elisabeth rugându-se, iar apoi am aprins o lumânare. Am îngenunchat lângă ea și, în tăcere — cui, habar n-am —, am spus „Mulțumesc”.

Când ne-am întors acasă, am văzut o pereche de cai în hămată la trăsură. Richard, unul dintre grăjdari, ne-a spus că mama dorește să ne vadă numaidecât. Am urcat în fugă scările, temându-ne să nu fie vreo veste îngrozitoare legată de Konrad.

Când am trecut pe lângă dormitorul meu, am văzut o servitoare împachetându-mi hainele într-un cutar mare.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat-o din prag.

— Viktor, Elisabeth, a spus mama, apărând pe hol. O a treia servitoare s-a îmbolnăvit. Genevieve, de la bucatărie, are febră și pete pe tot corpul.

— E cumva variolă? am întrebat.

— Se prea poate.

— Asta are Konrad? a întrebat Elisabeth.

Pe pielea lui, din loc în loc, se văd niște erupții. Doctorul Lesage este pe drum. În orice caz, vreau ca voi doi să vă duceți cu Wilhelm și Ernest la casa din Geneva.

Elisabeth s-a încruntat.

— Trebuie să mă lași să stau aici. Cine o să te ajute cu Konrad?

— Am ajutor mai mult decât suficient, a spus mama pe un ton ferm. Ceea ce nu pot suporta este ca vreunul din ceilalți copii ai mei să se îmbolnăvească. Vreau ca toți să fiți departe până ce aflăm sigur dacă e vărsat de vânt sau vreo altă molimă.

Elisabeth a dat să obiecteze din nou, însă mama a ri dicat un deget și a clătinat din cap.

— Fără discuții. O să trimit un mesager în clipa în care am vești pentru voi.

În mai puțin de o oră mă aflam în trăsură, alături de Elisabeth, Wilhelm și Ernest, în drum spre Geneva. Wilhelm insistase să stea la mine în brațe, iar eu îl țineam bine. S-a uitat la mine, rânjind, gândindu-se la asta ca la o excursie frumoasă. Mi-am lipit obrazul de al lui, în cercând să caut consolare în pielea sa moale și caldă.

*

Mama probabil că trimisese vorbă înainte ca noi să ple căm, căci atunci când am ajuns, servitorii deja deschi deau ferestrele oblonite și îndepărtau acoperitoarele de praf de pe mobilă. Am fost întâmpinați cu căldură de către personal, care voia să știe totul despre Konrad și despre slujnicele bolnave.

Eu nu mă gândeam decât cum să ajung la Polidori. Cu cât aflam mai repede de ultimul ingredient, cu atât mai repede îl puteam obține și puteam avea elixirul.

Mi-am mâncat pe fugă prânzul și m-am scuzat de la masă.

Elisabeth m-a urmat pe coridor.

— Unde te duci? m-a întrebat suspicioasă.

N-am spus nimic, însă știa. M-a apucat de mână și m-a tras într-un salon pustiu, închizând ușa în urma ei.

— I-am promis tatălui tău, Viktor.

— Nu am nicio intenție să respect promisiunea, am spus.

— Ei bine, eu am, a ripostat Elisabeth.

— Polidori a terminat traducerea, i-am spus.

— De unde știi?

Am scos biletul din buzunar și i l-am arătat.

— Am comunicat în tot acest timp.

— Ai ținut secretul ăsta față de noi?

— Voi ați vrut să renunțați la tot.

A citit repede biletul și s-a uitat la mine.

— Nu te duce.

— „Foarte la îndemână”, am spus, citând biletul lui Polidori. Asta înseamnă că putem face rost de el foarte ușor, nu-i așa? N-o să mai fie nicio expediție dificilă de data asta. Poate că-l are chiar în prăvălia lui!

— Viktor, nici măcar nu știm de ce suferă Konrad. Ar putea fi doar...

— Variolă? Da. Și ar putea fi ușoară sau ar putea fi fa tală. Sau ar putea fi vechea lui boală care a revenit. Cel mai bine e să fim pregătiți.

— Trebuie să așteptăm până ce se întoarce doctorul Murnau.

Am gemut.

— Asta ar putea să fie peste câteva zile... sau săptămâni, dacă se întâmplă ceva neprevăzut.

— Din câte știm, acest Elixir al Vieții i-ar putea face rău.
— E un risc, am recunoscut eu. Dar ce ne facem dacă se simte și mai rău? Ce ne facem dacă doctorul Murnau vine și nu-l poate ajuta? Vrei să stai cu mâinile în șold când există posibilitatea de a-l lecuși?
Elisabeth și-a întors privirea.
— Stă în puterea noastră, am insistat eu. Mai avem un singur ingredient de găsit și putem crea elixirul. Unul singur! Și o să funcționeze, sunt singur de asta... mult mai sigur decât pot spune.
Voiam să-i spun de visul meu, cum îl vindecasem pe Konrad — cum îl înviasem din morți. Dar cum să-i spun fără să par nebun?
Am luat-o de mână.
— Nu renunța cu asemenea ușurință la căutarea noastră. Drumul ei n-a fost niciodată neted, recunosc, dar a fost cu atât mai glorioasă cu cât s-a dovedit plină de pericole și groază. La fiecare pas, puterea ne-a fost pusă la încercare, iar curajul provocat. Și n-am făcut toate lucrurile astea pentru noi, ci pentru altcineva. Asta o face glorioasă.
Elisabeth m-a fixat cu ochii ei căprui.
— Chiar a fost făcută pentru altcineva, Viktor?
M-am încruntat.
— Ce anume?
— E pentru Konrad, sau chiar pentru tine? Pentru gloria ta?
Cuvintele ei au mușcat mai adânc decât colții unui șarpe, deoarece aveau în ele un adevăr veninos, însă nu puteam recunoaște asta.
— Pentru Konrad! am exclamat, și mi-am îndreptat supărarea pe mine spre Elisabeth. Cum îndrăznești să-mi pui la îndoială iubirea pentru fratele meu? Nimeni nu e mai apropiat de el ca mine!
— E și fratele meu, a spus ea. Și ceva în plus.
— Da. Și iubitul, am spus tăios.
— Așadar, am un motiv dublu pentru a-mi păsa de el, a spus ea cu ardoare.
— Atunci demonstrează asta. Timpul nu stă în loc.
— Konrad vrea să renunțăm la căutare, mi-a reamintit Elisabeth.
Am dat să părăsesc încăperea, dar m-a prins de braț.
— Viktor, dacă ieși din casă, o să trimit vorbă mamei, spunându-i de intențiile tale.
M-am întors să mă uit la ea, și am știut că nu mă mințea.
— Nu te înțeleg, am spus, simțindu-mă trădat. Unde ți-e flacăra?
— Tu arzi suficient cât pentru noi toți, a spus ea, de data asta pe un ton mai blând. Nu vrei să aștepți măcar până ce primim vești de la mama? Să vedem ce ne aduce ziua de mâine.
Prea bine, am spus în silă și am ieșit.

*

În dimineața următoare, Henri a sosit după micul dejun pentru a întreba de Konrad și de ceilalți, și m-am bucurat să-l revăd, chiar și în asemenea împrejurări cumplite.
A rămas cu noi pe tot parcursul dimineții și, chiar înainte de prânz, lacheul a intrat în salon, aducându-ne o scrisoare.
— Presupun că e de la mama dumneavoastră, a spus, înmânându-mi plicul pe o tavă de argint.
Nerăbdător, l-am luat repede și l-am deschis.
— Citește-o cu voce tare, m-a îndemnat Elisabeth.

Dragii mei,

Mi-aș fi dorit să am vești mai bune pentru voi. Când doctorul Lesage a sosit ieri, a spus că fratele vostru nu suferă de variolă, ci de vechea lui boală. Noaptea trecută s-a simțit foarte rău. S-a zvârcolit și a gemut, deoarece nici măcar somnul nu-i ușurează durerea. Vă scriu această scrisoare la ora zece a dimineții, iar el nu s-a deșteptat. Pulsul îi

este slăbit, iar acum e atât de nemișcat și palid, că mă înspăimântă. Îl aștept din nou pe doctorul Lesage. Însă dacă nu există nicio îmbunătățire substanțială, mă tem de ce-i mai rău.

Draga mea Elisabeth, nu ți-am cerut asta niciodată, dar, acum te implor, roagă-te. Roagă-te ca doctorul Murnau să ajungă curând.

V-aș cere tuturor să vă întoarcă-ți, însă altă slujnică a luat variolă, iar doctorul Lesage spune că trebuie să așteptăm încă o zi înainte să-și de-a seama dacă e variolă adevărată sau o formă mai blândă a ei.

Așa că, deocamdată, vă rog să rămâneți la Geneva.

Nu-i citiți această scrisoare lui Ernest.

Spuneți-i că fratele său are nevoie doar de mai mult timp pentru a-și reveni. Ernest e prea mic ca să poată suporta asemenea griji.

Cu multă dragoste,
Mama

— Konrad e pe moarte, am spus.

— N-ai de unde să știi asta, a ripostat Elisabeth, cu vocea tremurândă.

M-am ridicat.

— Mă duc la Polidori, să terminăm elixirul.

Elisabeth n-a spus nimic pentru o clipă. Ochii îi străluceau din pricina lacrimilor.

— Ultima oară când Polidori i-a administrat un eli xir cuiva, l-a omorât.

— Elixirul ăsta o să fie diferit!

— N-aș putea să mă iert niciodată dacă l-am omorî pe Konrad.

— Ai putea să te ierți pentru c-ai stat cu mâinile-n sân?

— Eu sugerez să continuăm, a spus Henri încet.

Surprins și recunoscător, m-am întors spre el.

— E ușor pentru tine, s-a răstit la el Elisabeth. Tu aș tepti la rădăcinile copacului! Sau în fața peșterii!

— Zilele mele de așteptare și de privit s-au terminat, a spus Henri. Mi-e rușine de lașitatea mea. De acum înainte, vin cu voi oriunde ne duce călătoria — chiar și la porțile Iadului!

L-am bătut pe umăr, stârnit de izbucnirea lui.

— ăsta — ăsta — este genul de forță de care avem nevoie acum! Bine spus, Henri Clerval. Până la porțile Iadului! Hai să plecăm de-ndată!

M-am îndreptat cu pași mari către ușă.

— Așteptați! a spus Elisabeth. Vin cu voi.

Capitolul Paisprezece Ultimul ingredient

— Cum stă fratele dumneavoastră cu sănătatea? A întrebat Polidori când ne-a deschis ușa salonului său.

— Foarte prost, a spus Elisabeth.

— Îmi pare tare rău să aud asta, a spus Polidori, privindu-mă îndeaproape. Intrați, intrați.

L-am urmat înăuntru. În încăpere mirosea urât, a pi sică udă. Krake era întins în fața căminului, privindu-ne cu ochii lui verzi.

— Vă rog, stați jos, a spus Polidori.

— Eu nu pot, am spus, începând să mă mișc prin în căpere. Spuneți-mi doar ce ne trebuie.

Polidori a ezitat un moment, fără tragere de inimă.

— Ultimul ingredient e diferit de celelalte, și puteți fi sig...

— Spuneți-ne! Cu cât știm mai repede, cu atât putem să ne punem pe treabă. Viața fratelui meu se stinge cu fiecare minut!

Am simțit o mână pe mâna mea, și m-am întors spre Elisabeth. Siguranța calmă din ochii ei era ca o mângâiere pentru sufletul meu aprins. Am inspirat adânc, apoi am expirat, simțindu-mă rușinat.

— Iertați-mă, domnule Polidori. Nu sunt eu însumi.

— Nu, nu, tinere domn, eu trebuie să-mi cer scuze. Vorbesc mult, știu. Veți fi mulțumiți să aflați că ingredientul se găsește cu ușurință.

— Asta-i o veste nemaipomenită! a exclamat Elisa beth.

— Dar o să vă pună la grea încercare decizia, a spus Polidori.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat Henri agitat.

— Trebuie să fiți foarte siguri că doriți să faceți asta, a spus alchimistul, iar în ochii săi am văzut un licăr intens de entuziasm pe care nu-l mai văzusem de când mă dusesse pentru prima oară ochii cu cartea lui Paracelsus.

— Suntem pregătiți, am spus nerăbdător. Moartea bate la ușa fratelui meu. Spuneți-ne de ce avem nevoie.

— Ultimul ingredient este măduvă proaspătă dintr-un os.

Am aprobat din cap, foarte încurajat.

— Perfect. Unde este cel mai apropiat măcelar?

— Trebuie să fie os uman, a spus Polidori.

— Ah, a făcut Henri cu un glas stins.

Am înghițit în sec, apoi m-am uitat la Elisabeth.

— Prea bine. Va trebui să facem o vizită unei case mortuare sau unei morgi. Cu câțiva arginți, nu cred că o să fie prea dificil.

Polidori clătina din cap.

— Trebuie să fie obținut de la o persoană în viață. Și mai e ceva...

S-a uitat la mine cu o intensitate care părea aproape hipnotizantă. Mi-am simțit genunchii înmuindu-se. Mă temeam foarte tare de ceea ce avea să urmeze.

— Conform lui Agrippa, a continuat Polidori, trebuie să vină de la persoana cea mai apropiată de cel care va înghiți elixirul.

— Asta-i prea mult, mi-a șoptit Henri. Asta seamănă a vrăjitorie. Tatăl tău avea dreptate...

— Taci! i-am spus lui Henri, temându-mă că va menționa numele tatei sau, cumva, ne va scoate la iveală identitatea.

— V-am spus că o să vă pună la încercare decizia, a spus Polidori. Eu însumi am amestecat când am tălmăcit cu vintele. Nu e ceva care...

— Câtă măduvă de os? am întrebat, începând din nou să fac pași prin încăpere.

— Ah, a spus Polidori, această veste e oarecum mai bună. Nu foarte multă.

— Viktor, a spus Henri, nu poți nici să te gândești...

— Câtă? am strigat. Nu puteți să-mi oferiți un răs puns simplu?

— Am calculat și cred că două degete ar trebui să fie suficiente.

Ochii mei s-au îndreptat instinctiv către mâna dreaptă — cea pe care o foloseam cel mai puțin.

— Al patrulea și al cincilea? am întrebat.

— Întregi, da, sunt suficiente.

Mi-am îndoit ultimele două degete, încercând să-mi imaginez mâna fără ele. Văzusem soldați întorcându-se de la războaie cu cioturi unde ar fi trebuit să le fie pi cioarele, cu brațele tăiate de la coate. Vederea lor stârni în mine oroare și o milă de nedescris, deoarece părea un lucru îngrozitor să treci prin viață în asemenea hal. Însă pierderea a două degete n-ar fi nimic în comparație cu acele lucruri.

— N-ar trebui să fie atât de rău, am spus. Încă aș putea să apuc lucruri...

— Viktor, mi-a spus Elisabeth pe un ton scăzut, ești cam palid. Ești sigur de asta?

Am încuviințat din cap.

— Deoarece, dacă tu nu ești, a spus ea, eu sunt.

Henri a icnit. Mi-am privit uimit verișoara. Gândul că ar fi rănită și mutilată era prea îngrozitor.

— Nimic nu trebuie să-ți rănească mâinile, am spus. Nu. Oricum, n-ar funcționa deloc. Trebuie să fie de la cea mai apropiată rudă. Eu sunt fratele lui. Prin venele noastre curge același sânge.

— Dar eu sunt verișoara lui, a spus ea, așa că sângele nostru nu poate fi atât de diferit. Și îl iubesc. Suntem suflete-pereche.

Cuvintele ei erau pumnale înfipite adânc în pieptul meu. Pentru o clipă, n-am putut vorbi. Ea a continuat: — Și nu cred că domnul Polidori a zis vreodată „rudă de sânge”; a spus „cea mai apropiată rudă”. Astea sunt lucruri diferite.

M-am uitat la alchimist.

— Care au fost cuvintele exacte ale lui Agrippa?

— Domnița are dreptate. Tălmăcirea nu e un lucru ușor, și există multe înțelesuri în latină ale cuvântului „apropiat”. Cum să compari legăturile de sânge cu dra gostea unui suflet-pereche...

— Iese din discuție, am spus. N-am să permit asta.

Vocea lui Elisabeth era aspră.

— Tu nu ești stăpânul meu, Viktor.

— Eu voi fi! am zbierat. La naiba, lasă-mă să fiu eu!

Ce era acest lucru care mă subjugă? Era gelozia mea, faptul că ea îl iubea atât de mult încât era dispusă să-și sacrifice o parte din ea? Sau era simplul gând că oricine putea fi mai apropiat de Konrad decât eram eu?

— Puteți să o faceți acum, i-am spus lui Polidori.

— Ești sigur, tinere domn?

Am încuviințat din cap.

Încă o dată, ne-a condus pe coridorul scurt către as censor. Picioarele mele abia dacă simțeau podeaua; pe reții păreau a fi niște voaluri strălucitoare. Am coborât către laborator.

Polidori s-a învârtit pe-acolo cu căruciorul și a aprins mai multe lumânări și felinare, inclusiv un candelabru mare pe care l-a ridicat deasupra unei mese lungi și înguste. Într-adevăr, se pregătise pentru sosirea mea.

Pe masă se afla un teanc de pânze curate, un ghemotoc de bumbac, role de pansament. În apropiere, pe o altă masă, se găseau câteva dălți și un ciocan de lemn.

Când le-am văzut, stomacul mi s-a întors pe dos și mi s-a făcut greață, iar lacrimile mi-au înțepat ochii, dar apoi mi-am recăpătat calmul.

— Nu ești obligat să treci prin asta, a murmurat Henri lângă mine.

— Trebuie, am spus.

Fără acest elixir, eram sigur că fratele meu avea să moară. Dacă nu îi dădeam măduva mea, Elisabeth avea să i-o dea pe a ei — iar asta nu puteam suporta.

Polidori a luat dălțile și s-a întors către Henri.

— Tinere domn, ai putea să umpli un vas cu apă și să-l pui pe foc? Când începe să fiarbă, introduce în el aceste instrumente vreme de cinci minute, pentru a le steriliza.

Henri a început să urmeze instrucțiunile, cu chipul mai degrabă verzui. Polidori s-a întors apoi către Elisa beth.

— Domniță, știu deja că nu te scârbești prea ușor.

— Absolut deloc, a spus ea cu hotărâre.

— Perfect. Atunci, dumneata vei fi asistenta mea la operație. Tinere domn, cred că te vei simți mai confortabil dacă te vei întinde.

M-am întins pe masa îngustă. Capul mi-era ridicat ușor, astfel că-l puteam vedea pe Polidori legându-mi brațul drept de-a lungul unei mese laterale, acum aco perită cu pânză curată.

Nu-mi prea plăcea ideea de a avea brațul legat, însă știam că era necesar, chiar și când gândurile mi-au devenit vagi și ireale. Trebuia să stau nemișcat, deoarece durerea avea să fie, fără îndoială...

Am strâns din dinți și mi-am alungat aceste gânduri din minte doar privind-o pe Elisabeth și părul ei bogat ce-i încadra chipul. Avea să vadă cât de curajos eram, cât de puternic era devotamentul meu față de Konrad — și față de ea. Aveam să-i aduc înapoi iubitul.

S-a uitat în ochii mei și i-am susținut privirea, simțind cum ochii ei îmi ofereau putere. A zâmbit. Dacă aș putea să continui să văd acel zâmbet pe toată durata operației, aveam să fiu bine.

Henri s-a întors cu instrumentele sterilizate înfășu rate în pânză curată.

— Ascultați aici, i-a spus el lui Polidori, pe un ton ne obișnuit de aspru. Sunteți calificat să executați genul ăsta de operație?

— Găsește-mi dumneata un chirurg care o va face de bunăvoie, și o să fiu fericit să-i cedez locul, i-a răspuns Polidori.

Știam cu toții că niciun medic respectabil nu mi-ar fi retezat degetele doar pentru că-l rugam și, oricum, nu mai aveam timp la dispoziție. Konrad avea nevoie de eli xir acum.

— Totuși, aveți ceva experiență? l-a întrebat Henri pe alchimist.

Nu știam ce putea fi mai liniștitor: să nu aibă deloc experiență, sau să fi amputat cu mare veselie membrele

multor oameni de-a lungul carierei sale.

— Instrumentele mele nu sunt instrumente de chi rurg, e adevărat, a spus Polidori, însă pentru ceea ce voi face, vă garantez că sunt cele mai bune.

— O să sângereze mult. Știți cum să opriți asta?

— Știu, tinere domn. Când am aflat ce sarcină cum plită mă așteaptă, m-am străduit să găsesc cea mai precisă procedură chirurgicală. Te asigur că am gândit totul pas cu pas. Prietenul dumitale își va reveni iute, fără ca aceste răni să se infecteze.

— Dacă îi pricinuiți vreun rău, tatăl său o să vă spân zure, a spus Henri. Și dacă el n-o s-o facă, atunci mă jur că am s-o fac eu.

Inima mi s-a topit când am auzit cuvintele de loiali tate ale lui Henri.

Polidori a zâmbit amabil și a pus o mână liniștitoare pe brațul prietenului meu.

— Nu-i nevoie să faci asemenea jurăminte îngrozi toare. Totul va fi bine.

Folosindu-se de un clește, Polidori a pus cu grijă dălțițele pe masa de care era legat brațul meu.

— Ești pregătit să începem? m-a întrebat el.

Siguranța lui calmă era liniștitoare.

Am încercat să spun da, însă gâtul mi-era atât de uscat, că nici măcar un murmur n-a ieșit. Pur și simplu am dat din cap.

— Acum, vei avea nevoie de ăsta pentru durere.

Mi-a oferit un pahar aproape plin cu un lichid de cu loarea chihlimbarului. Nu încercam să fiu curajos; am băut substanța arzândă din două înghițituri. Vederea mi s-a dublat, însă am simțit o amorțeală nepăsătoare ur când în mine.

Cred că am început să râd, chiar dacă nu voiam.

— Nu te uita, Henri! N-o să fie plăcut. Mi-am fluturat mâna liberă. Probabil că pe-aici există vreo carte care te-ar putea interesa.

— Am să rămân lângă tine, a spus el și a tras un ta buret mai aproape.

— Îți mulțumesc, Henri, am spus. Ești un prieten adevărat.

— Strânge-mă de mână dacă te ajută. Cât de strâns poți.

Mi-am mișcat degetele ce aveau să fie în curând am putate.

— „La îndemână”, i-am spus lui Polidori. Asta ați spus mai devreme. Era cumva o glumă?

— Nu mi-am dat seama de asta, a răspuns alchimis tul, schițând un zâmbet.

Mi-am privit degetele. Nu prea-mi venea să cred că eram pe cale să le pierd, căci mintea mea continua să ocolească gândul, refuzând să mă lase să înțeleg asta pe de-a-ntregul. Dar:

Vor dispărea.

Deodată, am simțit cum crește în mine o frică ani malică. Nu mai puteam fi curajos prea mult timp.

— Faceți-o! am strigat. Acum!

— Domniță, te rog să te asiguri că locul este menți nut curat.

Elisabeth s-a așezat pe un taburet, cu spatele la mine, și eram foarte recunoscător că-mi bloca vederea. Am simțit că degetul mic îmi era separat de celelalte patru printr-un cârlig mare de lemn — ținut într-o parte pen tru a face operația mai ușoară.

— Voi fi iute, a promis Polidori.

Am simțit atingerea ușoară, scurtă, a marginii dălții de locul unde al cincilea deget se unea cu mâna. Apoi, instrumentul a fost ridicat.

— Nu, cea mai îngustă, cred, te rog, i-a spus Polidori lui Elisabeth.

O a doua daltă a fost lipită de mâna mea, apăsarea fiind mai fermă și mai ascuțită de data asta, probând. Am văzut brațul lui Polidori ridicat împreună cu ciocanul de lemn și am închis ochii strâns. Ceea ce a urmat a fost o lo vitură care a părut să străbată fiecare os și ligament din corpul meu, ajungând până la rădăcinile dinților.

N-am simțit nicio durere, nici măcar puțin — nu încă.

— Te rog să oprești sângele, l-am auzit pe alchimist spunându-i lui Elisabeth, în timp ce eu continui cu al doilea deget.

Am simțit vag cum cârligul de lemn mi-a despărțit al patrulea deget de celelalte, și, din nou, ascuțișul unei dălți a fost lipit de carnea mea. De-abia am simțit lovitura care mi-a îndepărtat degetul pentru totdeauna de trup.

— Am terminat, a spus Polidori...

Și atunci a sosit durerea, fulgere îngemănate trecând prin degetele mele lipsă, prin încheietură și în sus prin braț.

Am urlat. Nu pot să spun ce anume, însă ceea ce a ieșit pe gură au fost sunete și blesteme, iar trupul mi se zvârcolea. Abia am auzit când Polidori i-a spus lui Henri:

— Adu-mi, te rog, vâtraiul din foc.

Timpul nu mai avea nicio noimă, deoarece aproape imediat Henri se afla acolo cu o bară de metal, cinci centimetri din vârful ei strălucind portocaliu, făcându-l pe prietenul meu să pară într-un totu diabolic.

Amețit, am reușit să bolborosesc:

— Pentru ce e ăla?

O durere bubuitoare îmi pulsa în mână, sincronizându-se cu puternicele bătăi de inimă. Mi-am imaginat tot sângele ieșind prin cele două răni, apoi vederea mi s-a încețoșat.

— Trebuie să cauterizăm rănile, tinere domn, a spus Polidori. Să oprim sângerarea și să prevenim infectarea.

L-am văzut pe Henri privindu-mi mâna, și toată cu loarea i s-a scurs din obraji.

Polidori a luat vâtraiul imediat.

— Scoate bumbacul, i-a spus lui Elisabeth.

Ea s-a întors spre mine. Fața îi era trasă, însă mi-a oferit un zâmbet curajos. Și-a pus mâinile pe umerii mei și și-a lipit obrazul de al meu.

— Aproape s-a terminat, a șoptit ea, și pe urmă a urmat o durere arzândă atât de copleșitoare încât m-a strâns înăuntrul ei și apoi m-a rostogolit în întuneric.

*

Când mi-am recăpătat cunoștința, Elisabeth stătea în picioare lângă mine, ștergându-mi fruntea cu o cârpă rece. Am rămas uitându-mă lung la ea, spunându-mi că era cel mai frumos lucru din lume. Dacă mi-ar fi îngăduit doar să mă uit la ea în felul ăsta, aveam să fiu un om fericit.

— S-a trezit! a spus ea, și mi-am dat seama că Henri se afla de cealaltă parte a mea, privindu-mă îngrijorat.

— Cât am dormit? am murmurat răgușit.

— Două ore, a spus ea, și s-a aplecat să-mi sărute fruntea. Slavă Domnului, slavă Domnului!

Părul i s-a revărsat peste mine, iar mireasma ei m-a învăluit, însă asta nu era suficient pentru a-mi înlătura durerea, care a revenit furioasă, niște bubuituri fierbinți și ritmice.

— Ce face mâna mea? am întrebat.

— Totul a fost bine făcut, a spus Elisabeth, dând din cap liniștitor, atât pentru mine cât și pentru ea însăși. Foarte repede și curat. Iar sângerarea s-a oprit.

S-a dat la o parte ca să-mi pot privi mâna. Palma îmi era bandajată cu straturi întregi de material acolo unde fuseseră cândva degetele patru și cinci. Mi-am mișcat celelalte trei degete rămase, doar ca să mă asigur că încă erau atașate de mână. Nu arăta chiar atât de ciudat. Oamenii probabil că n-or să observe asta. Însă pentru o clipă mi-am imaginat chipul distrus al mamei când avea să mă vadă, iar lacrimile mi s-au adunat la colțurile ochilor.

— Ce-am făcut? am șoptit. Doamne Dumnezeule...

— Ai făcut cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată, prietene, a spus Henri cu ardoare.

— Într-adevăr, așa e, a spus Elisabeth.

Mi-am luat privirea de la mâna mea ciopârțită și l-am văzut, în cealaltă parte a încăperii, pe Polidori, aplecat deasupra unei mese, lucrând concentrat.

Am încercat să mă ridic, însă un val de greutate m-a cuprins.

— Încet, a spus Henri, luându-mă de brațul stâng pentru a mă echilibra. Ai pierdut destul de mult sânge.

— Chiar așa? am întrebat-o pe Elisabeth.

— Nu foarte mult, a spus ea, apoi și-a îngustat ochii în direcția lui Henri. Doar părea mai mult decât era.

Mi-am dat picioarele jos, m-am oprit pentru a-i per mite stomacului să se liniștească, apoi m-am ridicat.

Podeaua părea a fi departe. Mi-a luat câteva clipe să-mi recapăt respirația. Henri și Elisabeth m-au apucat de câte un braț, și m-am îndreptat către Polidori.

— Cum merge elixirul?

Nu și-a ridicat privirile de la ceea ce făcea.

— Tinere domn, ai face mai bine să te întinzi și să stai confortabil. Trupul duminale a suferit mult, și s-ar putea să nu-ți faci bine să privești ceea ce lucrez eu.

Dar am văzut. L-am auzit pe Henri înghițind în sec. Cele două degete ale mele se aflau pe o tavă de metal. Pielea și țesutul fusese deja înlăturate de pe ele, lăsând doar oasele acolo. Pe tavă se aflau destul sânge și ceva

materie cărnăsoasă.

— Eu n-am de gând să mă uit, a spus Henri.

A traversat încăperea și s-a așezat la biroul plin de hârtii al lui Polidori.

Eu și Elisabeth am rămas. Ea a tras un scaun pentru mine și m-a ajutat să mă așez, deoarece eram încă slăbit și tremuram.

Era oribil și totuși ciudat de fascinant să-l urmăresc pe Polidori când a luat un instrument scurt și ascuțit și l-a folosit ca pe un soi de ferăstrău pentru a tăia unul dintre oase. Apoi, cu un bețigaș foarte subțire și încârligat, a început să extragă măduva și să o introducă într-un flacon mic aflat într-un recipient mai mare umplut cu gheață.

— Este important ca măduva să fie ținută la rece, a murmurat în timp ce lucra.

— De ce? l-am întrebat.

— Pentru a prelungi viața spiritului însuflețitor care sălășluiește în ea, a răspuns Polidori. Dintre toate minunile omenirii, se crede că cele mai mărețe proprietăți vindecătoare se află în măduvă.

Pentru mine suna ciudat și minunat — dar nu foarte diferit de declarațiile doctorului Murnau în ceea ce privea sângele uman și multitudinea de celule care trăiau în el.

— Câte doze o să producă? am întrebat. Cum o să i-l administrăm fratelui meu?

— Va fi doar o doză, a spus Polidori, și trebuie să fie luată toată, pe gură.

Terminase de extras toată măduva din cel de-al patrulea deget al meu, iar acum înlătura cu multă dibăcie pielea și țesutul de pe cel mai mic deget. Expresia sa în timp ce lucra era una de concentrare intensă și rece.

Deasupra mesei sale de lucru am văzut două flacoane.

— Acelea sunt celelalte ingrediente? a întrebat Elisabeth, privind în același loc unde priveam și eu.

— Da. Uleiul de coelacant și lichenul lunar. Imediat ce termin de extras măduva, o să amestec ingredientele.

— Atunci înseamnă că o să putem duce elixirul acasă în seara asta, am spus, nespun de bucuros.

Konrad urma să aibă elixirul în decurs de câteva ore.

— Din păcate, nu, a răspuns Polidori în timp ce lucra. Elixirul trebuie lăsat o zi întreagă pentru a-și clădi în treaga putere. Va trebui să veniți mâine să-l luați.

Vag, dincolo de pereții pivniței, se auzeau clopotele bisericii Sfântul Petru. Opt la număr.

— Acum, ați face mai bine să plecați, a spus alchi mistul. O să vi-l pregătesc pentru mâine-dimineață.

— E la un pas de moarte, a spus Elisabeth nerăbdătoare. Dacă nu trece de noaptea asta?

— Îmi pare sincer rău, domniță, a replicat alchimistul, dar nu putem grăbi procesul.

— Nu putem lua elixirul cu noi acasă, am întrebat disperat, și să-l păstrăm undeva în siguranță până ce e gata?

— Nu, a răspuns Polidori, deoarece mai există o ultimă prelucrare care trebuie să aibă loc înainte să fie înghițit.

— N-ați putea să ne scrieți niște instrucțiuni clare? a întrebat Elisabeth.

— Rețeta pe care mi-ați scris-o pentru vederea de lup a fost minunată de clară, am spus. Sunt sigur că aș putea...

Cu o iritare neobișnuită în glas, m-a întrerupt:

— E o procedură care trebuie să fie efectuată de mine.

Apoi, tonul i s-a îmblânzit și a continuat:

— Nu mă gândesc decât la fratele vostru și la succesul său în a se recupera. Lăsați-mă să fac asta pentru el. Dacă nu vă puteți întoarce, am să-l trimit pe Krake să vi-l livreze.

Chiar dacă fusesem dornic să aștept, nu eram dornic să-i spun lui Polidori unde locuiam. Dacă afla numele familiei noastre, putea să se enfurie și să refuze să ne mai ajute. M-am gândit iute la o altă scuză.

— Dar Krake ar putea să-l distrugă din greșală. E mai bine dacă l-am lua noi acum.

— Krake pășește delicat, a spus Polidori. Mai degrabă dumneata ai șanse mai mari să distrugi elixirul. Îmi pare rău, dar trebuie să aștepte o zi ca să pot face pregătirile finale.

— Atunci se pare că noi nu putem face nimic, am murmurat.

M-am uitat la Henri și am văzut că mă privea intens.

Am coborât cu grijă de pe scaun. Pentru o secundă, a trebuit să mă țin de el ca să nu-mi pierd echilibrul.

— Ești bine? a întrebat Elisabeth.

— Da. Doar că am nevoie să fac câțiva pași ca să-mi limpezesc gândurile.

Am mers încet prin laborator, apropiindu-mă treptat de Henri. Când am ajuns la el, mi-a pus în palmă, tăcut, o bucată de hârtie și și-a dus un deget la buze. Pe hârtie scria:

Henri a bătut cu degetul pe o bucată de pergament aflată pe biroul ticsit al lui Polidori. Presupun că trebuia să fie o parte din traducerea elixirului, deoarece, printre multitudinea de scrijelituri, se aflau litere pe care le-am recunoscut din Alfabetul Magilor, iar apoi alte câteva al fabete, dintre care unul era în greacă — materia la care stăteam cel mai prost. Henri îmi arăta cu degetul o anu mită propoziție. Am încercat în van să o descifrez.

M-am uitat la Henri și am scuturat din cap. Nerăb dător, mi-a făcut semn să mă apropiu, apoi mi-a șoptit la ureche:

— Acolo scrie: „Elixirul trebuie înghițit în decurs de patru ore după ce au fost amestecate cele trei ingrediente.”

Am început să tremur, în pofida căldurii din pivniță. Era ca și când deodată vedeam lumea cu alți ochi. Aburul care învăluisese totul de când fusesem operat s-a eva porat, iar totul era mai clar — și mult, mult mai periculos.

M-am forțat să respir adânc de câteva ori, apoi m-am întors la masa de lucru a lui Polidori, unde el tocmai amesteca ingredientele într-un singur recipient. Trebuia să fiu foarte calm.

— Iată-l, a spus Elisabeth.

Elixirul Vieții.

Nu arăta deloc impresionant. Nu strălucea și nici nu refracta lumina lumânării într-o mie de curcubeie de promisiuni. Era de un maro întunecos și uleios. L-am privit pe Polidori punând un dop și vârând flaconul într-o husă moale de piele.

— Domnule Polidori, am spus, am neglijat să vă ofe rim mai din timp plata ce vi se cuvine. Ați muncit din greu pentru noi, și n-ați primit nimic. Ne cerem scuze. Trebuie să ne spuneți cât vă datorăm pentru serviciile dumneavoastră excelente, și putem să ne achităm chiar acum. Pur și simplu spuneți-ne cât ne costă.

Dacă voia să ne păcălească cu elixirul — dacă cumva îl promisese altcuiva pentru o sumă mai mare —, poate că aveam să-l fac să se răzgândească.

— Suntem oameni bogați, și...

— Dragă domnule, a spus Polidori, uitându-se la mine cu o asemenea privire afabilă că mă întrebam dacă nu cumva Henri se înșela. Hai să vedem mai întâi dacă elixirul are efectul scontat. Dacă funcționează, atunci rețeta însăși e o plată suficientă pentru mine. Acum, aveți cum să ajungeți până acasă? Aș putea să trimit după o trăsură...

— Nu e nevoie, vă mulțumim, am spus eu. Sunteți sigur că nu există nicio modalitate să luăm elixirul cu noi în seara asta?

Era pe cale să obiecteze din nou, însă a oftat și a încuviințat din cap.

— Prea bine. Văd cât de îngrijorat ești în privința fra telui dumatale.

Am respirat ușurat și i-am zâmbit lui Henri. Ne înșe laserăm. Poate că totuși cunoștințele de greacă ale prietenului meu nu erau la fel de perfecte pe cât îmi imaginasem.

— Vă mulțumim, domnule Polidori! a spus Elisa beth. Acum mă simt cu adevărat ușurată.

— Acordați-mi câteva clipe să aduc un agent de con servare de sus, a spus el, pornind cu căruciorul către asensor. Apoi îți voi schimba din nou bandajele, tinere domn, și îți voi scrie câteva instrucțiuni detaliate despre ultimele pregătiri înainte ca elixirul să fie înghițit.

— Vă sunt foarte recunoscător, am spus.

M-am uitat la Henri și l-am văzut clătinând disperat din cap. Tot nu avea încredere în alchimist. Dar de ce nu? Pur și simplu se ducea sus să... Și apoi mi-am amin tit. Toate sertarele din prăvălia lui erau complet goale. Acolo nu putea găsi nimic din ceea ce avea nevoie. Ochii mi-au zburat către masa de lucru. Flaconul cu elixirul dispăruse. M-am întors și l-am văzut pe Polidori apropiindu-se de asensor.

Voia să ne lase aici în pivniță, prinși în capcană.

În același timp, eu și Henri am fugit și ne-am proptit în fața căruciorului cu roțile al lui Polidori. El s-a uitat la noi surprins. Am văzut flaconul cu elixirul în poala lui. Nu-mi puteam opri tremuratul din glas.

— Domnule Polidori, va trebui să vă cer să-mi dați elixirul acum.

A chicotit.

— Dumnezeule, sunteți îngrijorați că o să fug cu el? *În scaunul meu?* Dacă asta te face să te simți mai bine, poftim... ține-l dumneata.

Cu mâna stângă a întins flaconul îmbrăcat în piele.

Iar cu cea dreaptă a scos din scaun un baston cu un capăt mai gros, ca o măciucă, și, brusc, l-a rotit în mod

expert și l-a lovit pe Henri în cap. Henri nici măcar n-a țipat, ci pur și simplu a căzut jos, complet nemișcat.

— Henri! a strigat Elisabeth îngrozită.

— Diavole! am mârâit eu.

Deodată, părea o cu totul altă creatură. Expresia bla jină, aerul de înfrângere îi dispăruseră. Era aprins la față datorită unei puteri nemiloase, iar partea de sus a trupu lui nu-i mai era flască. S-a îndreptat de spate, cu cămașa întinsă pe pieptul tare. Antebrațele sale, cu mânecile su flecate, erau pline de mușchi.

S-a aruncat cu scaunul spre mine cu o asemenea forță încât m-a doborât. Am aterizat în mâna rănită și am urlat de durere.

Cu coada ochiului l-am văzut ridicându-și bastonul deasupra mea precum securea unui călău. M-am rostopolit într-o parte exact când capătul gros a lovit dala de piatră. Polidori s-a răsucit expert în direcția mea, cu bas tonul ridicat din nou.

M-am târât în spate, simțind durerea străfulgerând în brațul drept. Scaunul său m-a lovit din nou, făcându-mă să cad neputincios. Cu peruca într-o parte, se uita furios la mine. Mă țintuise de un perete, și chiar și când mi-am ridicat brațul pentru a para lovitura, știam că era inutil. Bastonul avea să-mi frângă oasele.

Un vâtrai l-a lovit pe Polidori pe umăr atât de tare, că a scăpat bastonul cu un urlet. M-am uitat în spatele lui și am văzut-o pe Elisabeth strângând arma în mână.

— Lovește-l din nou! am zbierat.

— E într-un scaun cu roțile! a strigat Elisabeth.

— Vrea să ne omoare!

M-am repezit într-o parte și am încercat să pun mâna pe bastonul diabolic al lui Polidori, însă la baza scaunului său, din toate părțile, au răsărit niște lame extrem de ascuțite. Una aproape că mi-a pătruns în picior când am sărit pe o masă de lucru, spărgând câteva recipiente de sticlă.

— Ai grijă! am strigat către Elisabeth. Scaunul lui are țepușe!

Polidori și-a luat bastonul și s-a întors spre Elisabeth. Era un demon în scaunul său, mânuindu-l ca pe un armăsar răuvoitor cu ghimpi, împingând-o într-un colț.

De pe masă am înșfăcat un flacon greu plin cu un lichid urât mirositor și l-am azvârlit către Polidori. S-a spart de capul lui. Instantaneu, peruca a început să-i fu mege și să se topească, degajând vapori înțepători. A urlat și și-a tras peruca de pe cap. Pe capul său chel, deja apăruseră câteva umflături roșii.

Blestemând, s-a îndepărtat de Elisabeth și s-a repezit înspre chiuvetă. Asta i-a oferit ei șansa să fugă, și, în preună, am alergat către Henri, care încă se afla întins pe jos, cu toate că acum gemea. Era în viață! L-am scuturat cu putere.

— Henri, ridică-te! Ridică-te!

Ochii i s-au deschis confuzi. M-am uitat agitat prin jur și l-am văzut pe Polidori cu capul vârat sub pompa de apă, încercând să spele acidul de pe carnea sa.

— Trebuie să plecăm! a spus Elisabeth, ajutându-mă să-l ridic pe Henri în picioare. Ascensorul!

— Nu fără elixir! am spus.

Am înșfăcat vâtraiul de la Elisabeth și am fugit către Polidori.

Înainte să ajung la el, s-a întors să mă înfrunte. Fața îi era lividă, cu arsuri acide, și furia emana din el precum fierbințeala unui cuptor deschis. Am păstrat dis tanța față de lamele periculoase ale scaunului său. Nu-i zăream bastonul. Polidori și-a vârat mâinile în interiorul buzunarelor sale largi de la vestă, fără îndoială ascunzând flaconul cu elixirul, deoarece nu se mai afla în poala lui.

— Dă-mi-l, am spus, cu vâtraiul ridicat deasupra umărului. Conține doar măduva mea. Nu e de folos unei alte persoane care nu e fratele meu. Îmi simțeam sto macul înnodându-se. Sau și asta a fost o minciună?

— Într-adevăr, a fost. Orice măduvă era suficientă.

Fusesem doar pionii lui Polidori, folosiți pentru a aduna ingredientele — folosiți pentru a ne sacrifica părți din trupurile noastre. Simțeam cum furia se adună în mine, și am primit-o bucuros.

— Monstrule! am scuipat eu cuvântul.

— Tinere domn, nu voiam ca lucrurile să se petreacă așa, a spus el cu o urmă de ceea ce părea a fi tristețe ade vărată. Planul meu era să prepar două doze din elixir. Una pentru fratele dumitale. Una pentru mine.

— Și de ce n-ai făcut așa?

— Nu mi-ai adus suficient lichen din copac.

Cu o strângere de inimă, mi-am adus aminte cum o forțasem pe Elisabeth să-și abandoneze misiunea înaintea ca flaconul să fie plin.

— N-am avut de ales, a spus Elisabeth. Erau fulgere, și zăgani!

— Înțeleg întru totul, a spus Polidori. Însă rezultatul a fost că aveam ingrediente pentru o singură doză. Ves

tea bună pentru dumneata, tinere domn, e că n-a fost nevoie să-ți iau decât două degete, nu patru.

— Elixirul e-al meu! Dă-mi-l!

— Prea bine, a spus alchimistul.

Și-a scos ambele mâini din buzunare. În palma uneia avea un pumn de pulbere galbenă. În cealaltă avea un fel de amnar, care s-a aprins instantaneu. Și-a dus pul berea la buze și a suflat, stârnind o cometă de foc către mine.

De-abia am avut timp să-mi duc un braț peste față, înainte să fiu înghițit de vapori dezgustători care mi-au ars nările și m-au înecat. Ceva m-a lovit tare, și am căzut la podea, rostogolindu-mă într-o parte și-n alta ca să sting flăcările — însă, în mod surprinzător, nu luasem foc deloc. Flacăra se isprăvisese fără să mă atingă. Tușind, m-am ridicat în picioare și l-am văzut pe Polidori grăbindu-se către ascensor, răsucindu-și într-o parte și-n alta bastonul periculos pentru a-i înlătura din drum pe Henri și pe Elisabeth.

Furia mi-a acoperit durerea și oboseala. Am fugit și, cu un urlet, m-am aruncat pe spatele scaunului său cu roțile. Greutatea mea l-a făcut să se balanseze, și s-a rotit nebunește înainte să se răstoarne, trântindu-l pe Polidori cu fața în jos. Pentru un scurt moment, aproape că mi-a fost milă de el, cu picioarele lui uscate, subțiri și tremurânde, în vreme ce încerca să se întoarcă.

— Viktor, elixirul e la el! a strigat Henri.

Polidori era cu spatele la mine și a trebuit să-l încercuiesc ca să văd că flaconul era într-adevăr în mâinile sale, dar el deja trăgea de dop.

M-am întins și i-am dat peste mână. Am privit amân doi îngroziți cum flaconul s-a izbit de dalele de piatră — dar nu s-a spart. Apoi i-am simțit pumnul lovindu-mă în maxilar și dându-mi capul pe spate.

Cu o viteză uimitoare, și-a săltat trupul peste al meu și m-a ținut cu un braț puternic, flexibil, încolăcit în jurul gâtului meu.

— N-ai să-mi iei asta, a mârâit el. N-ai să-mi iei șansa de a mă vindeca!

M-am zvârcolit și am dat din picioare, însă strânsoarea lui de luptător era din ce în ce mai puternică, sufocându-mă.

— Dați-mi fiola! a strigat el către Henri și Elisabeth. Altminteri îi rup gâtul!

Mâna mea rănită l-a tras fără folos de braț. Încăperea începea să se învârtă în jurul meu. Inima îmi bătea vio lent și, deodată, o greutate masivă a căzut pe mine și...

Dintr-odată aveam aer, și am găfăit pentru a-mi umple plămânii.

Henri, cu vătraiul în mâini, era aplecat deasupra mea. Trupul fără vlagă al lui Polidori era peste pieptul meu. L-am dat la o parte, iar Elisabeth m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Bravo, Henri, am bolborosit eu.

— L-am omorât? a întrebat el, tremurând.

— Respiră, am spus. Unde e elixirul?

Elisabeth mi-a fluturat fiola în fața ochilor, și ne-am întors cu toții și am luat-o la fugă către ascensor. Înăuntru, am privit confuz la frânghiile suspendate și la scri peți. M-am blestemat pentru că nu fusesem mai atent când Polidori umblase cu ele.

— Asta e, cred, a spus Elisabeth, arătând cu degetul.

— Henri, dă-mi o mână de ajutor, am spus.

Am apucat frânghia și am tras, dar nu s-a întâmplat nimic. Am început să trag frenetic de toate.

Din pivniță s-a auzit un geamăt.

— Se ridică! a strigat Henri.

— Sunt sigură că asta e! a spus Elisabeth, împungând cu degetul.

— Ai arătat deja spre aia!

— Da, a spus ea, pentru că asta e.

— Nu se-ntâmplă nimic! Uite!

— Mai întâi a tras de o manetă sau de un sistem de frânare, a murmurat ea, privind în jur înnebunită, trăgând de lucruri.

— Mâna rece a lui Henri m-a apucat de umăr. Polidori își ridica ușor capul de pe podea. Mi-am dorit să fi luat cu noi vătraiul. S-a uitat urât înspre noi. Nu mai văzusem niciodată o asemenea hotărâre sau răutate. Și-a încordat brațele și a început să vină spre noi sprijinindu-se în pumni, trăgându-și trupul cu o viteză înspăimântătoare.

— Încearcă acum! a strigat Elisabeth.

Polidori nu mai avea nici cinci metri până să ajungă la noi.

Am tras de frânghie, și de data asta cadrul ascensorului a tremurat și s-a ridicat câțiva centimetri de la pă

mânt.

— Din nou! Nu te opri! am strigat, deoarece Polidori era foarte aproape de prag.

S-a întins, încercând să prindă cu mâna dreaptă mar ginea podelei ascensorului, însă eu și Henri am tras cu putere și ne-am ridicat, suficient cât să nu mai poată să atingă ascensorul. L-am auzit blestemând.

— Nu mai poate să ne ajungă acum! a spus Henri gâfâind.

Am continuat să tragem de frânghie, însă eram atât de obosiți, că ne ridicam tot mai greu cu fiecare tragere. Mâna dreaptă nu prea mă ajuta, iar durerea din răni era groaznică. Sudoarea îmi intra în ochi.

Chiar trăgând toți trei, de-abia puteam mișca ascensorul. Cum de ajunsese dintr-odată atât de greu?

Și tocmai când pricepusem, un braț a apărut peste margine, izbindu-se de podea. Ca un oribil păianjen alb, mâna se mișca de colo-colo și, înainte să mă pot feri, s-a încheștat în jurul gleznei mele și m-a doborât. Am căzut cu o bufnitură, și m-am apucat de frânghie disperat, de oarece eram tras cu putere.

Al doilea braț al lui Polidori a apărut peste margine și m-a apucat de celălalt picior. Apoi i s-a ivit capul, în timp ce a început să se salte pe picioarele mele, încercând să intre în ascensor.

M-am zvârcolit, încercând să-l împing, însă strânsoarea lui era atât de puternică încât mă temeam că de getele sale de fier aveau să-mi strivească până la os carnea.

Henri l-a apucat de o mână și a început să-i desfacă degetele de pe glezna mea. Elisabeth l-a lovit cu piciorul în cap. Dar el părea să nu mai simtă deloc durerea, ca și cum mușchii și țesuturile lui nu mai oboseau.

Mi-am întărit strânsoarea pe frânghie și am observat că în timp ce Polidori trăgea de mine, trăgea și de frânghie, așa că ascensorul continua să se ridice, cu toate că foarte încet. Am privit în sus și am văzut că nu eram atât de departe de tavanul de piatră al pivniței.

— Henri! am urlat. Continuă să tragi!

— Poftim? a strigat el.

— Ridică-ne!

Auzind asta, Polidori s-a uitat și el în sus și a părut să-mi înțeleagă planul, deoarece și-a dublat eforturile de a se cățăra pe mine pentru a ajunge în ascensor. Burta, șoldurile și picioarele încă îi atârnav peste margine.

După aproximativ un metru trebuia să dea drumul, altminteri era strivit.

Elisabeth l-a lovit din nou, iar el și-a pierdut strânsoarea pentru o clipă, alunecând de pe mine. Am crezut că avea să cadă cu totul, însă m-a apucat de ambele glezne. Ascensorul a mai urcat puțin.

Încă jumătate de metru și ajungeam la tavan.

Cu o explozie extraordinară de energie și viteză, s-a urcat din nou pe mine, apucându-se cu mâinile de picioarele mele, apoi prinzându-mă de talie. Am urlat și am dat din picioare chiar în timp ce trăgeam de frânghie împreună cu Henri.

Ascensorul se mai ridicase încă vreo treizeci de cen timetri.

— Dă-mi drumul! am strigat spre el. Sau ai să fii re tezat!

— Iar tu ai să-ți pierzi picioarele! mi-a răspuns el.

Am văzut, cu groază, că avea dreptate. Îmi trăsesese picioarele peste margine.

Pentru o clipă, nimeni nu s-a mișcat. În ascensor se auzeau numai gemete și gâfâieli.

— Atunci am să trăiesc fără ele! am urlat spre fața pă tată de acid a alchimistului. Henri, Elisabeth, trageți tare!

M-am agățat de frânghie cu toată puterea. Ascensorul a urcat. Polidori s-a uitat în sus, spre tavanul de piatră de care avea să fie strivit — și și-a dat drumul. Ascensorul, deodată mai ușor, a țâșnit în sus. Mi-am tras picioarele înapoi, iar piatra mi-a zdrelit pielea exact când gaura de sub noi s-a închis.

Eram în beznă totală acum, deoarece nu ne trecuse prin minte să aducem vreo lumânare sau vreun felinar. Și pentru o clipă am rămas întinși pe podeaua ascensorului, gâfâind epuizați.

— Am face mai bine să urcăm mai departe, am spus. Ar putea avea o altă metodă de a chema ascensorul înapoi.

— Da, ai dreptate, a spus Elisabeth.

I-am simțit respirația pe față, și mi-am dat seama că era foarte aproape de mine.

— Ai fost foarte curajos, Viktor, a spus ea.

Am mângâiat-o pe obraz cu cele trei degete de la mâna dreaptă. Mi-am apropiat mai mult fața de ea, iar gurile noastre s-au întâlnit în întuneric. I-am simțit la crimile pe obraz, și le-am gustat sarea cu limba.

Elisabeth s-a ridicat imediat.

— Haideți, a spus ea. Să ieșim la suprafață!

Dedesubt îl auzeam pe Polidori zbierând și blește mând. Nu puteam desluși multe dintre cuvinte, căci uneori părea să urle în altă limbă.

— Îl voia doar pentru el, am pufnit în vreme ce ridi cam ascensorul împreună. Își voia picioarele înapoi.
— N-a avut niciodată intenția să ni-l dea nouă, a spus Elisabeth. Împielitatul ne-a folosit doar ca să-i aducem ingredientele.

Deodată, ascensorul s-a oprit și am văzut o rază de lumină în față. Panourile secrete! Încercând să-mi reca păt respirația, de parcă fuseserăm ținuti sub apă, am înaintat pentru a le deschide.

— Stai! a șoptit Henri, trăgându-mă înapoi.
— Ce-i? am întrebat.
— Krake!

Capitolul Cincisprezece Zbor în noapte

Încordat, am deschis ușile ascensorului, fiind pregătit ca râsul să sară pe noi. Culoarul gol se întindea în în tunic, un singur licăr de lumină portocalie venind dinspre salon.

— Când am intrat, le-am șoptit eu celorlalți, Krake era în fața șemineului.
— Să sperăm că doarme, a șoptit Henri.

— Stai cu ochii în spatele nostru, i-am spus. Elisa beth, tu uită-te în sus; Krake e un foarte bun cățărător.

Când am ieșit din ascensor, scândurile lui de lemn au scârțâit ușor, dar sunetul a părut puternic în casa tăcută. M-am blestemat din nou pentru că nu adusesem vătra iul sau bastonul lui Polidori. Încet, ne-am croit drum pe culoar, oprindu-ne la bifurcația care dădea spre closet și dormitor.

Am ascultat. Am adulmecat, ca să pot simți duhoa rea lui Krake. Însă el era prădătorul, nu eu, iar urechile și nasul lui erau mai ascuțite decât ale mele. M-am aplecat să mă uit pe după colț. Culoarul era gol.

Ne-am grăbit, trecând de ușa închisă a bucătăriei, spre salon. Pe măsură ce ne apropiam, încăperea devenea din ce în ce mai vizibilă în lumina palidă emanată de tăciunii aprinși care trosneau în vatră.

Pe polița ticăia ceasul lui Polidori. Era nouă și jumă tate. În treizeci de minute, porțile orașului aveau să se închidă, și nu se deschideau din nou decât a doua zi, la cinci dimineața.

Nu puteam rămâne prinși în oraș peste noapte.

Elixirul trebuia să fie înghițit la patru ore de la pre parare.

Am intrat pe furiș în încăpere, destul de mult cât să văd covorașul din fața șemineului. Krake stătea pe el, cu spatele la noi, privind direct în tăciuni de parcă era fer mecat. Urechile îi erau ciulite.

M-am întors către ceilalți și le-am făcut semn să mă urmeze. Puteam trece mai departe, prin spatele râsului.

Cu fiecare pas făcut îl priveam pe Krake, însă atenția sa părea să fie concentrată, într-un fel hipnotizat, asupra tăciunilor aprinși. Când traversasem deja jumătate din încăpere, am auzit ceva — un fel de șuierat ce părea să vină din șemineu. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că era vocea lui Polidori, care venea spre Krake, în sus, prin coșul de fum. Nu i-am prins cuvintele, și nu voiam să știu prin ce metode diabolice comunicau ăștia doi. Cu fiecare pas pe care-l făceam, vocea lui Polidori părea să devină din ce în ce mai tare și mai imperioasă, iar când s-a oprit, tăcerea era ca un zgomot subit. Ceasul ticăia, iar Krake s-a întors și ne-a privit fix.

— Fugiți! am strigat.

Krake a mârâit, iar pielea mi s-a făcut de găină. Am ajuns la ușa care dădea în prăvălie și am deschis-o. Lu mina felinarelor de pe stradă se revărsa prin vitrinele murdare. Krake a scos un alt urlat cumplit, mult mai aproape de noi. Am traversat în fugă prăvălia, am deschis ușa larg și am fugit de-a lungul caldarâmului întu necat al aleii Wollstonekraft.

Înainte să cotim, am aruncat o privire înapoi, însă nu l-am văzut pe Krake urmărindu-ne. Am continuat să fugim, până ce am ajuns într-o piață publică unde se aflau torțe și oameni — cu toate că cei mai mulți erau beți. Aici m-am oprit și m-am aplecat, incapabil să res pir, simțindu-mi degetele amputate pulsând de parcă încă erau acolo.

— O să avem nevoie de cai, a spus Henri. Trebuie să ne întoarcem la grajdurile voastre.

Departe în oraș, clopotele de la biserica Sfântul Petru au bătut trei sferturi. Încă cincisprezece minute până la zece.

— N-o să ajungem la timp la poarta Rive, am spus.

Eram prea departe de casa mea. Chiar dacă alergam tot drumul, pregăteam caii și călăream la viteză maximă până la porți, porțile aveau să fie deja încuiate pentru noapte.

— Atunci, ce-ai de gând să faci? a întrebat Henri.
— Poarta râului, am spus. E la câteva minute de-aici.

Era singura intrare pe apă din oraș. Însă portul se în chidea la scurt timp după ora zece. Două lanțuri masive

erau întinse între cele două maluri pentru a împiedica orice vas să plece sau să intre.

Henri se uita la mine de parcă aiuram.

— N-avem barcă! a spus el.

— O să facem rost de una. Deja alergam. Dar trebuie să ajungem acolo repede. Vântul bate dinspre sud-vest. O să ne ducă direct către Bellerive!

Elisabeth și Henri m-au urmat, ținând ușor pasul cu mine, deoarece eram foarte slăbit de chinul prin care trecusem și mă luptam să respir. Ne-am apropiat de mete rezele orașului, iar pe strada largă care ducea către port am văzut trei străjeri cu torțe îndreptându-se către porți pentru a le închide.

— Grăbiți-vă! am găfăit eu.

Adunându-mi ultimele forțe, am alergat mai departe, trecând pe lângă străjeri, pe sub arcadă și ajungând pe cheiul larg. Scârțâind în locurile unde erau ancorate, si luatele înalte ale vaselor se profilau pe cerul întunecat.

Am fugit către debarcader, deoarece acolo se aflau ancorate bărcile mai mici. Pe ponton era agitație, în timp ce marinarii urcau și coborau din vasele lor. Aceia care doreau să-și petreacă noaptea în interiorul zidurilor orașului mai aveau doar câteva minute la dispoziție să ajungă acolo. Nu că marinarilor le-ar fi lipsit compania pe chei. Peste tot ardeau focuri în mici mangaluri, și se auzeau fluierături și strigăte și râsul strident al femeilor ușoare. Noi trei ne potriveau de minune în peisaj — ară tam ca niște golani, mai ales eu, cu fața mea murdară de funingine, cu părul părilit și cu bandajele însângerate.

La debarcader, inima mi-a bătut cu putere când am văzut o ambarcațiune destul de mică abia ancorată de o baba, și doi pescari care-și scoteau captura. Am fugit către ei.

— Avem nevoie de vasul vostru în seara asta, am spus eu, respirând din greu. Spuneți-ne cât ne costă, vă rog.

M-au privit de parcă îmi pierdusem mințile, până ce mi-au văzut banii. Mi-am răsturnat o mulțime de arginți în palmă.

— Suficient? am întrebat.

S-au uitat unul la celălalt, știind prea bine că suma era aproape cât valoarea bărcii.

— Cine ești tu? a întrebat unul din ei.

— Deci avem o înțelegere sau nu? am întrebat.

— Sigur că avem.

I-am pus monedele în palmă și i-am închis degetele în jurul lor.

— Am să v-o trimit înapoi până mâine-seară, le-am promis, și am urcat în barcă. Henri, Elisabeth, n-avem prea mult timp la dispoziție.

A urmat un pic de agitație, deoarece pescarii nu-și descărcaseră toată captura, iar Henri și Elisabeth i-au ajutat, în timp ce eu am reaprins farurile și am pregătit ambarcațiunea pentru navigare.

— Încotro mergeți? m-a întrebat unul dintre pescari.

— Bellerive.

— Vântul e de partea voastră, a spus el, împingându-ne de la baba. Dacă plecați la timp din port.

— Ridică pânzele, am strigat către Henri. Elisabeth — focul!

În timp ce ei trăgeau de fungi, eu mă aflam la cârmă, potrivind vela mare în așa fel încât să prindă vântul din plin.

— Vela mare sus! a strigat Henri.

— Înainte acum, Henri. Tu ești ochii mei.

— Focul e sus, a spus Elisabeth.

Era un marinar grozav, unul mai bun decât Henri, și voiam ca ea să vină în cabină, pregătită să-mi aranjeze trînca.

Luna strălucea, spre norocul nostru, argintând totul. Stăteam la cârmă, ghidând corabia să iasă din debarcader și din portul propriu-zis. La gura portului, pe fiecare mal se înălța câte un turn. În vârful fiecăruia ardea câte un foc, conturând siluetele paznicilor.

În aceste turnuri se găseau gruiile uriașe care ridicau lanțul. Odată, tata ne dusesese pe Konrad și pe mine în interior pentru a vedea imensele vinciuri. Era nevoie de cinci oameni pentru a le învârti și pentru a ridica din apă lanțurile pline de ierburi. Când bărbații au terminat de răsucit, lanțurile se întindeau de-a latul ieșirii din port, unul la un metru deasupra apei, iar celălalt la cinci.

Lanțurile alea erau suficient de rezistente încât să rupă catargele unor vase mult mai mari decât al meu.

Într-o clipă am prins vântul din plin, și am dat ordin să se desfacă pânzele și mai tare. Cu satisfacție și cu pulsul mărit, am simțit cum prora vasului nostru intră și mai adânc în apă. În depărtare, dintr-unul din cele două turnuri, un paznic a strigat la noi:

— Îndepărtați-vă! Îndepărtați-vă!

Mi-am menținut cursul.

Henri a strigat de la proră:

— Nouă ne semnalizează!

Știam că în ambele turnuri bărbații răsuceau vinciurile — dar, de asemenea, știam că aveam destule minute înainte ca lanțurile să se ridice.

Pluteam împinși de vânt, cu apa agitându-se de-o parte și de alta a vasului. Mi-am fixat cursul pe centrul ieșirii din port, deoarece acolo era ultima porțiune din lanțuri care avea să se înalțe deasupra apei.

— Îl văd aproape de mal! a strigat Henri. Viktor, îndepărtează-te! O să-l lovim.

Nu m-am îndepărtat.

— Elisabeth, ai grijă de velă!

A mai desfășurat câțiva centimetri din pânză, iar eu am simțit că vasul s-a mai înălțat puțin.

În ambele părți am văzut cum inelele uriașe ieșeau la suprafață unul după altul, ridicându-se în aer. Doar unul dacă ne lovea, avea să ne spargă carena în țandări — și pe noi odată cu ea. Am strâns mai tare cârma. Nu aveam să mă abat de la cursul meu.

Eram aproape pe punctul de a trece linia. Lanțurile s-au ridicat în stânga și-n dreapta, stropindu-ne cu picături fine de apă și cu ierburi și măr. Se apropiau din ce în ce mai mult de vasul nostru. Aproape, dar nu chiar. Am scrâșnit din dinți. Iar apoi, la nici trei metri în spa tele penei cârmei, tot lanțul a ieșit la suprafață asemenea unui monstru însetat de aer.

— Am reușit! a strigat Elisabeth.

— Grație manevrelor tale perfecte! am exclamat eu.

Henri a expirat zgomotos și a clătinat din cap, ținându-se de pânze pentru sprijin.

— N-am fost croit pentru asemenea aventuri, a strigat spre mine. Ar fi putut cu ușurință să ia o altă turnură, Viktor!

— Totuși, Henri, gândește-te ce material fabulos îți oferă asta pentru scrierile tale, am spus eu și m-am așezat lângă cârmă, complet epuizat.

Țărml îmi era bine cunoscut, chiar și în lumina lunii. În depărtare am văzut conturul întunecat al promontoriului Bellerive și mi-am fixat cursul. Dacă vântul continua să fie la fel de puternic, aveam să ajungem la hangarul de bărci al castelului în mai puțin de o oră.

— Elixirul, am spus, brusc nerăbdător. Elisabeth, îl mai ai?

Ea l-a scos cu grijă dintr-un buzunar al rochiei sale.

— E intact? am întrebat, întinzând mâna.

— N-ai încredere în mine? a întrebat, vizibil iritată.

— Dacă îl țin eu, o să fiu mai liniștit.

Șovăind, mi l-a întins. Am scos fiola din tocul ei de piele. Sticla era intactă, dopul de plută la locul lui. Am pus fiola înapoi în toc, și apoi în propriul meu buzunar.

Vântul se menținea stabil, nu era nevoie să mai ajustăm pânzele, și nu prea aveam ce face pentru moment. Henri s-a întors în cabină.

— Ce s-o fi întâmplat cu Polidori? a spus el.

— Înălțimea de la care a căzut n-a fost atât de mare încât să-i provoace vreun rău, am răspuns.

— Nu putem să-l lăsăm prizonier în propria-i pivniță, a spus Elisabeth.

— Poate că ticălosul are alte mijloace de scăpare, am replicat. N-aveam pic de milă pentru individ, și eram surprins de compasiunea verișoarei mele. Dar o să tri mitem mâine vorbă gărzilor orașului, am adăugat. Ele îl pot salva din laboratorul lui ilegal.

O vreme am navigat în tăcere, pe când Elisabeth privea stelele. Mă gândeam de câte ori noi toți făcuserăm asta, plutind în voie, vorbind și împărțându-ne gândurile.

— Poți să-ți imaginezi cum o să fie mai departe? am întrebat-o.

— Nu. Era trasă la față, și mi s-a părut că văd o la crimă în ochii ei. Și dacă nu funcționează, Viktor?

Aceeași întrebare îmi stăruise și mie în minte, și fără îndoială și în mintea lui Henri.

— Noi trei am făcut ceva extraordinar, am spus în dârjit. Am obținut Elixirul Vieții. Nu e vrajă și nici incantație. Nu diferă de vederea de lup a lui Polidori. Sau de leacurile doctorului Murnau. Elixirul o să funcționeze. Trebuie să credem asta.

— Dar asta nu înseamnă că o să fie și adevărat, a spus Henri.

Înainte să-i pot răspunde, Elisabeth a spus cu fer voare:

— Dacă rugăciunile noastre adresate lui Dumnezeu pot influența lucrurile pe lumea asta, putem să facem să

fie adevărat. Trebuie! Alungați orice urmă de îndoială, dacă aveți vreuna. Konrad o să fie din nou bine.

Vorbea foarte convingător, cu fața radiind de fericire, și, deși eu nu credeam în Dumnezeu așa ca ea, m-am trezit încuviințând din cap. Iar gândul familiar, odios, mi s-a strecurat încă o dată în minte.

Ar putea fi a mea dacă...

În aceeași clipă mi-am dorit să mă pot ruga. M-aș fi rugat să mă eliberez de orice gânduri urâte. M-aș fi rugat: Lasă-l să trăiască! Oh, cât de reconfortant ar fi să cred că exista un Dumnezeu binevoitor care veghea asupra noastră, că avea să i se facă milă de strădania și de suferința noastră și să ne acorde ceea ce i-am cerut.

Însă știam că nu era adevărat și că nu avea rost să-mi îngădui asemenea închipuiri. Unica sursă de putere pe acest pământ eram noi înșine.

Am continuat să navigăm în noapte și, deși Henri mă asigura din nou și din nou că nu trecuse prea mult timp, călătoria noastră părea să dureze la nesfârșit. Linia în tunecată a țărmlui parcă nu se apropia deloc și noi doar rătăceam în întuneric.

Durerea din mâna mea dreaptă a devenit mai puter nică. Puteam suporta durerea, însă nimic nu-mi putea aduce degetele înapoi. Pentru prima dată aveam resen timente.

Îmi sacrificasem o parte a trupului.

Renunțasem la ceva.

Și în schimb aveam să capăt viața fratelui meu. El avea să trăiască — și nu numai atât. Avea să fie imun la toate bolile, un model de sănătate și putere. Avea să fie chiar și mai frumos și mai înzestrat decât înainte. Deci ce șanse aș fi putut avea cu Elisabeth?

Chiar dacă mi-aș încorda voința, chiar dacă aș în cerca din răsputeri, aș putea-o eu câștiga? Și eu îi săru tasem buzele. Îi adulmecasem mirosul de lup și îi gustasem sângele, asemenea unui vampir, mereu flă mând și dornic de mai mult. Konrad știa doar o parte a ei. Dulceața și bunătatea și umorul și inteligența ei. Dar el n-o văzuse dezlănțuindu-și întreaga putere și furie și pasiune.

Eu o cunoșteam mai bine, iar acum n-o s-o pot avea niciodată — și aveam să fiu schilodit pe viață.

Simțeam fiola lipită de piciorul meu, cu mult mai grea decât părea să fie dacă socoteai micimea ei. Aproa pe fără să-mi dau seama ce fac, am scos-o.

Ce-ar face o picătură? m-am întrebat. O picătură doar. Încă ar rămâne destul pentru Konrad. Oare o pică tură mi-ar ușura durerile? Ar face să-mi crească din nou degetele, ca niște stele de mare, din cioturile înnegrite?

Am scos fiola din tocul ei de piele și i-am privit luciul întunecat în lumina lunii. Dacă Polidori socotise că avea să-i vindece picioarele paralizate, atunci cu siguranță ar putea să dea naștere la două degetele...

— Viktor, a zis Henri.

— Hmm, ce e? am întrebat morocănos.

— Mai bine bag-o înapoi în buzunar. Dacă vasul se clatină, ai putea s-o scapi.

Am remarcat că și Elisabeth mă privea atentă.

Am pufnit.

— Prea bine.

Am pus-o la loc în buzunar.

Din interiorul cabinei s-a auzit ceva mișcându-se.

— E doar un pește rătăcit care se zbate, am spus râ zând.

Dar am privit spre țarm. Mai aveam vreo treizeci de minute până acolo.

Elisabeth s-a dat înapoi spre mine.

— Viktor, e ceva acolo.

Am văzut sclipirea ochilor. O umbră alungită, în spăimântătoare, a țâșnit din cabină, s-a năpustit direct asupra mea și și-a înfipt dinții în piciorul meu. Am zbie rat, dar nu de durere, căci, cumva, dinții lungi îmi sfâr tecaseră numai pantalonii.

A durat o clipă până să-mi dau seama ce era acel lucru, căci luna îl transformase pe Krake într-o apariție fanto matică, cu ochi negri și cu o gură ca un crater zimțat. Cu fălcile strânse, s-a tras înapoi, sfâșiindu-mi buzunarul.

— Elixirul! am strigat, când fiola a zburat și a căzut pe podea.

Deodată, râsul s-a aruncat asupra ei, cu botul larg des chis, ca și când ar fi vrut să o înșface și să o zdrobească.

Henri era cel mai aproape, și imediat l-a lovit pe Krake peste cap. Râsul s-a dat înapoi cu un mârâit, scui pând, și a țâșnit spre tavanul cabinei, mișcându-și capul de la Henri la Elisabeth și apoi la mine, nefiind sigur pe cine să atace. Și-a dezvelit colții, iar aceștia păreau nefi resc de numeroși — și de ascuțiți.

Am ezitat cu toții. Henri a făcut un pas în spate. Pe podeaua cabinei, fiola se rostogolea înainte și înapoi. Ochiul lui Krake era ațintiți asupra ei. Înainte să pot face o mișcare, Elisabeth s-a repezit către ea. Râsul a țâșnit, izbindu-se de picioarele ei și răsturnând-o. Și-a trecut o labă peste fața ei. Elisabeth a ridicat un braț să pareze lovitură, dar nu suficient de iute. A țipat. Am văzut pe obrazul ei urme însângerate.

Am dat drumul cârmei și am sărit spre Krake, dar cu o mișcare suplă m-a evitat și a apucat fiola cu botul.

— Nu! am urlat când fiara a sărit sprinten pe acope rișul cabinei. M-am uitat la Elisabeth. Ești bine?

— Vrea elixirul pentru Polidori! a strigat ea. Uite cum îl ține în bot!

Și eu am văzut că bestia diabolică nu apucase cu dinții fiola, ci o împingea delicat cu limba într-o parte. Era la fel de hain și isteț ca spiritele supuse unei vrăjitoare. Stătuse așezat în fața șemineului, fermecat de șuieratul vocii stăpânului său, înălțată prin coșul de fum — și îi primise ordinele.

Acum, Krake privea în toate direcțiile ca și când în cerca să se hotărască pe unde ar fi fost cel mai aproape de țarm.

— Vrea să sară! am strigat. Elisabeth, preia timona!

Cuprins de panică și furie, m-am aruncat asupra râului, știind că avea să se lupte cu mine cu ghearele și cu dinții. Dar și eu aveam gheare și dinți și intenționeam să-i folosesc. Krake părea să-mi simtă hotărârea încăpă țânată, și a țâșnit spre proră.

Am alergat după el.

— Vino-ncoace, pisică supradimensionată!

Henri a ajuns înaintea mea la râs și s-a aruncat pe el. Krake a mârâit și l-a zgâriat, iar fiola i-a căzut din bot și s-a rostogolit de-a lungul punții spre tribord. Am privit îngrozit cum s-a lovit de parapet. O zguduitură zdravănă a bărcii ar trimite-o imediat în lac.

Henri încerca din răputeri să-l prindă pe Krake de gât, dar, dintr-odată, râsul s-a alungit și i-a scăpat printre brațe. Felina s-a uitat sălbatic în jur. M-am bles temat pentru că pierdusem timpul și m-am năpustit acum spre fiolă. Însă râsul m-a depășit și, încă o dată, a luat-o în bot...

Și a sărit în apa întunecată.

Am avut timp doar să strig „Opriți barca!” înainte să mă arunc peste bord. Era ca și cum aș fi plonjat în noapte, atât de mătăsoasă și de întunecată era apa dincolo de su prafată. Am ieșit deasupra, călcând apa, mișcându-mă în toate părțile, încercând să-l localizez pe Krake.

— Unde e? am strigat spre vas.

— Acolo! Acolo! a răspuns Henri, arătând cu degetul.

Am privit și am zărit capul rotund și lucios al lui Krake, atât de aproape de suprafața apei încât era aproape imposibil de depistat. Înota cu o viteză surprinzătoare, și am pornit după el, dând cu putere din mâini și din picioare. După iazul glacial al *coelacantului*, de-abia mai simțeam răceala apei. În lumina lunii, l-am văzut pe Krake lăsându-mă în urmă.

Starea mea de spirit s-a schimbat și am simțit cum mă cuprinde o imensă mâhnire, slăbindu-mi și mai mult puterile. Pierduserăm elixirul. Dăduserăm greș. Eu dădusem greș.

Atunci am auzit plescăitul înfundat al unei carene care înainta prin apă, și, întorcându-mă, am văzut vasul trecând în viteză pe lângă mine, cu Elisabeth la cârmă și cu Henri la proră, cu ochii pe Krake. Apoi, când au ajuns lângă el, Elisabeth a slăbit pânzele. Am văzut-o aplecându-se și aruncând în apă unul dintre năvoade. A zburat minunat, desfășurându-se în lumina lunii și că zând pe o porțiune mare de apă, ca o plasă imensă de păianjen.

— L-am prins! a strigat ea. Henri, ajută-mă să trag!

Krake se zbătea în plasă în timp ce era tras înapoi spre vas. Priveliștea m-a umplut de speranță și am înotat cu putere, de-abia simțind durerea din mână. Elisabeth și Henri l-au tras pe Krake și au legat năvodul strâns de tacheții de la tribord, astfel încât râsul atârna suspendat chiar deasupra apei.

Fără suflare, am ajuns la vas, și Henri m-a ajutat să urc la bord. Eram ud learcă.

Elisabeth a mai adus felinare și le-a aprins astfel încât să putem vedea bine râsul, cu ochii lui verzi scăpărând plini de răutate.

— Încă mai are fiola! a strigat Elisabeth. E intactă!

Am văzut-o mișcându-se în botul râsului în timp ce acesta urla furios spre noi.

— Aduceți-l la bord, am spus, îngrijorat că ar putea să scape fiola în lac.

— Nu cred că-i bine, a zis Henri, dar a tras împreună cu Elisabeth și cu mine.

Krake s-a rostogolit pe punte, zbătându-se și scui pând. Nu putea să ajungă prea departe așa încâlcit în plasă, dar ne-am ridicat cu toții pe bănci, ca să ne ferim picioarele de el.

— Cum o luăm? a murmurat Elisabeth.

— Dacă-l lovim prea tare, s-ar putea s-o spargă, a zis Henri.

În tot acest timp, râsul ne privea cu ochi strălucitori și am avut senzația stranie că înțelegea ce vorbeam, încet, cu un aer aproape satisfăcut, a închis botul — și a înghițit.

— Nu! am strigat.

Lui Krake nu i-a fost ușor. S-a înecat și a tușit, dar când a deschis din nou botul, fiola dispăruse. Ochii lui verzi, lipsiți de vlagă, s-au ațintit asupra mea și aș fi putut să jur că rânjea superior.

— Diavolul! a icnit Henri. Cum o scoatem acum?

Elisabeth și cu mine ne-am privit — și am știut că ne venise aceeași idee, în același timp.

— Am văzut un cuțit în cabină, a zis ea.

— Da, am răspuns eu.

Nu voiam să mai pierd nicio clipă. În stomacul lui Krake, dopul putea ieși — și atunci am fi avut la bord un râs foarte, foarte sănătos și puternic.

Am coborât repede sub punte cu un felinar și am căutat în spațiul strâmt. În mijlocul harababurii am găsit un harpon și un cuțit pentru dezosat. Le-am luat pe amândouă pe punte.

Krake a știut din clipa în care m-a văzut. Imediat, ochii lui au devenit la fel de ascultători și rugători ca ai unui pisoiaș. Își întindea labele prin plasă și mieuna atât de înduioșător încât am simțit că șovăi. Cândva, ne salvasse viețile în Sturmwald.

Toate asta făceau parte din planul întunecat al lui Po lidori, mi-am amintit eu.

M-am forțat să mă liniștesc, să-mi fac membrele să nu mai tremure. Am respirat adânc și am luat harponul în mâini.

— Omoară-l!

Nu puteam să-l înjunghii în inimă, căci, după cum știam, inima era periculos de aproape de stomac — iar fiola de sticlă se găsea în stomacul lui Krake.

Așa că am ridicat harponul și l-am lovit în gât.

A urlat și s-a zbatut îngrozitor, dar l-am lovit din nou, mai tare. M-am simțit ciudat, ca și cum nu m-aș fi recunoscut, dar și ciudat de puternic. Cu fiecare lovitură, mi rosul sângelui îmi ajungea la nări și îmi ascuțea instinctele animalice. Vag, îmi dădeam seama că sco team un sunet, un soi de mârâit din gât, în tonalitate scăzută. Și apoi Krake nu s-a mai mișcat.

În timp ce-mi trăgeam sufletul, picioarele m-au lăsat. Am îngenunchat și am început să desfac năvodul din jurul trupului râsului. Elisabeth mi s-a alăturat și, împreună, am așezat corpul creaturii lipsite de viață pe punte. Am luat cuțitul și l-am spintecat pe Krake de la gât la burtă. Din el s-au revărsat viscerele calde și, odată cu ele, o duhoare pătrunzătoare. L-am văzut pe Henri întorcându-se și l-am auzit vomând. M-am uitat la Elisabeth și am văzut că ea n-avea nimic.

Prin tot sângele, era greu să identific vreun organ.

— Uite esofagul, a zis Elisabeth, urmând fără teamă tubul muscular care ajungea la un fel de sac și dând la o parte țesuturi și partea cărnosă. Iar asta trebuie să fie stomacul.

Am făcut o incizie, și mâinile noastre au ajuns în ace lași timp în măruntaiele calde ale creaturii, căutând în interiorul stomacului.

Am aruncat o privire spre ea, și am văzut pe chipul ei că nu se străduia să-și înfrângă repulsia, ci era calmă, ba chiar entuziasmată.

— Am găsit-o! a icnit ea. Cred că am găsit-o!

Și a tras din măruntaiele însângerate o fiolă, încă as tuptă, încă intactă.

Din ochi i-au țâșnit lacrimi de ușurare și de bucurie, și ne-am îmbrățișat. Îmi doream, chiar și în îmbrățișarea noastră însângerată, ca brațele ei să nu-mi dea drumul niciodată.

Dar de data asta eu am fost cel care m-am desprins primul, căci în mintea mea se auzea ticăitul unui ceas imens — sau poate o bătaie imensă a inimii. Pierdusem mult timp.

— Trebuie să ajungem la Konrad! am spus.

Am aruncat rămășițele lui Krake în lac, am îndesat iute năvodul înapoi în cabină, și ne-am ajustat pânzele. Am navigat purtați de vânt și n-a durat mult până când am zărit silueta castelului și licărirea slabă a lumânării din camera lui Konrad, unde știam că se afla fie mama, fie Maria, veghind la căpătâiul lui.

*

Am legat barca la doc, am alergat prin hangarul pentru bărci, iar apoi am bătut la ușile de la chateau, până ce ne-au fost deschise de Celeste, una dintre servitoarele noastre. Era îmbrăcată în cămașă de noapte, cu

boneta pe cap și cu o lumânare în mână — și ne-a privit îngro zită, ducându-și mâna la gură pentru a-și înăbuși țipătul.

Mi-am adus aminte deodată că eram ud learcă, iar Elisabeth și cu mine eram mânjiți de sângele închegat al lui Krake.

— E-n regulă, Celeste.

— Stăpâne Viktor... unde ați fost voi trei? Ce s-a-ntâmplat?

— Am să-ți explic mai târziu.

Ne-am grăbit să intrăm și am alergat către dormito rul lui Konrad. Când am ajuns la ușă, am ezitat. Nu știam ce aveam să-i spun mamei dacă se afla acolo. Cum aveam să-i explic? Dacă refuza să ne lase să-i dăm elixi rul?

Am deschis ușa încet și am aruncat o privire înăun tru. Spre imensa mea ușurare, Maria era cea care mo ția într-un scaun lângă patul lui Konrad.

Eu, Henri și Elisabeth ne-am strecurat înăuntru.

Konrad dormea, palid precum ceara și atât de ne mișcat încât mă temeam să nu fi ajuns prea târziu. Apoi am văzut că pieptul său se mișca ușor în sus și-n jos. Când ne-am apropiat de patul lui, Maria s-a trezit, iar ochii i s-au deschis larg când ne-a văzut. A inspirat pro fund, nefiind sigură dacă era un coșmar.

— Nu-ți fie teamă, i-am spus încet. Totul e bine. Avem elixirul.

Elisabeth a scos fiola din buzunar, cu tocul din piele încă acoperit de sângele lui Krake.

— Nici nu știi ce să cred, a spus Maria. Cum...?

— Am terminat ultimele preparative cu Julius Poli dori, i-a spus Elisabeth.

— Ce-ai pățit la mână? m-a întrebat Maria deodată, observându-mi bandajele zdrențuite.

— Asta nu mai contează acum, am spus. Unde e mama?

— Am trimis-o să doarmă acum câteva ore — e epui zată, mai mult decât ar putea cineva să suporte.

Am dat din cap.

— Atunci, acum e momentul s-o facem.

— Așteptați, a spus Maria încruntându-se. Ce se în tâmplă dacă-i face rău? N-aș putea să mi-o iert vreodată.

— De-abia mai respiră, a spus Elisabeth, luând mâna fără vlagă a lui Konrad într-a ei. Trebuie să încercăm... și să ne rugăm.

Maria a încuviințat din cap șovăitoare, iar apoi din nou, mai hotărâtă.

— Da, adu-l înapoi, Viktor.

Elisabeth a mai pus o pernă sub capul fratelui meu.

— Konrad, a spus ea în șoptă, avem un nou leac pen tru tine. Trezește-te și ia-l!

Nu se trezea.

— Trebuie să i-l administrăm noi, am spus.

Am scos dopul fiolei. Elisabeth i-a desfăcut buzele cu grijă. I-am picurat un strop de elixir pe limbă și l-am ur mărit cum îi alunecă în gât. A murmurat ceva în somn, apoi a înghițit. Abia atunci i-am pus mai multe picături pe limbă.

Picătură cu picătură, i-am dat Elixirul Vieții. A durat o jumătate de oră. Nu voiam să-l grăbesc, de frică să nu se înece sau să-l scuie.

Când ultima picătură s-a dus, i-am privit pe Henri și pe Elisabeth. Nu mă mai simțisem niciodată atât de ex tenuat.

— Am terminat, am spus. Am făcut tot ce se putea face.

Elisabeth i-a dat la o parte de pe frunte părul neted, iar el s-a mișcat din nou, și de data asta a deschis ochii.

— Konrad, am spus.

M-a privit liniștit, conștient, iar apoi pe Henri, și la sfârșit pe Elisabeth. A zâmbit, ochii i s-au închis, și a adormit la loc.

*

Henri s-a dus, împleticindu-se, să doarmă puțin, iar eu și Elisabeth am mers în biroul tatei. I-am deschis trusa medicală. Am turnat puțin dezinfectant pe o bucată de bumbac și am șters cu grijă rănila de pe chipul lui Elisabeth. A fost curajoasă și nici măcar nu a tresărit.

Din fericire, rănila nu erau adânci. Se părea că doar vâr furile ghearelor lui Krake îi atinseseră carnea moale.

— Nu e grav, am spus. Nu cred că trebuie cusute.

Încă sângerau ușor, așa că am tăiat o bucată de tifon și i-am lipit-o pe obraz.

— Gata.

— Îți mulțumesc, a spus ea. Ce-ți face mâna?

— Nu doare prea tare.

Mi-a cuprins mâna într-a ei și a desfăcut bandajele.

— E hidoasă? am întrebat, uitându-mă la mână cu o ciudată nepăsare.

— Nu. E eroică.

A luat un bandaj curat de pe biroul tatei și l-a înfășu rat în jurul cioturilor degetelor mele lipsă.

— Ce-o să-i spunem mamei? a întrebat ea pe un ton calm.

— Nu știu.

Mă simțeam ca și când amândoi umblam în somn, în afara trupurilor noastre, și ne priveam de la depărtare.

— Cât crezi că o să dureze până ce funcționează? a în trebat ea.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că vorbea des pre elixir.

— Ar trebui să înceapă imediat.

— Sper doar că i l-am dat la timp, a spus ea. Părea atât de nemișcat...

Vedeam că avea nevoie să o liniștească cineva.

— S-a trezit după ce l-a înghițit.

— Ne-a privit foarte lucid, a spus ea plină de speranță.

— Da. Începe să se vindece.

A căscat.

— Ar trebui să ne odihnim, a spus.

— Da, ar trebui.

Capitolul Șaisprezece Elixirul Vieții

Când m-am trezit, ferestrele mele erau puternic luminate, deoarece uitasem să trag draperiile. Nu plănuisem să dorm, ci doar să aștept să se crape de ziuă, ca să văd ce face Konrad.

M-am dat jos din pat. Probabil că era aproape amiază. O slujnică lăsase apă în lavoar, îmi luase hai nele ude și pătate de sânge și pusese altele curate în loc. M-am spălat și m-am îmbrăcat în grabă, apoi am fugit pe coridor către dormitorul lui Konrad. Ușa era între deschisă și, când am intrat, am văzut o cameră scăldată în lumina soarelui, mirosind a flori proaspăt tăiate și a așternuturi curate — iar Konrad stătea ridicat în pat, zâmbind și vorbind cu mama și cu Elisabeth în timp ce mânca supă.

La început, nu m-au observat, și pentru o clipă am putut pur și simplu să-i privesc, încântat și fermecat.

Funcționase! Nu fusese în van.

— Ești mai bine! am strigat.

— Bună dimineața, Viktor, a spus fratele meu.

Elisabeth m-a privit, radiind de fericire.

— Febra s-a dus, a spus mama. E încă slăbit, dar, una peste alta, starea lui s-a îmbunătățit.

Orice nedumerire sau furie pe care mama ar fi putut-o avea văzându-ne înapoi la château fusese în mod clar înlăturată de fericirea însănătoșirii lui Konrad. Mi-am tras mâneca peste mâna dreaptă, deoarece nu eram sigur cât de multe știau deja mama și Konrad, și nu voiam să supăr pe cineva chiar acum. Am văzut, to tuși, că Elisabeth încă purta bandajul pe obraz, așa că probabil le oferise niște explicații — cât de adevărate, nu știam.

M-am grăbit către marginea patului lui Konrad și m-am așezat. Culoarea îi revenise puțin în obraji și pe buze. L-am strâns de braț cu mâna bună.

— Mă bucur să te găsesc treaz! am spus.

— Nimic nu e mai plictisitor decât un om bolnav, a răspuns el. Îmi pare tare rău.

— Nu fi caraghios, a spus Elisabeth.

— Și nu trebuie să-ți faci griji, am adăugat. Sunt sigur că nu vei mai fi din nou bolnav.

M-a privit ciudat și părea a fi pe punctul de a spune ceva, când s-a auzit un ciocănit politicos la ușă și Henri și-a vârât capul înăuntru.

— Bună dimineața, am venit să văd cum îți e, a spus el, zâmbind la vederea lui Konrad, și mă simt ca un mu safir întârziat la petrecere.

— Intră, Henri, a spus mama cu afecțiune. Konrad al nostru pare să se vindece.

— Asta-i o veste minunată, a spus Henri, scuturând din cap uimit.

— Ai nevoie de un scaun, Henri, am spus.
M-am ridicat și m-am întins cu ambele mâini după un scaun din apropierea biroului lui Konrad.
— Viktor! am auzit-o pe mama icnind. Ce s-a-ntâmpat?
— Cum de uitasem atât de repede? M-am întors încet cu fața spre ea.
Era deja în picioare, venind către mine, privind lung către mâna mea bandajată. Nu trebuia să scoată feșile ca să-și dea seama că îmi lipseau două degete.
— Cum de s-a-ntâmpat asta? a șoptit ea.
Nu-mi venea nicio minciună în minte, și de ce aș fi avut nevoie de vreuna acum, că triumfaserăm în căuta rea noastră?
— A fost nevoie, am spus.
— Ce vrei să spui? a întrebat.
— Ultimul ingredient pentru elixir era măduva.
N-a spus nimic, însă lacrimile au început să-i curgă pe obraji și a clătinat din cap în tăcere.
— Sunt doar două degete, am adăugat proteste.
Și-a acoperit fața.
— E prea mult. De ce-ai făcut un lucru atât de stupid, după tot ce ți-a spus tatăl tău?
— Ne era teamă că o să moară, a spus Elisabeth, pu nând o mână pe umărul mamei.
— Dar și-a revenit! a replicat mama. Iar toate astea au fost inutile!
— Și-a revenit, am spus cu blândețe, deoarece, aseară, i-am administrat elixirul.
Mama s-a oprit din plâns și m-a privit îngrozită.
— Când?
— La miezul nopții, în timp ce toți ceilalți dormeau, i l-am picurat în gură.
— Și Maria nu v-a oprit? a întrebat ea.
— Dormea, epuizată, am mințit eu.
— Dar putea să fie otravă!
— Cum să fie otravă când starea lui s-a îmbunătățit vizibil?
Am gesticulat spre Konrad, care asculta și privea toată discuția cu ochii larg deschiși.
— Am înghițit măduva ta? a întrebat el.
— Era cât pe-acți să fie înghițită de către Polidori, a spus Henri.
Konrad s-a îndreptat de spate.
M-am uitat de la Henri la Elisabeth, iar apoi la mama. Nu voisem ca numele alchimistului să fie menționat atât de curând.
— Julius Polidori e implicat în asta? a întrebat mama.
— Ne-a ajutat să traducem rețeta, i-am răspuns.
— El ți-a hăcuit degetele? a strigat ea.
— Asta făcea parte din rețetă. Le-am oferit de bună voie. Însă s-a dovedit a fi un ticălos și nu voia elixirul decât pentru el.
— Ne-am cam încăierat ca să-l luăm înapoi, a spus Henri. Și-a pus răsul pe noi.
Mama ne-a făcut semn să tăcem și s-a așezat.
— Trebuie să-mi spunei povestea de-a fir a păr, a spus ea după câteva clipe. Și nu omiteți nimic.

*

Mama a scris imediat un mesaj magistratului-șef al Ge nevei și l-a trimis pe unul dintre grăjdari să-l ducă. Voia ca Polidori să fie arestat imediat.
A găsit doi flăcăi care știau să navigheze și i-a pus să înapoieze barca de pescuit proprietarilor de la debarca der, iar apoi să ducă un mesaj domnului Clerval, spunându-i că Henri o să mai rămână cu noi vreo câteva nopți.
A pus trei bărbați să stea de pază, unul la poarta prin cipală, și doi la metereze. Se temea că Polidori avea de gând să ne facă rău și voia să ne țină în interiorul caste lului până când era el prins.
Eu nu credeam că erau necesare asemenea măsuri de precauție, deoarece Polidori nu știa cine eram, așa că nu prea avea cum să ne găsească.
Mama era o femeie puternică, și fusese mereu vigo roasă, însă n-o mai văzusem niciodată mișcându-se prin casă atât de pornită. Era destul de înspăimântător.
Vorbea puțin — de parcă nu prea știa ce trebuia să facă cu noi.

Nu i-am stat în cale, vizitându-l pe Konrad și ținându-i companie când nu dormea.

*

Un mesager a venit acasă la ora cinei, cu vestea că Poli dori dispăruse.

După ce primise scrisoarea mamei, magistratul tri misese un vâtaf și doi străjeri pe aleea Wollstonekraft, doar ca să găsească apartamentul și laboratorul de de desubt mistuite de foc. Nu exista nicio rămășiță de ca davru prin dezastrul de acolo.

— Fără îndoială, a fugit din oraș, a spus mama.

— Probabil că primul lucru pe care l-a făcut dimi neață a fost să închirieze o trăsură și să-și ia tălpășița, a spus Elisabeth.

Mama a aruncat din nou o privire peste scrisoare.

— Au trimis deja oameni pe cei mai rapizi cai, să vadă dacă dau de el.

— Dacă e într-o trăsură, am spus, or să-l prindă. Dru murile din munți sunt abrupte.

Însă vestea m-a făcut să nu mă simt în largul meu. Nu-mi plăcea gândul că Polidori era încă liber și că ar putea, dacă ar vrea, să ne găsească.

*

A doua zi, după-amiază, tata s-a întors acasă cu doctorul Murnau. Cei doi s-au dus direct către dormitorul lui Konrad, unde doctorul l-a examinat pe fratele meu.

Eu, Elisabeth și Henri așteptam în bibliotecă, răs foind cărțile fără să le citim.

— Ce-o să facă tata când mama o să-i povestească? m-a întrebat Elisabeth.

— Ei bine, temnițele Frankenstein ar putea avea din nou locatari.

— Fii serios, Viktor.

— Poți să iei tu celula mai mare, nu mă supăr.

A râs de data asta.

Soarele începea să apună când tata a apărut în cadrul ușii, încă îmbrăcat în hainele de călărie, părând epuizat, dar calm.

— Veniți cu mine, ne-a spus el.

L-am urmat toți trei în birou, unde mama se afla în preună cu doctorul Murnau.

— Se vindecă, nu-i așa? l-am întrebat pe doctor.

— Măine îi voi duce sângele la analizat. Dar se pare că da, criza a trecut. Și-a aplecat în față trupul osos. Viktor, înțeleg că în urmă cu câteva seri i-ai administrat un eli xir. Trebuie să știu ce conținea exact.

— Un lichen rar, dintr-un copac din Sturmwald, am început.

— Descrie-l.

— Maro-deschis, cu o formă delicată ca o broderie sau un coral. *Usnea lunaria* se cheamă, am adăugat, amintindu-mi deodată.

Doctorul și-a strâns buzele, dând din cap.

— Ce altceva?

— Ulei de *coelacant*, am spus. Și măduvă de om.

I-am văzut ochii alunecând către mâna mea.

— Am să mă uit la rănil tale imediat. Altceva?

— Asta-i tot. Însă nu știm cum a preparat-o Polidori.

— E dăunătoare? l-a întrebat tata pe doctorul Mur nau.

— O să urmărim cu grijă starea lui Konrad în zilele următoare, însă nu dă semne de otrăvire. Ci din contră. Ingredientele pe care fiul dumitale le-a menționat sunt neobișnuite și dăunătoare, dar s-ar putea să fi avut un efect benefic. În leacurile băbești, lichenii sau ciupercile sunt deseori pregătite sub formă de ceaiuri pentru a combate infecția sau febra. Cât despre uleiul de pește, s-a observat că multe uleiuri au efecte revigorante asupra pacientului, cu toate că nu știm de ce.

— Și măduva? a întrebat mama.

— Un mister, a spus doctorul, ridicându-și ochelarii pe nas. Cu toate că unul dintre studenții mei a susținut odată că, în mod uimitor, un os sfărâmat a produs o concentrație specială de celule de sânge viguroase. Însă, în privința folosirii elixirului dumneavoastră ca un întreg — și-a aruncat mâinile scheletice în aer —, nu există dovezi științifice. Și nu ducem lipsă de false re medii create de șarlatani. Aș spune că ești foarte norocos,

tinere domn Frankenstein, că acest elixir special este benign. Am văzute câteva care au produs rezultate cumplite asupra corpului uman.

Tata ne-a privit pe mine și pe Elisabeth cu severitate.

— Ați fi putut să-l omorâți pe fratele vostru!

De asemenea, se prea poate să-l fi salvat! am spus enervat.

Doctorul Murnau și-a lins agitat buzele.

— Viktor, acest lucru la care am fost martori este o coincidență — și una chiar periculoasă, dacă te convinge că acest elixir are vreo valoare.

Sângele îmi bubuia în urechi. N-am spus nimic. N-aveam nevoie să-l conving. Fapta fusese comisă, iar adevărul era evident: elixirul era real.

— Acum, ascultați cu atenție, a spus tata către noi. Odată ce Polidori este prins și judecat, implicarea voastră în această chestiune rușinoasă va fi făcută publică, însă e mai mult decât o chestiune de rușine; e o chestiune a vinovăției voastre.

— Alphonse, a spus mama, îi sperii... și mă sperii și pe mine.

— Asta înseamnă că am putea fi acuzați? a întrebat Elisabeth stânjenită.

— Conform legii, să practici alchimia înseamnă să profiți de pe urma ei sau să administrezi substanțele tale unei persoane.

— Eu am fost cel care i l-a administrat lui Konrad, am spus repede, deoarece era adevărat — eu i-l picurasem pe limbă. Dacă trebuie să fie acuzat cineva, acela sunt eu.

— Nu e corect, a spus Elisabeth. Poate că mâna lui Viktor a ținut fiola, însă eu am stat lângă el și i l-aș fi administrat eu însămi dacă el n-ar fi făcut-o. Sunt la fel de vinovată.

— Și eu, a spus Henri cu capul plecat.

— Nimeni nu va ști că fratele vostru a înghițit acest elixir, a spus tata. Ne-a privit pe rând. Domnul doctor Murnau a fost deja de acord să păstreze tăcerea. Și cu toții trebuie să păstrăm acest secret. Am aruncat elixirul în lac. Asta s-a întâmplat. Da, detest minciuna, dar o fac pentru a-mi proteja familia.

Mă întrebam câte alte minciuni mai spusese tata pe parcursul anilor, câte alte secrete ținuse față de noi.

— De acord? a întrebat el. Konrad nu a primit nicio dată Elixirul Vieții.

— De acord, au spus Elisabeth și Henri.

Tata m-a privit cu severitate.

I-am întors privirea.

— Dacă va trebui să depun mărturie la tribunal, n-am de gând să mint.

— Viktor, a spus mama, nu fi caraghios!

Nu m-am înfiorat sub privirea tatei. Propria-mi voce mi se părea străină, puternică și calmă.

— N-o să pomenesc de Henri sau Elisabeth. Dar nici n-am să jur strâmb. Am ajutat la crearea elixirului cu su doarea și carnea și sângele meu, și i l-am administrat propriului meu frate. Și l-am vindecat. Dacă trebuie să fiu întemnițat pentru asta, așa să fie!

Sprâncenele tatei s-au încruntat și a dat să spună ceva, apoi s-a răzgândit.

— O să vorbim despre asta mai târziu. S-a uitat la mama. Este extenuat. Nu știe ce spune.

Ba știam. Tata n-o să mă facă să mint — și nici nu avea să-mi răpească triumful.

*

Înainte să merg în camera mea să mă culc, m-am dus să-l văd pe Konrad, pe care l-am găsit încă treaz, citind la lumina lumânării.

— Îți amintești când ți l-am dat? l-am întrebat, așezându-mă lângă patul său.

— Mi-aduc aminte că m-am trezit și că v-am văzut pe toți în fața mea, însă am crezut că era un vis — și unul foarte plăcut. Cumva, mă simțeam reîntinerit.

— Îl simți în tine, își face efectul? am întrebat.

Konrad a râs.

— Viktor, acum sunt pacientul tău?

— Nu *pacientul*. Ci creația mea! am spus rânjind. Haide, trebuie să simți *ceva*! Acum ai în tine Elixirul Vieții!

Îmi imaginam o fierbere mare, o fermentare magică ce elibera în sângele lui celule vindecătoare pentru a se lupta cu orice rău găsit acolo.

— Dacă vrei neapărat să știi, mă simt la fel de slab precum un motănaș — însă în mod remarcabil... trans

format.

— Țsta e elixirul, care muncește din greu, distrugând boala! Trebuie să fie obositor. Dar acum n-ai să te mai îmbolnăvești niciodată, norocosule.

— Lasă-mă să-ți văd mâna, a spus el.

Mi-am pus-o pe genunchi.

S-a uitat lung la ea. Când și-a ridicat privirea, ochii îi erau umezi.

— Te mai doare?

Am scuturat din cap.

— Uneori doare în locul unde erau degetele mele. Un fel de durere-fantomă.

Și-a pus mâna perfectă peste a mea.

— Viktor, îți mulțumesc.

*

A doua zi, în timpul micului dejun, a sosit un alt mesaj ce purta pecetea magistraților. Tata a deschis-o imediat și a citit-o în tăcere. A oftat.

— Polidori a dispărut cu totul.

— Cum așa? a exclamat mama. Călăreții ar fi putut să-i ajungă din urmă cu ușurință trăsură.

— Dacă s-ar fi aflat într-o trăsură, a spus tata. Chiar și cu picioarele sale paralizate, el ar fi putut să călărească singur — să meargă pe cărările necunoscute ale Alpilor și să se aventureze în Franța. Acolo nu avem nicio auto ritare să-l căutăm — nu că am avea vreo șansă să-l găsim, cu tot haosul din țară.

— Ar putea avea complici? a întrebat mama, privindu-ne pe noi trei.

— Krake era singurul complice de care știam, am spus eu. Însă presupun că a găsit niște oameni pe care i-a plătit ca să-l ajute.

Elisabeth a ridicat din sprâncene.

— Părea cam sărac.

Mi-am adus aminte când vorbiserăm despre mitul râului, Păstrătorul Secretelor Pădurii, care recolta neste mate din propria sa urină.

— Poate că avea niște bani puși deoparte, am zis.

— Ei bine, dacă a dispărut pentru totdeauna, atunci nu va fi niciun proces, a spus tata. Nimeni nu va mai auzi de asta vreodată.

S-a uitat la mine cu înțeles când a rostit aceste cuvinte.

— Atâta timp cât a plecat din Geneva pentru totdeauna, a spus mama, eu sunt mulțumită.

— Ar fi fraier să rămână, a spus Henri. Casa i-a ars din temelii, iar el sare în ochi așa cum e imobilizat într-un scaun cu rotile. Ar fi prins imediat.

Gândul îmi producea furnicături. Era o copilărie, însă nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva alchimistul făcuse vreo minune întunecată pentru a deveni invizibil. Mi-l imaginam noaptea, târându-se pe străzi, măturând cu pantofii și hainele sale caldarâmul.

Apropiindu-se din ce în ce mai tare de Chateau Franckenstein.

*

Mai târziu în acea zi, eu și Elisabeth ne aflam în curte, luându-ne rămas-bun de la Henri. I-am strâns mâna, apoi l-am îmbrățișat.

— Ai o inimă de leu, la fel și una de poet, am spus.

Rânjind, a clătinat din cap, însă îmi puteam da seama că era încântat.

— În comparație cu voi doi, eu n-am fost curajos, a spus el. Am doar o bucățică de curaj — dar e bine să știu asta.

— Prostii, a spus Elisabeth, sărutându-l cu tandrețe pe obraz.

Henri s-a înroșit.

— Rămas-bun, Henri, am spus.

— Rămas-bun, a răspuns el, și încercați să stați de parte de belele cât sunt eu plecat.

— Scrie-ne o altă piesă de teatru, am spus eu, pe care s-o putem juca cu toții înainte ca vara să se termine.

— Așa o să fac.

— Doctorul spune că or să-mi rămână niște cicatrice, a zis Elisabeth. Nu m-am considerat niciodată orgolioasă, dar sunt orgolioasă, și asta mă supără mai mult decât îți poți imagina.

Ne aflam în bibliotecă, iar soarele se revărsa prin fe restre.

Până acum, Konrad își luase mesele în pat, însă spu sese că voia să coboare mai târziu, să ni se alăture la cină. Doctorul Murnau nu avea să mai rămână decât o zi, și spusese că progresul lui Konrad era foarte încurajator.

Îmi examinase din nou mâna în această dimineață și fusese mulțumit de tăieturile executate de Polidori. Nu existau semne de infecție. A spus că știa câțiva meșteșu gari foarte buni care îmi puteau făuri o pereche de de gete din lemn pe care să mi le leg la mână.

De asemenea, lui Elisabeth îi spusese că putea să-și scoată bandajul de pe obraz.

— Vor fi niște cicatrice de-abia vizibile, am spus acum, privindu-le. Subțiri cât un fir de păr. Cine se uită la tine ar trebui să știe că sunt acolo ca să le poată zări.

A râs amar.

— Vor fi în mod clar vizibile. Konrad n-o să mă mai iubească acum.

N-am putut să nu râd, iar nefericirea de pe chipul ei s-a transformat imediat în furie.

— Ce-i atât de amuzant?

— Elisabeth, am spus, Konrad ar fi cel mai mare idiot din lume dacă ar considera că niște zgârieturi ar putea să-ți răpească din frumusețe. Nu există o domniță mai drăguță în toată republica. Aș spune în toată Europa, dar încă nu le-am văzut pe toate tinerele de acolo.

— A zâmbit și a privit în jos, îmbujorându-se.

— Mulțumesc, Viktor, e foarte drăguț din partea ta.

Nu înțelegeam de ce, însă mi se părea că acele cica trice aveau ceva fascinant. Ghearele unui râs îi sfâșiaseră obrazul și lăsaseră semne. Și era și un semn al firii ei sălbatice. Nu o putea ascunde — iar lupul din mine o găsea încă și mai ispititoare pentru asta. Însă nu mă mai gândeam la ea așa. Terminasem cu dorința disperată de a avea ceea ce aparținea fratelui meu. Decizia mea avea să fie tare ca piatra.

— În ascensor, a spus ea deodată. La Polidori. Pe în tuneric.

M-am uitat pe fereastră. Știam cu exactitate despre ce vorbea.

— Hmm? Ce-i cu asta? am întrebat nepăsător.

— Sărutul a fost pentru tine.

N-am spus nimic — nu aveam ce spune. Eram în cântat în sinea mea, însă îmi doream ca ea să nu-mi fi spus asta niciodată. Deoarece mă temeam că aceste cu vinte vor încolți în inima mea diabolică și vor face să crească lujeri care ar putea sfărâma chiar și decizia mea de granit.

Am zâmbit, și a fost nevoie de toată voința mea să mă ridic în picioare și să ies din încăpere.

Ne aflam pe balcon, cu pături pe umeri, deoarece noap tea senină era rece. Eram doar noi doi. Deasupra vârful rilor munților, spre vest, se vedea ultima urmă indigo a asfințitului.

— Îmi pare rău, am spus. Pentru toată treaba cu Eli sabeth. Eu...

— Viktor, nu mai e nevoie să spui nimic.

— Am fost un măgar.

A chicotit.

— Ei bine, nu cred că am fost vreodată în viață atât de furios. Ești destul de priceput la asta.

— E bine că ai leșinat, am spus. Altminteri, ai fi putut să mă omori. N-am mai văzut niciodată privirea aia în ochii tăi. Mă ierți, nu-i așa?

A zâmbit, și am știut că răspunsul era da.

— Și, apropo, a spus el, nu m-am considerat nicio dată mai bun decât tine.

Am pufnit.

— Excepție făcând greaca și latina și scrima și...

— Nu mă refeream la asta. Ci la mine ca persoană.

Pentru o clipă, n-am avut ce răspunde.

— Păi, nu știu dacă să te cred, însă e foarte frumos din partea ta. Îți mulțumesc.

— Ești imposibil, a scuturat el din cap.

- Da, așa mai merge, am spus.
- Încă mai visezi la călătorii interplanetare? a întrebat el, privind în sus, la primele stele care apăreau.
- Cel puțin, am spus. Iar tu o să pleci în Lumea Nouă?
- Doar dacă vii cu mine.
- Numai noi doi, am spus.
- Numai noi doi.
- O s-o facem în clipa în care tata ne acordă permițiunea sa, am spus.

Konrad a zâmbit.

- În lumina ultimelor evenimente, asta s-ar putea întâmpla peste zeci de ani.

Dar am continuat să vorbim foarte entuziasmați despre tărâmurile de dincolo de ocean, și ce fel de aventuri ar putea exista acolo. Era ca și cum eram din nou mici, cu marele atlas întins în fața noastră pe podeaua din bibliotecă. Am vorbit despre cum am putea continua, dacă ajungeam pe cea mai îndepărtată coastă a Noii Lumi, să traversăm Pacificul către Orient.

Și îmi plăcea gândul de a călători către apus alături de fratele meu, mereu către apus, doar noi doi, urmărind soarele.

Capitolul Șaptesprezece

Cripa de gheață

A murit în somn.

Nu înțelegeam cum de se întâmplase. Începuse să se însănătoșească. Începuse să devină mai puternic. Cum de plecase dintre noi?

Mama plângea întruna — la fel și tata.

Dacă existau părinți care să fi suferit mai mult, eu nu-i cunoșteam.

Ei nu credeau în rai. Nu credeau în viața de apoi. Știau doar că nu aveau să-și mai vadă niciodată fiul.

Elisabeth plângea și se ruga pentru sufletul lui Konrad.

- Cum poți să te rogi? am întrebat-o cu răceală.

S-a uitat lung la mine, cu ochii plini de lacrimi.

— Ne-am rugat la Dumnezeuul tău pe vas, când am venit spre casă cu elixirul, i-am reamintit. Ai spus — tu ai spus — că El o să ne asculte și-o să-l vindece pe Konrad. De ce n-a făcut-o?

- Ne-a auzit. Dar, uneori, El spune nu.

- El nu e acolo deloc, am spus pe un ton sălbatic.

Elisabeth a clătinat din cap.

- E acolo.

- Fă-mă să te cred. Convinge-mă, aici.

Mi-am lovit palmele de cap.

— Oprește-te, a spus pe un ton calm, apucându-mă de încheieturi. Tu știi că eu mereu am crezut. Dumnezeu nu dispare atunci când se întâmplă lucruri rele. El e cu noi la bine și la rău, și într-o zi va reprezenta ultimul nostru cămin. N-avem nevoie de niciun elixir pentru a trăi pe vecie. El ne-a făcut nemuritori, iar Konrad n-a plecat dintre noi.

Am clătinat din cap scârbit, iar apoi am plecat eneratic.

Elixirul eșuase. Oare așa era? Sau Konrad fusese pur și simplu bolnav de prea multă vreme? N-aveam de unde să știu, iar asta avea să mă chinuiască pentru tot restul vieții.

Însă cel mai otrăvitor dintre toate gândurile era că se putea să-mi fi omorât fratele. Dacă el își revenise, iar elixirul îl înfrânsese?

Tata nu avea niciun dubiu. Elixirul era un miraj, iar eu îl urmasem prosteste. Nu trebuia să spună asta cu voce tare. O citeam în fiecare privire pe care mi-o arunca. Spusese că va da foc Bibliotecii întunecate.

Mâncărurile erau gătite și puse în fața noastră.

Slujitorii își vedeau de treburi.

Afară, lumea continua fără noi.

Ne mișcăm cu toții prin casă, prefăcându-ne că eram noi înșine.

Eu nu puteam plânge.

Trăsura noastră urca încet pe drumul șerpuitor de munte.

Nu fusese nicio slujbă, cu toate că Elisabeth îi implorase pe părinții mei să țină una. Nu avea să fie nicio li turghie funerară, nicio vorbă de alinare rostită de un preot, nicio promisiune tăcută.

Purtam cu toții veșminte negre. Eu și Elisabeth îl aveam pe Ernest între noi. În fața noastră se aflau mama și tata, cu Wilhelm așezat pe genunchii ei.

În fața procesiunii se afla dricul care purta sicriul lui Konrad.

În spate se înșiruiau zeci de alte trăsuri și cabriolete și cai, ducându-i pe servitori și pe prietenii noștri.

Călătoria era una lungă. De secole, familia Franken stein își îngropa morții sus, în munții din afara orașului. Cripa era o peșteră enormă care, cu trecerea anilor, fu sese săpată din ce în ce mai adânc într-o latură a ghețului. Chiar și vara, era mai rece decât însăși moartea, sarcofagele și ocupanții lor fiind pecetluiți pe vecie cu gheață și zăpadă.

Copii fiind, văzuserăm cripta doar o singură dată, după ce fratele mai mic al tatei murise într-un accident de vânătoare. Konrad, Elisabeth și cu mine stătuserăm în picioare, cu buzele vinete și tăcuți, în timp ce sicriul era coborât în sarcofagul de piatră. După aceea, pe du rata lecțiilor noastre, tata ne spusese că, din cauza temperaturii care nu se ridica niciodată dincolo de punctul de înghețare, trupurile din acea criptă se conservau în mod miraculos.

Niciun vierme sau gândac nu avea să le infesteze, nicio apă nu avea să le facă să putrezească, niciun element nu avea să le roadă.

Konrad. Dacă am fost eu cel care te-a omorât?

Era aproape de amiază când am ajuns la criptă.

Lacheul nostru a venit și a coborât treptele trăsorii pentru noi. M-am bucurat că aveam pelerina, deoarece era foarte frig. Cărarea către intrarea în criptă fusese deja curățată de gheață și zăpadă, însă în jur, pe pantele muntelui, omătul strălucea dureros și aproape cu cru zime în lumina soarelui.

Am aruncat o privire scurtă în întunericul criptei, apoi m-am dus în spatele dricului pentru a mă alătura tatei și celorlalți oameni care purtau sicriul. Eram fericit că Henri se afla printre ei. Am scos sicriul cu grijă.

Cu toate că eram trei de fiecare parte a lui, și sicriul nu-l conținea decât pe fratele meu, când am apucat de mâner și am ridicat, sicriul era mai greu decât însuși pă mântul. Nu-mi puteam imagina nimic mai greu.

A fost nevoie de toată forța mea să nu-l scap din strânsoare. Când am început să ne îndreptăm spre criptă, pentru o clipă am crezut că aveam să leșin, înăuntru fuseseră aprinse torțe, care aruncau licăriri portocalii. Tremuram când am pășit peste prag. Pereți antici de piatră și gheață. Sarcofage uriașe erau așezate pe dreapta și pe stânga, secole de strămoși ai familiei Frankenstein.

Și, drept în față, un sarcofag deschis.

Pașii mi-au șovăit. Dacă-l puneam în interiorul său pe Konrad și închideam capacul, cum avea să mai respire?

Am înaintat clătînându-mă. Nu știu cum am reușit, însă am ajutat la ridicarea sicriului deasupra marginii sarcofagului și la coborârea lui înăuntru.

Nu era niciun preot pentru a conduce ceremonia, așa că am rămas cu toții tăcuți. Cripa era plină, și erau oameni și afară.

M-am întors la mama și la Elisabeth, care m-a luat de mână și mi-a strâns-o.

M-am gândit la Konrad în sarcofagul său — fără să mai îmbătrânească niciodată, cu trupul lui perfect total inutil pentru el.

Am încercat să mă rog — Dragă Doamne, te rog! —, dar n-am putut.

Tata s-a dus singur și a tras capacul de piatră la loc — și atunci am început să plâng.

Konrad plecase în Lumea Nouă fără mine și, indiferent de cât de repede alergam spre apus, indiferent de cât de aproape mă țineam de asfințituri, acum nu mai aveam cum să-l ajung din urmă. Lacrimile mele erau pline de furie... căci îl dezamăgisem.

Încercasem să-l salvez, însă nu fusesem suficient de inteligent sau nu mă străduisem îndeajuns.

Mi-am acoperit fața cu mâinile.

Și mi-am făcut o promisiune de gheață.

Mi-am promis că o să-mi revăd fratele — chiar dacă pentru a-l aduce înapoi era nevoie să descopăr toate principiile secrete de pe acest pământ.